

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 58

Ple del Parlament

Sessió 29, segona reunió, dimecres 1 d'octubre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Decret llei 16/2025, de 2 de setembre, pel qual es modifica el Decret llei 2/2023, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social 203-00022/15	3
Decret llei 15/2025, de 26 d'agost, de mesures urgents en l'àmbit del règim jurídic de l'Agència Tributària de Catalunya, per adaptar-lo a les necessitats i noves funcions derivades del sistema de finançament singular de la Generalitat de Catalunya 203-00021/15	14
Decret llei 17/2025, de 9 de setembre, de mesures urgents de comprovació de la viabilitat de la gestió del risc d'inundació dels camps a Catalunya per garantir la seguretat de les persones 203-00023/15	27
Proposició de llei d'atenció pal·liativa pediàtrica integral (debat de totalitat) 202-00053/15	39
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació del Reial decret legislatiu 8/2015, pel qual s'aprova el text refós de la llei general de la seguretat social (debat de totalitat) 270-00003/15	48
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el feixisme, el racisme i els discursos d'odi 252-00011/15	56
Interpel·lació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic 300-00186/15	66
Interpel·lació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya 300-00189/15	73
Interpel·lació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar 300-00190/15	80
Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics 300-00188/15	87
Interpel·lació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge 300-00185/15	93

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 29.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Decret llei 16/2025, de 2 de setembre, pel qual es modifica el Decret llei 2/2023, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social

203-00022/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 16/2025... (*Remor de veus.*) Si us plau... (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. La bancada socialista i d'Esquerra Republicana està en uns moments intensos. (*Veus de fons.*) El tercer punt de l'ordre del dia els deia que és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 16/25, de 2 de setembre, pel qual es modifica el Decret llei 2/23, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per explicar les raons per les quals ha promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Membres del Govern, membres de la Mesa, diputats i diputades... Comparec avui davant d'aquesta cambra per exposar el contingut i la necessitat del nou decret llei que modifica el Decret llei 2/2023, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social.

Per entendre la importància d'aquest decret llei, ens hem de remuntar a l'època de la covid. En aquell moment, es va aprovar el Decret 6/2020, que establia que totes les entitats proveïdores de la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública havien d'estar acreditades per poder disposar de places amb finançament públic.

Posteriorment, el Decret 2/2023 va definir el procés d'acreditació i va fixar nous requisits de qualitat que els centres havien de complir –parlem de mesures com la carta de serveis, els protocols d'acollida i de baixa, l'atenció personalitzada, els estàndards de personal, la publicació dels comptes anuals, el compliment de la normativa sectorial, el pla d'autoprotecció i mantenir les instal·lacions i el protocol de neteja–, en qüestions tan concretes però tan importants com que hi havia d'haver un màxim de dues persones per habitació en residències, no hi podia haver habitacions de tres persones o més... Per complir aquests requisits, molts centres s'han vist obligats a fer obres, reestructuracions importants, amb una inversió significativa de temps i recursos, i per això es va establir un termini de dos anys per completar el procés, termini que finalitza aquest mes d'octubre.

Amb aquest nou decret que proposem aprovar avui, el que proposem és ampliar el termini en un any addicional per donar més temps a les entitats per garantir que puguin assolir els estàndards de qualitat exigits en la normativa sense posar en risc la continuïtat del servei ni l'atenció a les persones. L'objectiu d'aquest procés d'acre-

ditació és consolidar un sistema sòlid i d'excel·lència. No volem processos incomplets ni acreditacions superficials; volem un sistema públic robust, rigorós i capaç d'assolir aquesta excel·lència que la ciutadania espera i mereix.

I, bé, on som ara? De les 612 sol·licituds d'entitats col·laboradores, ja se n'han resolt 348, amb una resolució positiva de 307 entitats acreditades però amb quaranta-una denegades. La resta, 264, encara són en procés d'aquest procés d'acreditacions. Pel que fa a les entitats adaptades, s'han presentat 644 sol·licituds: 189 ja han estat resoltes; d'aquestes, 169 de manera positiva, acreditades, i vint, denegades; 455 encara segueixen en procés d'acreditació. Aquestes xifres ens mostren el volum de la feina feta, però també la magnitud del que queda encara pendent.

Primer de tot, vull també emfatitzar que cap usuari haurà de deixar la seva plaça, inclús per aquelles entitats que veuen denegada la seva sol·licitud d'acreditació. Fins ara, les 1.385 places de les entitats que l'acreditació hi ha estat denegada..., totes elles han estat reconduïdes amb acords entre les entitats i trasllats pactats amb les famílies. Això només representa un tres per cent del total resolt, i, si la mateixa proporció es mantingués, podríem parlar d'unes 1.350 places addicionals. Però això..., és important emfatitzar que es fa una anàlisi i un acompanyament molt continu tant per les entitats com per les seves famílies perquè no hi hagi cap disrupció en el servei, inclús en el cas..., en la petita proporció d'entitats que veuen l'acreditació denegada.

Ara bé, és important també emfatitzar que sense aquest decret la continuïtat podria veure's afectada per un escenari de desordre i d'inseguretat jurídica. Amb el decret assurem temps, ordre i protecció per a les persones. Quines opcions tenen els centres que no s'acreditin? El Govern dona totes les oportunitats i també, com deia, un acompanyament intensiu i individualitzat. Aquests centres podran tornar a sol·licitar l'acreditació quan hagin resolt les deficiències detectades. Els residents actuals mantindran la seva plaça fins a la baixa definitiva i amb el finançament públic garantit. I els centres no acreditats no podran incorporar, lògicament, nous ingressos en aquelles places, però podran reconvertir-se a altres usos socials amb el suport també del departament. I per facilitar-ne l'adaptació hem posat a disposició de les entitats línies de crèdits bonificats de 50 milions d'euros de l'Institut Català de Finances.

Diputats i diputades, aquest decret no és només una pròrroga; és un pas endavant, una aposta clara del Govern per gestionar bé un repte social de primer ordre: l'atenció a la nostra gent gran i a les persones vulnerables. El Govern assumeix amb responsabilitat aquest repte, i ho fa amb tres línies de treball.

Primer, qualitat i excel·lència. No hi ha res més important que garantir aquests serveis públics i garantir que ofereixen una atenció digna i excel·lent. La nostra gent gran, les persones amb discapacitat i les persones amb dependència han de poder confiar que les places públiques estan a l'altura de les seves necessitats i expectatives. I per això, hi insistim, no volem córrer, volem fer les coses bé. I avui és un dia, també, donat que un gruix de les persones a qui afecta aquest decret són persones grans..., en un dia com avui, el Dia Internacional de les Persones Grans, doncs, és important també refermar aquest compromís amb la qualitat i l'excel·lència i l'atenció des dels serveis públics a les persones grans.

L'altra gran línia de treball del Govern és l'ampliació de places. Paral·lelament a l'acreditació, el Govern està fent créixer el sistema. Ens hem compromès durant aquesta legislatura a crear sis mil noves places residencials amb finançament públic, i només en el primer any hem assolit un terç d'aquest objectiu de tota la legislatura. És una ampliació molt important, que reforça la capacitat del sistema i garanteix que cap persona es quedi sense aquesta atenció des del sistema públic de serveis socials.

I també estem impulsant el nou model de cures. Treballem de bracet amb els actors del sector i amb el teixit social per formular el nou model de cures per a la gent gran, un model que posi les necessitats de les persones al centre i que aposti per la innovació i que tingui com a referents la qualitat, la dignitat i l'excel·lència dels ser-

veis públics. Aquesta és la mirada del Govern: gestió responsable del present i construcció del futur.

Diputats i diputades, el decret que avui presentem és una mesura de responsabilitat, de compromís i de confiança en el futur: responsabilitat amb les persones usuàries, perquè garanteix la continuïtat dels serveis, la dignitat i la qualitat de l'atenció; compromís amb les entitats proveïdores, perquè dona temps i recursos per adaptar-se, i confiança en el sistema públic de serveis socials, perquè el reforça, el fa créixer i es compromet amb aquests estàndards d'excel·lència i de qualitat que la ciutadania espera i mereix.

I, per tot això, doncs, demano a tots els grups parlamentaris el seu suport, perquè en aquesta matèria no ens podem permetre improvisacions, no ens podem permetre polaritzacions, i perquè la nostra gent gran i les persones més vulnerables han de ser al centre de les nostres polítiques públiques i perquè volem que Catalunya torni a ser referent en qualitat i excel·lència dels serveis públics.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera. A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar llur posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. I en primer terme, doncs, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Moltes gràcies, president. Consellera, conseller..., consellera, diputats, diputades... Avui debatem la modificació d'un decret llei que fa referència, com ha dit la consellera, al Decret llei 2/2023, del 17 d'octubre, un decret que afecta de ple els serveis socials i especialment les residències per a persones grans, residències que són un pilar del nostre sistema de benestar, residències que cada dia atenen milers de persones i famílies i residències que ofereixen cura i dignitat.

El nostre grup, Junts per Catalunya, votarà a favor d'aquesta modificació. I defensem ampliar fins d'aquí a un any, doncs, aquest termini perquè hi pugui haver una provisió directa de les residències. Ho fem per tres motius.

El primer, com ja ha explicat també la consellera, tot el procés d'acreditació, que tècnicament és molt exigent però que és un pas obligatori si volem que totes les residències estiguin concertades i no conveniades. Afecta totes les residències públiques i privades, excepte les del propi departament. Aquestes no han de superar l'acreditació i, en canvi, els hospitals ICS i no ICS les han de passar. Bé, és un petit comentari, eh? És un procés exigent, que, com ja he dit, demana qualitat, personal format i instal·lacions segures, i moltes residències encara estan adaptant-se en espais i instal·lacions. Per tant, necessiten aquests terminis, aquesta ampliació.

Però volem fer un advertiment: no pot passar a les residències el que hem vist amb la DGAIA. Allà, la mala gestió i la manca de previsió..., que ha tingut conseqüències greus. No podem repetir aquest error amb la gent gran. Consellera, el departament està saturat. Els expedients presentats acumulen retards. Sí que ha comentat que estan a la meitat, però té prous recursos per avalar totes les entitats?

També cal preguntar-se què passarà amb les residències que no superin l'acreditació. Ha comentat que hi hauran uns plans B. Ens agradaria conèixer, a totes les residències, el mapa..., en quina situació estan i com quedaran, i, com ha dit, quins serveis seran els substituïts si no hi ha places residencials en aquests centres. Perquè hem de ser conscients que vivim en un moment d'envelliment, de sobreenvelliment, que cada any hi ha més persones grans i que necessiten atenció. El sistema està al límit. Si perdem places, com respondrà el Govern? On aniran aquestes persones i famílies?

El segon motiu. Com ja ha comentat, l'ampliació pot garantir que millorem la seguretat jurídica i l'estabilitat. Les entitats, en el procés d'acreditació, necessiten claredat; necessiten saber que deixaran de ser conveniades..., a passar a ser concertades, com al sector salut i a educació. Sense l'endarreriment de la seva entrada en vigor, moltes quedarien en un buit legal i es posaria en risc la seva viabilitat.

I, per últim, el tercer motiu per què hi votarem a favor és perquè volem donar suport i aconseguir la qualitat de les residències. Quan parlem de residències, parlem de persones, de gent gran que mereix cura i dignitat. Ampliar terminis és assegurar continuïtat, és evitar interrupcions, és donar confiança a les famílies i als professionals. Si no donem més temps, les entitats tenen risc de canvis sobtats.

Tot això porta a un resultat natural: el concert social, un model que dona estabilitat, garanteix seguretat i reforça la col·laboració publicoprivada. Però només funcionarà si es desplega amb temps, planificació i recursos; sense ampliació, el desplegament seria caòtic i el sistema residencial no ho resistiria.

Moltes residències hem de recordar que treballen amb precarietat econòmica. La inflació ha encarit moltes partides de les pròpies despeses de les residències: els aliments, arran de la guerra d'Ucraïna; l'energia... A més a més, tenim una política laboral estatal de Podemos que ofega també les residències. Els costos laborals han pujat. La seguretat social s'ha incrementat un trenta per cent en cinc anys. La reducció de jornada tindria un gran impacte en un servei de vint-i-quatre hores i set dies a la setmana, i encara no està clar del tot. La capacitat d'estalvi és mínima, i sobretot per a les residències petites i mitjanes, que tan arrelades estan en els pobles i en els barris. Com poden assumir les inversions d'obres que exigeix aquest model? Sense marge i suport és impossible.

També falta personal, metges i infermeres, perfils essencials que marxen al sistema sanitari. Per què? Perquè hi ha una bretxa salarial del trenta per cent respecte al conveni de salut. Amb aquesta diferència és molt difícil retenir talent, i sense professionals la qualitat baixa.

Consellera, creu que l'increment del cinc per cent de les tarifes residencials per al 2025 és suficient per fer front a tot el que està passant? Per tant, Junts demanem que els terminis s'ampliïn fins al 26 per donar seguretat i estabilitat, però també demanem un increment del seu finançament. Hem de pensar en les persones, en les famílies i els professionals. Afecta la dignitat amb què volem tractar la nostra gent gran.

Des de Junts ho volem deixar clar: reconeixement de la feina de totes les residències, dels esforços per adaptar-se i de la vocació de tots els professionals. I reclamem al Govern que doni eines: temps i finançament necessari.

Avui hi votarem a favor, però estem pendents dels resultats d'aquesta acreditació. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Bon dia, senyor president. Conselleres i consellers... Efectivament, el Govern ens porta un decret llei amb una qüestió que no és pas nova, que s'arrossega des de fa bastants anys.

Val la pena recordar que avui comparteixen, en el nostre país, dos models de relació entre el Govern de la Generalitat i el conjunt dels serveis socials en l'àmbit de la gent gran, residències i centres de dia; el règim de concertació i el règim de col·laboració. Aquest és un règim antic. Hi han unes catorze mil places en aquest àmbit que es presten en aquest règim. Des de l'aprovació del règim de concertació de la Generalitat el 2020, és evident que les residències que estaven en règim de col·labo-

ració havien de transitar cap al règim de concertació. I, en el seu moment també, des de l'aprovació d'un acord en el marc..., en l'àmbit estatal de qualitat en els serveis a les persones grans, havien d'introduir nous criteris de qualitat en l'àmbit residencial.

Per tant, calia adaptar el règim de col·laboració al règim de concertació i calia donar compliment a les previsions dels acords de qualitat en l'àmbit estatal. Això va fer que a partir de que..., almenys, a la passada legislatura, l'anterior Govern, el Govern del president Aragonès, es posés en marxa el procés d'acreditació per tal de permetre que aquestes entitats amb places col·laboradores poguessin ser concertades i complissin els criteris de qualitat que es contemplaven en l'acord estatal.

I, en aquest sentit, una idea a remarcar és que aquesta és una discussió sobre la qualitat en la prestació dels serveis a les persones grans. Si volem tindre residències adequades, cal complir amb els criteris que marca el Govern de la Generalitat. I el problema que hi ha és que un gruix important d'aquestes catorze mil places en l'àmbit de residències i centres de dia no compleixen aquests criteris de qualitat.

Estem parlant –i crec que la consellera ho ha dit–, doncs, d'habitacions de tres persones, absència d'habitacions d'una sola persona, habitacions molt petites, problemes d'accessibilitat... En el seu moment, el Govern va afrontar el tema, eh?, i en principi vam donar fins a octubre d'aquest any com a termini per tal de que les entitats que prestin aquests serveis es poguessin adequar a aquestes circumstàncies.

La nostra impressió era –«era», no estem ara en el Govern i, per tant, el Govern és qui en té la responsabilitat– que l'octubre del 25 aquest procediment s'hauria pogut resoldre. Sabíem que això provoca sempre recels en les entitats que prestin el servei, dificultats –han de fer obres, han de complir aquests requisits– i el risc de que algunes entitats hagin de plegar la seva activitat, però enteníem que podia ser perfectament assolible l'octubre d'aquest any. Entenem també que el Govern demani un any més de pròrroga, i, en aquest sentit, evidentment, convalidarem aquest decret llei per donar aquest marge de maniobra al Govern i al sector per adaptar-se a aquestes noves regulacions.

Però això no ens ha de relaxar, consellera, perquè el risc és que els problemes de fons que existeixen, que és que hi hauran determinades residències que no podran complir amb aquests nous requisits, doncs, no podran continuar prestant aquest servei, perquè no prestaran el servei de qualitat que necessitem prestar en l'àmbit de la gent gran. Per tant, endavant, però no podem anar més enllà d'aquest any. De fet, des de l'any 2020 el sector sap –des de l'any 2020– que ha de fer aquest esforç d'adequació.

Però, si m'ho permeten, jo crec que el decret llei –i coincidint, efectivament, amb el Dia Internacional de les Persones Grans– ens permet també, al Govern, fer-li algunes exigències i algunes demandes en aquest camp, no? Per exemple, en matèria de qualitat, necessitem reforçar el paper de la Inspecció del Departament de Drets Socials. I necessitem introduir transparència en les actes de la Inspecció. Hi ha una pàgina web que dona informació sobre les residències; en aquesta pàgina web caldria incorporar, per exemple, el resum de les activitats de la Inspecció.

I, senyora consellera, jo, en el seu plantejament, en el plantejament del Govern i en el plantejament del seu departament, noto una manca d'ambició en la necessitat de reclamar-li a l'Estat el compliment dels compromisos que existeixen en el finançament de l'atenció a la dependència. El 2006 –i després la senyora Driouech l'hi recordarà, amb una moció que es votarà crec que demà–..., des de l'any 2006 l'Estat ha incomplert sistemàticament els compromisos de cofinançament del cinquanta per cent del sistema d'atenció a la dependència. Avui no arribem al vint-i-cinc per cent de l'aportació de l'Estat.

Per als objectius que vostè planteja, que compartim –de qualitat, d'equiparació salarial, de llistes d'espera, de nous models d'atenció residencial–, si no hi ha finançament per part de l'Estat..., avui, amb les condicions del finançament ordinari que

rep la Generalitat, aquests reptes no els podrà assolir. Aquí, senyora consellera, també li demanem la màxima ambició.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Estem davant d'aquest nou Decret Llei 16/2025, de 2 de setembre. Es modifica un decret anterior, el 2/2023, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social. Aquelles entitats d'iniciativa social que presten serveis socials a la xarxa d'atenció pública en virtut de convenis, resolucions o aquells altres instruments jurídics amb finançament públic passaran a prestar serveis sota aquell règim jurídic de concert social mitjançant aquell acord de provisió directa.

La principal motivació és que aquests acords, formalitzats en virtut d'una disposició addicional, perden la seva vigència aquest proper 19 d'octubre. Què es demana? Se'ns demana allargar un any més aquest termini, fins a l'octubre del 2026, ja que ha estat impossible finalitzar-ho abans d'aquest 19 d'octubre.

Anem per parts, perquè des de la nostra formació política sí que ens sorgeixen diferents qüestions i n'inferim d'altres, però tenim un enunciat d'absoluta claredat: una paràlisi de l'Administració per dur a terme i complir amb celeritat aquest procés d'acreditació en aquest termini inicialment establert. I s'argumenta i es justifica d'aquesta manera: u, degut a l'elevat volum de sol·licituds d'acreditació presentades per entitats col·laboradores, i dos, per la complexitat de les obres necessàries que han de dur a terme aquestes entitats.

Vegem aquestes qüestions, que ja els hi avancem que les hem adreçat per escrit a la Mesa del Parlament i que en volem tindre la resposta escrita. De quin volum parlem? Perquè això és molt subjectiu. Un elevat volum per a vostès seran cinquanta, per a altres cent i per a altres cinc-cents. És un terme poc precís i és un quantificador, de fet, indeterminat.

«Durant dos anys no s'ha pogut concloure la tasca encomanada.» Per què? Degut a què? Manca de persones? De mitjans tecnològics? Mitjans tècnics? Canvi de personal? Simplement, poltroneria? La llei del mínim esforç? Galvana? Tampoc a ningú se li escapa que a l'Administració sí que hi pot haver certs –i comprensible– elefants cremats. No s'hi han dedicat prous esforços, temps i implicació per part dels qui governaven? Prestaven més atenció a d'altres temes –que ja sabem quins són– en detriment de a les necessitats socials?

I, com va sent habitual i ens hi té acostumats el Govern, continua governant a cop de decret. Però és cert que en aquest decret llei tampoc s'aporta cap documentació. Sí que ara s'ha referit, senyora consellera, a les dades, però és que no hi eren, escrites. I ens preguntem: i si d'aquí a dos anys...?, quina garantia tenim que, afegint aquest any extra, podem completar l'acreditació de totes les entitats? Tant de bo.

Ens referim a entitats, i les entitats hem de dir que també estan obligades, a l'Administració amb la qual es relacionen, a donar aquella informació que és d'interès relacionada amb el seu propi exercici, així com la que té a veure amb la gestió dels fons públics percebuts, les seves obligacions de transparència per raó de l'origen públic dels diners.

Com els hem dit, exigim respostes a totes aquestes preguntes, però sí que és cert que des del Partit Popular no volem deixar ningú enrere. No volem deixar la gent gran enrere, ni tampoc les persones vulnerables. Per això farem un vot favorable a aquest decret llei, per garantir la continuïtat assistencial, però, això sí, amb l'atenció i la qualitat exigida. Ho farem amb la finalitat que aquestes empreses de l'àmbit so-

cial i entitats puguin demostrar i acreditar que compleixen amb aquests estàndards de qualitat necessaris per obtenir places públiques finançades.

Per tant, punt u: qualitat assistencial; dos: solvència tècnica; tres: arrelament territorial i altres mecanismes orientats a la millora del servei a la persona. El centre tenim clar que ha de ser aquella atenció personalitzada, aquella atenció integral, l'arrelament, però també un compromís ètic per part de les entitats proveïdores que ha d'estar per sobre de criteris econòmics.

Volem acabar asseverant que l'actuació administrativa ha de consistir en un control i una supervisió permanents en la prestació de serveis: registre, inspeccions, més respostes... Transparència, transparència i més transparència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, señor presidente. Decretazo de autoenmienda del Partido Socialista: tras años persiguiendo a los centros privados dedicados a la dependencia, tras decenas de mociones propias y apoyando a las presentadas por Esquerra Republicana, o incluso por Junts, de fiscalización de estos centros, tras impulsar innumerables iniciativas criminalizando a los centros privados, amenazando con nuevas regulaciones o aumento injustificado de inspecciones con el único objetivo que les caracteriza, el recaudatorio..., tras todo esto, hoy presentan un decreto que es un «sí, pero no». Llegar al Palacio de la Generalitat parece que les ha otorgado la potestad de autocontradecirse o cambiar de opinión –muy socialista, esto–, y presentan una solicitud de prórroga para las decenas de propuestas regulatorias y sancionadoras anteriormente presentadas por ustedes o por otros grupos que han apoyado y aplaudido en tantas ocasiones.

Bien, señores de principios maleables, VOX no tiene ninguna intención de seguir ahogando a los centros privados y concertados que atienden a personas con dependencia. Por eso, VOX siempre ha votado en contra de todas sus propuestas gemelas a las propuestas de Esquerra Republicana o a las de los comunistas en las que intentaban asfixiar con regulación desmesurada e inspecciones *ad hoc* a estos centros.

Nos gustaría creer que la reconducción de sus propuestas tiene que ver con que han visto la luz, pero más bien parece que lo que han visto es el abismo al que han arrastrado a los servicios sociales, y que obligará a cerrar a muchas residencias privadas y concertadas, dejando en la calle a cientos de personas dependientes que se sumarán a las miles que ya tienen en la lista de espera para acceder a un centro público. Un abismo que se han ganado a pulso: con despilfarro, con irregularidades ahora en el punto de vista de la fiscalía, señora *consellera* –parece que el *soroll* que ha hecho VOX ha surtido efecto–; una gestión lamentable y sus ideas chavistas e intervencionistas. (*Alguns aplaudiments.*)

Con su sectarismo caduco y sus principios hoy análogos a los del separatismo, llevan décadas intentando dilapidar todo lo que tenga iniciativa privada con inspecciones injustificadas y multas inasumibles. Trabajan por hundir a los empresarios y a los emprendedores y venden su apoyo al mejor postor, que es el que les permite seguir atornillados en ese sillón, llámese Junts o llámese Esquerra Republicana.

VOX siempre se ha negado a entrar en el juego de fiscalización y condenar a la ruina a estos centros en el nombre de la inclusión, como han hecho el resto de los partidos, desde los socialistas hasta los separatistas, pasando por el perdidísimo Partido Popular. No, eso no es inclusión; «inclusión» es velar por las personas con algún tipo de discapacidad o dependencia, y eso no pasa por perseguir a los centros que les ofrecen las ayudas o soluciones que les niegan desde la Administración pública.

«Inclusión» no es sancionar y multar a los centros hasta ahogarlos económicamente porque les falte medio centímetro en la rampa de entrada según las modificaciones de ley que se cocinan cada legislatura entre separatistas y socialistas. No, «inclusión» es facilitar a las personas con dependencia la libertad de la que gozamos todos.

Y eso pasa por proteger, por cuidar y ayudar a los centros, ya sean privados, concertados o públicos, que trabajan por dar una vida digna a las personas dependientes. Una vida que ustedes les niegan, señora consejera. Garantizar unos servicios de calidad asegurando el bienestar de las personas, sí; ahí está VOX. Intentar asfixiar mediante regulaciones, inspecciones, sanciones e intervencionismo para hacerse ustedes con el control y la gestión de los centros y convertirlos en sus cortijos socialistas, no; por ahí no pasamos.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. El Decret llei 2/2023, a què s'ha fet referència ja en reiterades ocasions, va establir un conjunt de mesures extraordinàries per afrontar les dificultats de les persones dependents i amb discapacitat per accedir als serveis socials de la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública de Catalunya. I una de les mesures adoptades tenia a veure amb aquesta garantia d'atenció adequada a les persones usuàries d'aquests serveis, i consistia en habilitar un departament per regularitzar l'instrument jurídic de vinculació amb les entitats proveïdores que no s'havien pogut incorporar dins del paraigua normatiu del Decret 69/2020, d'acreditació, concert social i gestió delegada. Dit això..., és a dir, no s'havien pogut acreditar com a proveïdors directes vehiculats a través de l'existència d'un concert.

L'octubre del 2023, quan estava a punt de finalitzar la possibilitat d'adaptar-se a aquesta situació, es va aprovar aquest decret i es va perllongar dos anys aquesta possibilitat, fins a arribar a aquest 2025, per tal de fer possible que els centres que no complien les condicions definides al decret poguessin escometre les reformes i actuacions necessàries per regularitzar la seva vinculació amb l'Administració accedint a l'acreditació.

Ara se'ns planteja una pròrroga, que inicialment s'havia parlat d'una durada superior, però que finalment ha quedat reduïda a un any. Venim, doncs, d'una situació en certa manera de falsa transitorietat que voreja ja els cinc anys i que estendrà la seva vigència un any més. Cinc anys després, algunes d'aquestes empreses han anat posposant l'adopció de les mesures necessàries per obtenir l'acreditació i, per tant, no tenen ja temps material, fins al 17 d'octubre, perquè no han fet els deures.

El nostre grup ha valorat els diversos elements que intervenen en la realitat que el decret aspira a millorar: centres residencials amb deficiències, en alguns casos amb falta d'accessibilitat, cosa que limita la mobilitat de les persones residents; habitacions amb més ocupació del que seria convenient, però també centres residencials amb dimensions tot sovint més humanes que les macroresidències al mig o al centre de nuclis de població, que permeten a aquestes persones seguir desenvolupant la seva vida a l'entorn familiar, social, personal que els hi resulta conegut; en molts casos, persones amb estades de llarga durada i persones amb dependència severa, amb les dificultats d'adaptació que això implica, etcètera.

Tenint en compte aquesta realitat i prioritzant el benestar d'aquestes persones, ens pronunciarem favorablement, però pensem que no es pot seguir demorant més temps i que aquests centres residencials que no hagin finalitzat les actuacions necessàries malgrat el suport i l'acompanyament de l'Administració –que el decret, a més a més, deixa meridianament clar–..., doncs bé, com deia, aquells centres que no hagin finalitzat les actuacions necessàries per donar compliment als requisits d'acredi-

tació, aquells que no facin els deures, no poden seguir tenint oberta aquesta finestra indefinidament en el temps.

Partim de la base de que el que necessiten les persones usuàries de centres residencials és una atenció de qualitat, cosa que implica unes condicions materials i d'espais que la facin possible, i no podem seguir fiant aquesta qüestió a l'expectativa d'una millora que cinc anys després segueix sense produir-se.

D'altra banda, un any és un termini breu i, per tant, cal aprofitar-lo; si no adoptem determinades mesures, doncs, és possible que no garantim que es desenvolupin aquestes tasques dins de termini. I, per tant, caldrà una tasca intensa de control i seguiment de les actuacions realitzades a càrrec de l'Administració, i per fer-ho possible és necessari disposar d'inspectors o inspectores que es facin càrrec d'aquesta supervisió, així com de qualsevol altra qüestió que pugui tenir a veure amb el règim jurídic dels centres residencials i de les seves condicions materials, i que posin fil a l'agulla amb la màxima brevetat. Però el decret no hi conté cap referència i, per tant, cal insistir en aquesta qüestió com un element fonamental per desenvolupar aquesta tasca de verificació en temps i forma. Una tasca que, d'altra banda, és imprescindible que, com situava també el diputat Campuzano, es desenvolupi amb el màxim de transparència i informació pública possible sobre tot el procés.

Persones en situació de dependència, persones grans, avui, que celebrem el Dia Internacional de la Gent Gran, mereixen que aquest procés presenti totes les garanties necessàries, i esperem que el decret hi contribueixi.

Fem un exercici de confiança i ens hi pronunciarem favorablement.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellers i conselleres... Bé, al final el que estem debatent avui aquí és aquest Decret Llei 16/2025, que el que fa és prorrogar un any més una part del Decret Llei 2/2023, que ja vam debatre en el seu moment –crec que va ser l'octubre o el novembre del 2023, ja fa uns quants anys. I, per tant, nosaltres el que farem és repetir el que vam votar en aquell moment. Ja ens vam abstenir en el Decret 2/2023, i, veient que això al final és una pròrroga d'un dels punts per un any, pensem que hem de fer exactament el mateix que ja vam fer en el seu moment.

Ho diem perquè en el seu moment ja vam dir que aquest decret per nosaltres feia una bona anàlisi de la situació –que no fa tant de temps, fa dos anys–, on s'analitzava la situació de desempara gravíssima que tenia l'atenció a la dependència i la discapacitat al nostre país. Per un costat, enteníem que això era una realitat i que s'hi havia de donar resposta, però, evidentment, el que ens presentava aquest decret no és la fórmula que nosaltres hi apostàvem en el seu moment –i, evidentment, tampoc ara és la nostra aposta–, que és el model de concertació publicoprivada.

Per això ens vam abstenir, perquè entenem que és una necessitat real del país. I com que l'Administració pública no s'ha dotat dels recursos necessaris públics per donar resposta a les necessitats de la nostra població, doncs, no li queda cap més remei que fer aquest tipus de decrets, o ara prorrogar-los, per intentar que aquestes empreses que encara no s'han acreditat tinguin un any més per poder-ho fer.

De totes maneres, entenem que han tingut temps de sobra per fer-ho. Es poden entendre algunes excepcions, però, entenent que són empreses que treballen en aquest sector, que saben des de fa molts anys que s'havien d'anar adaptant a la normativa i fent les millores necessàries en aquests centres, doncs, tampoc no ens agrada que vagin passant els anys, que aquests centres en gran part estiguin finançats per diners públics o es paguin les factures amb diners públics i encara ara no s'hagin

adaptat i ens vegem obligats a portar aquest decret d'allargar-ho un any més. Ens fa patir que..., en el seu moment ja vam dir que dos anys..., dos anys comptant que molts centres ja eren concertats de feia molts altres anys ja eren molts, i ara hi afegim un altre any, no?

I ens preguntem per què no han pogut fer aquestes reformes, per què no han pogut resoldre aquestes deficiències que presenten, perquè és greu. Perquè al final el missatge que estem dient és que tenen un any més, després de dos, per adaptar-se a unes deficiències; és a dir, no compleixen les normatives, els criteris públics, però estan exercint com a entitats, estan exercint la seva funció pública, encara que siguin privats, i estan exercint sense complir la normativa i amb deficiències. Això tampoc no hauria de ser una normalitat. Això tampoc no s'hauria de premiar amb un any més de termini per poder-se acreditar. Potser el que s'hauria de fer és perseguir per aquest clar incompliment d'aquests darrers dos anys, on han tingut temps suficient per adaptar-se i reformar el que la normativa pública exigeix.

Per tant, aquí el que estem fent, una vegada més, és facilitar que aquestes empreses privades s'adaptin i puguin transitar cap a la concertació. Però nosaltres, ho repeteixo, pensem que el sistema hauria de ser un sistema públic robust, en que tot no fossin empreses privades, sinó que tot fos directament públic, sota control públic, per garantir no només la qualitat dels serveis i aquestes deficiències..., per les quals no es poden acreditar, sinó també per garantir els drets laborals de tots els treballadors i treballadores del sector i que estiguin en les mateixes condicions tots els serveis dintre el sistema públic català.

Per tant, ho repeteixo, ens abstindrem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La modificació que inclou aquest decret no és més que la pròrroga que s'atorga a les entitats proveïdores de la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública per tal que adequin les seves instal·lacions i compleixin els estàndards de qualitat exigits. Si volen continuar disposant de places públiques finançades per la Generalitat, hauran d'acreditar que compleixen amb aquests mínims.

El que a primer cop d'ull podria semblar una mesura de flexibilitat en realitat és l'evidència que aquest Govern, igual que l'anterior, no sap com afrontar el repte social que se'ns planteja. La manca de previsió i de visió a llarg termini i sobretot la manca d'inversió han generat deficiències estructurals difícilment corregibles amb pròrroques com aquesta.

L'Administració no ha programat ni partides ni auditories ni adequacions necessàries, i qui se n'ha ressentit ha set l'usuari final. En comptes d'anticipar-se, de preveure, els governs de la Generalitat, tota la situació, viuen al dia, defugint la realitat, i ara també –i sobretot quan afecta determinats col·lectius– condonant deutes en percepcions indegudament percebudes. Són experts esquivant responsabilitats pròpies i encobrint les dels que suara tenien els seus socis de govern, experts en fer sargits provisionals per sortir del pas. Aquesta pròrroga, de fet, no l'acompanyen d'un desplegament eficaç de mecanismes de control, malgrat que s'ha evidenciat que són imprescindibles.

No hi ha cap voluntat real perquè les entitats beneficiàries retin comptes, ni un compromís pressupostari ferm que garanteixi recolzament tècnic i administratiu. Les exigències tècniques, estructurals i financeres per adequar instal·lacions poden tenir un cost molt variable i desigual segons la comarca, el nombre d'usuaris, la densitat poblacional o els recursos existents. Aquest decret és insensible a la diversitat territorial del país. No aporta fórmules de suport addicional per a zones econòmica-

ment més fràgils ni finançament extraordinari que doti d'oportunitats ajuntaments i entitats petites que no poden competir ara mateix amb la resta.

S'evidencia, per tant, la seva desconexió del territori i amb la realitat. No saben què és l'equilibri territorial. Ignoren que imposar requisits uniformes d'adequació a tot Catalunya sense tenir en compte contextos i idiosincràsies genera desigualtats i discriminacions. L'equitat territorial no entra dins els plans d'un govern que presenta pròrrogues en comptes de plans de xoc amb dotació pressupostària.

Votarem favorablement a aquest decret llei per responsabilitat i per compromís amb els nostres avis, tot mantenint l'esperança que el poble de Catalunya no els doni cap pròrroga ni a vostès ni al seu mal govern.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé; gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellers, conselleres... La qualitat dels serveis socials, a més de ser un principi rector, és un dret de persones usuàries, de tota la població, independentment del seu origen, edat o situació personal, que obliga tant les administracions públiques com els professionals i les entitats proveïdores de serveis socials. I l'eina fonamental que té el Govern de la Generalitat i, en aquest cas, el Departament de Drets Socials i Inclusió, que pot garantir aquesta qualitat és el sistema d'acreditació de les entitats proveïdores, que serveix perquè aquestes entitats hagin de complir una sèrie de mesures concretes per assolir els estàndards de qualitat exigits i poder formar part d'aquesta xarxa.

El Decret llei 2/2023, de 17 d'octubre, de mesures extraordinàries de caràcter social, que avui portem a modificació, que es va aprovar amb el Govern Aragonès, posava la mirada en els esforços en donar resposta a les dificultats de les persones dependents i amb discapacitat en l'accés als diferents serveis que ofereix la Xarxa de Serveis Socials d'Atenció Pública a Catalunya, sobretot tenint en compte les dificultats d'accés a l'entorn residencial, objectiu que compartim plenament. I s'hi marcaven uns estàndards de qualitat que les empreses o entitats proveïdores –residències i serveis de l'àmbit social– han de complir per tal d'assolir l'acreditació i concertar places públiques.

En aquest decret s'establien dos anys de termini perquè aquestes empreses i entitats proveïdores adaptessin la seva organització i els seus equipaments als requisits establerts per tal d'evitar els riscos de la pèrdua de vigència de les relacions jurídiques existents i per garantir la continuïtat dels serveis i l'atenció a les persones usuàries dels serveis socials, adequant-les de manera indispensable al règim de concert. En aquests termes, la pèrdua de vigència de les relacions amb aquests proveïdors es faria efectiva aquest 19 d'octubre de 2025.

I, en aquesta mateixa línia de treball, i sense perdre de vista els principals objectius que es va marcar el Govern socialista, que són la millora dels serveis públics i la reducció de les desigualtats, cal, de manera extraordinària i urgent, allargar un any més aquest procés d'acreditació, ja que tots som conscients que parlem d'un procés complex, sobretot en el cas d'haver d'efectuar obres d'adequació i adaptació d'espais als equipaments.

I el Govern és tan conscient d'aquestes dificultats per portar a terme aquestes adaptacions que el juliol d'aquest any va impulsar una línia de crèdit de 50 milions d'euros per ajudar a finançar precisament aquestes obres d'ampliació, creació o rehabilitació d'equipaments socials, però sobretot per, amb aquesta acció, facilitar l'accés al crèdit, ja que d'una altra manera molts centres residencials no hi tindrien accés. En definitiva, d'aquesta manera, el Govern posa recursos públics per finançar la millora del nostre estat del benestar, per caminar cap a un model de serveis d'excel·lència.

I és amb aquesta voluntat de millora que avui portem aquesta modificació de pròrroga temporal, demandada pel sector, obrint un nou termini d'acreditació que fineix l'octubre del 2026, on centres residencials i d'atenció diürna i de serveis a les persones grans hauran d'estar acreditats per tal d'oferir places públiques finançades per la Generalitat.

A mode de resum, aquesta modificació respon a cinc objectius clars. Un, donar resposta a l'envelliment de la població reordenant els serveis, garantint que aquests serveis compleixin els criteris de qualitat exigits. Dos, garantir que els recursos públics es destinaran a finançar places que compleixin els requisits establerts. Tres, resoldre les acreditacions d'aquelles entitats que es troben en procés, pendents de resolució, per tal de mantenir el major nombre de places públiques possible. Quatre, compensar les places que es perdin per la impossibilitat d'adaptació amb la creació de noves places –i ho ha explicat la consellera, ja n'hem creat dos mil en el primer any de legislatura–, i, així mateix, també, aquelles places que no es puguin adaptar, readaptar-les a nous serveis també necessaris i que necessitin altres tipus d'acreditació. I cinc, i com a objectiu final i marc, que els serveis adreçats en aquest cas a les persones grans, dependents i amb discapacitat siguin de la màxima qualitat, esdevinguin d'excel·lència.

Per tot això, demano el seu vot favorable.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 16/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 115 vots a favor, cap vot en contra i 14 absències.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 16/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, preguntat a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* No. Doncs, atès que no hi ha cap petició, aquest decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 15/2025, de 26 d'agost, de mesures urgents en l'àmbit del règim jurídic de l'Agència Tributària de Catalunya, per adaptar-lo a les necessitats i noves funcions derivades del sistema de finançament singular de la Generalitat de Catalunya

203-00021/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 15/2025, de 26 d'agost, de mesures urgents en l'àmbit del règim jurídic de l'Agència Tributària de Catalunya, per adaptar-lo a les necessitats i noves funcions derivades del sistema de finançament singular de la Generalitat de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Àlícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. Doncs, com molt bé diu el títol d'aquest decret llei, el portem per modificar el llibre segon del codi tributari de Catalunya, que es va aprovar l'any 2017, ara ja fa vuit anys. I ho fem per adaptar-lo als nous reptes que té l'Agència Tributària com a instrument central i protagonista de la hisenda catalana.

Aquest és un objectiu que ens vam marcar en l'acord d'investidura amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i portem ja tretze mesos de govern i des del primer dia l'estem desenvolupant. Un dels objectius..., no és només el desplegament de la hisenda catalana, sinó que això és la conseqüència de portar a terme un nou finançament per a Catalunya, un nou finançament singular que estem treballant també des de fa molts mesos amb el Govern d'Espanya, perquè després de setze anys –setze anys– de l'aprovació del 2009 en puguem tenir un. Vull recordar que des del 2014 està caducat i, per tant, necessitem un nou finançament; no només per a Catalunya, per a la resta de comunitats, però en especial nosaltres estem treballant per les nostres singularitats.

I, evidentment, una de les singularitats que té Catalunya és justament comptar amb una agència tributària. Des de l'any 2007, que es va aprovar la seva llei, hem posat en marxa una agència que gestiona els impostos propis i cedits, a l'entorn dels 5.000 milions d'euros. I el que volem fer és que aquesta agència no només gestioni els propis i els cedits, sinó també aquells impostos estatals que se'ns vagin delegant de manera progressiva. Això és el que deia l'acord.

L'acord parlava de començar per l'IRPF, que és un dels impostos més importants, que recapta més recursos al territori, i, per tant, doncs, hi estem treballant. I cal posar l'Agència Tributària al servei d'aquest objectiu. Cal adaptar-la, òbviament. Avui, hi insisteixo, gestionem només impostos propis i cedits –850 treballadors, uns 5.000 milions d'euros en ingressos–, i volem que faci un salt qualitatiu i quantitatiu per gestionar l'IRPF. Estaríem parlant de l'entorn dels 30.000 milions d'euros i, evidentment, això necessita tot un seguit d'adaptacions –tecnològiques, organitzatives– que incorporem i plasmem en aquest decret llei.

És evident que, per fer això, necessitem canvis legislatius importants al Congrés dels Diputats perquè aquesta delegació es porti a terme, però esperem que en aquests treballs del nou model de finançament autonòmic, d'aquest finançament singular per a Catalunya i d'aquest desplegament de la nostra agència i d'altres possibles agències..., doncs, puguem tenir aquestes aprovacions legislatives com més aviat millor i permetin desenvolupar aquesta voluntat d'autogovern que té la Generalitat de Catalunya i que té el nostre país.

Per tant, nosaltres volem adequar aquesta Agència Tributària perquè esdevingui una hisenda catalana i pugui també recaptar tots els impostos, començant per l'IRPF, de manera progressiva. Aquest any hem fet alguns avenços en la gestió de l'IRPF fent una campanya molt més potent de la renda i atenent moltíssima més gent del que havíem fet; de fet, vam contractar cent dues persones, vam obrir més de quaranta oficines, espais propis per atendre millor els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. S'ha atès moltíssima gent sense cap incidència i, per tant, també hem anat agafant coneixement sobre un impost estatal tan important com l'IRPF.

Seguirem treballant i ampliant aquesta atenció i aquest assessorament en aquest impost, però volem anar més enllà. I, de fet, el 14 de juliol, a la bilateral que va haver-hi entre el Govern d'Espanya i la Generalitat de Catalunya, ja parlàvem del desplegament de l'Agència Tributària perquè el 2026 comencem a gestionar alguns elements de l'IRPF. I allà es parlava, per exemple, d'una subseu de l'Agència Tributària espanyola a l'ATC perquè nosaltres, doncs, ja puguem començar a gestionar alguns elements. I caldrà desplegar l'agència per poder-ho fer amb totes les seves capacitats en els propers anys.

Això no és una feina senzilla, no és una feina fàcil. Pensin que necessitem tenir moltes més persones a l'Agència Tributària, una plataforma tecnològica desplegada perquè pugui assumir tantíssimes dades i informació com demana un impost com l'IRPF. I això no es fa en un dia, això necessita el seu temps, sobretot perquè volem seguir sent una agència eficient, eficaç i que garanteixi també la lluita contra el frau, que per nosaltres és molt important, eh? Vull recordar que les últimes dades de Gestha o la Plataforma per una Fiscalitat Justa deien que a Catalunya el frau que fan aquells que evadeixen els impostos està a l'entorn dels 20.000 milions d'euros, no? Doncs bé, és veritat que cada any fa una feina important, l'Agència Tributària, amb el seu pla contra el frau fiscal, però aconseguim recaptar-ne entre 500 i 600. Imagina't si tenim marge. Per tant, hem de poder també fer tots aquests canvis sense perdre eficàcia i, en tot cas, com es poden imaginar vostès, guanyant-la.

Com li deia, aquest decret llei, que el fem per urgència perquè necessitem adaptar al màxim l'Agència Tributària, com més aviat millor, a tots aquests canvis que estem plantejant, doncs, modifica o incorpora un article únic en aquest llibre segon del codi tributari amb alguns elements que m'agradaria destacar per entrar una mica al detall.

Una cosa molt important, que, a més, se n'ha parlat molt al llarg dels anys –jo, que porto uns anys en aquest Parlament–..., s'ha parlat molt de que l'Agència Tributària tingués una estructura molt més flexible, molt més moderna, molt més autònoma. No ho vam aconseguir en aquell codi tributari de l'any 2017, però sí que ho aconseguim avui i, per tant, podrem tenir una agència tributària amb molta més autonomia funcional, financera, de tresoreria i de gestió. Això és molt important perquè l'agència pugui caminar al ritme que li demanen, li demanaran aquests canvis legislatius.

Un nou instrument de governança molt important per nosaltres, que és el contracte programa, plurianual, que es pactarà amb la Generalitat de Catalunya, en el que s'establiran els terminis, els objectius, els reptes, el control, la supervisió que haurà de tenir la Generalitat amb relació a l'Agència Tributària, però un contracte programa que és el nostre compromís amb l'agència perquè pugui caminar i fer aquest creixement exponencial del que estàvem parlant.

Un element molt important, la professionalització i l'especialització dels cossos tributaris. Hem creat alguns cossos tributaris nous –això és molt important–, els agents tributaris, i el cos d'informàtics, que no n'hi ha. A vegades, quan parlem amb molta lleugeresa sobre l'Agència Tributària i que demà mateix, doncs, podria fer moltes coses..., jo els hi dic: «No tenim ni un informàtic a l'Agència Tributària.» Per posar-ne un exemple, l'agència espanyola en té 1.500. Per tant, és obvi i evident que hem de créixer, eh? No només en això: inspectors d'hisenda en tenim..., no arriba a trenta i, per tant, és obvi que per fer una feina com la que estem plantejant, que és ingent, necessitem créixer.

Per això vam aprovar el mes de maig dues-centes places noves a l'Agència Tributària que ja estem convocant. I esperem que..., ja ho saben, vostès, el ritme de les convocatòries i de les oposicions és més lent del que ens agradaria, però en aquests moments ja s'estan tirant endavant aquestes convocatòries. I per ajudar a que molts catalans i catalanes puguin fer front a aquestes oposicions, hem aprovat cinquanta beques –1.184 euros al mes, entre vuit mesos i un any– perquè aquell que tingui interès en ser agent tributari, gestor tributari o inspector tributari tingui una facilitat. I, per tant, cinquanta beques que vam obrir el divendres, i ja els hi puc dir que avui ja tenim trenta-quatre sol·licituds, és a dir que hi ha interès i, per tant, és una bona proposta que hem posat sobre la taula. Per tant, com deia, agents tributaris que no existien; el cos d'informàtics, molt rellevant per poder desplegar les plataformes tecnològiques i adaptar-les a les noves necessitats.

Per tant, fem tot un seguit de canvis i de transformacions que ens han de permetre, doncs, modernitzar l'agència, fer-la créixer, posar-la al servei de la voluntat

d'aquest país, que sempre és de més autogovern, per poder desplegar la hisenda catalana, molt, evidentment, coordinada i de manera paral·lela al nou model de finançament, que esperem que arribi ben aviat, i els canvis legislatius que ens permetin no només gestionar..., d'entrada, l'IRPF, sinó molts altres impostos, que aquesta és la nostra voluntat.

Ara bé, també per a aquells que tenen tants dubtes, els hi diré: ho podem fer bé. Els catalans sabem fer bé les coses i, per tant, aquesta també la farem bé. Però l'hem de fer de manera sòlida i seriosa i rigorosa. I, per tant, ho anirem fent en la mesura que siguem capaços d'acceptar que allò que assumim ho farem igual o millor que s'està fent ara. Per tant, tota la seriositat, tota l'ambició, també, per poder tirar endavant aquest repte gegantí que és que l'Agència Tributària de Catalunya es converteixi en la hisenda catalana.

I, per acabar, en aquest minut que em queda vull agrair molt la feina que hem fet conjuntament amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb qui tenim aquest repte, no?, i que està plasmat en el nostre acord d'investidura, amb qui hem treballat i vam arribar a un acord abans de l'estiu. I també al Grup Parlamentari dels Comuns, que ens acompanya també en aquesta ambició de tenir un nou finançament i de poder, doncs, desplegar tots els instruments que ens portin a tirar endavant aquest objectiu.

Així que espero que puguin donar suport a aquesta estructura, a aquesta modernització i a aquest avenç que fem per la hisenda catalana del nostre país.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per tal que puguin fixar la seva posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascun. En primer terme, per posicionar-se en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Anem al gra, que tenim cinc minuts només. Doncs, segon decret, segon pedaç del dia. Ens presenta, consellera, sí, un decret llei per adaptar l'Agència Tributària, diu, a les noves necessitats i al finançament singular. Va «en sèrio»? És una mica com una broma. El 14 de juliol, en aquella bilateral..., ens van anunciar prèviament *a bombo y platillo* que tindríem un nou model de finançament singular per cobrir les necessitats de Catalunya, i la realitat és que va ser re, absolutament res, cap concreció. Com a molt, la promesa de que a partir del 2028 potser recaptem una mica més d'IRPF, però cap concreció sobre la millora del finançament, sobre aquests diners que se'n van de Catalunya i que no retornen.

Així doncs, què ha passat? Ha passat que Esquerra s'ha enfadat, i amb raó –i amb raó–, els hi dono la raó, perquè és una aixecada de camisa. I, per tant, ara, de pressa i corrents, agafem i fem veure que l'Agència Tributària respecta un model, que és l'elefant que tenim al mig, que és com reduïm el dèficit fiscal, al qual no s'hi fa referència. Per entendre'ns, vostè agafa el cotxe de l'Agència Tributària, me'l porta al taller, li augmenta la potència –si hi estem d'acord– i la capacitat –hi estem d'acord– i fins i tot li canvia les rodes –si hi estem d'acord... I llavors ens diu: «Per fer el viatge.» Diu: «I el dipòsit està buit.» «I la benzina?» «Bé, la benzina potser a partir del 2028.» Home, no és seriós, eh?

I, mentrestant, vostès allarguen l'agonia d'un govern que no té pressupost ni té finançament, i això sí que és seriós, perquè això és una enorme irresponsabilitat, perquè afecta, com saben, directament la qualitat dels serveis públics: la salut, l'ensenyament, les infraestructures, la competitivitat de la nostra economia. I com no tenen pressupost ni model de finançament, què fan? Incrementen la pressió fiscal dels

catalans, els collen més fruit de la seva irresponsabilitat. I els catalans seguim pagant 22.000 milions de més que no retornen, que es reparteixen en altres comunitats autònomes, algunes de les quals es permeten fer desgravacions fins i tot curioses.

Diem que ja n'hi ha prou. I des de Junts el que proposem és el just: un model de concert econòmic. I perquè s'entengui, ras i curt: els diners que paguem els catalans han de revertir en serveis per als catalans. I no podem seguir ni un dia més així. De fet, ens hi juguem la viabilitat com a nació. Formar part d'Espanya, en aquest sentit, és un mal negoci, empíricament un mal negoci.

I, president, acabo en aquest sentit. Avui fa vuit anys del referèndum de l'U d'Octubre. Avui, tal dia com avui, 2 milions i mig de catalans vàrem sortir a votar. I vàrem sortir a votar a l'empara d'una llei votada per majoria en aquest Parlament de Catalunya. El Govern de l'Estat espanyol va exercir una violència sense precedents a la Unió Europea, i els catalans vam votar i vam guanyar, malgrat l'exercici de la violència. Per tant, aquell dia l'Estat espanyol va fer fallida en territori català. Ens vàrem autodeterminar.

L'Estat espanyol no ha volgut acceptar la voluntat de la majoria del poble de Catalunya i ha exercit la violència i la repressió, i les manté a dia d'avui. És així, doncs, que després de vuit anys, davant les proclames d'alguns, les renúncies d'altres i l'amenaça de molts, avui solemnement, en nom de Junts per Catalunya, vull refermar el nostre compromís polític i personal per seguir treballant amb tota la convicció per recuperar la unitat de l'independentisme i recuperar les institucions catalanes amb l'objectiu d'esdevenir un estat independent, assolir una Catalunya radicalment democràtica, socialment justa, econòmicament pròspera i políticament lliure. Encara hi som, i hi serem.

Gràcies, president.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó i Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. Consellers, conselleres, consellera Romero, diputats i diputades... El decret que avui debatem ha de ser el primer pas de transformació de l'Agència Tributària de Catalunya per a donar compliment no al nou model de finançament de la bilateral del 2025, aigualit i inconcret, sinó al que es va dibuixar a l'acord d'investidura del president Illa. És un decret que, com ja ens hi anem acostumant, va tard i fa curt.

Consellera, pel fet de ser la titular d'Economia esta legislatura..., compartim un objectiu que és aconseguir un finançament singular en que l'Agència Tributària de Catalunya recapti tots els impostos que generem i on la contribució a la solidaritat territorial sigui transparent i limitada pel concepte d'ordinalitat, i fa tard. Fa tard per voluntat del mateix Partit Socialistes.

L'acord d'investidura que vostès van signar i la ministra Montero va avalar era explícit: de la cimera bilateral del juliol n'havia de sortir una agenda legislativa per desplegar el model acordat. I, en comptes d'això, nos vam trobar una renegociació a la baixa entre el PSC i el PSOE del que ja s'havia acordat amb Esquerra Republicana; ni concreció sobre el traspàs de l'IRPF ni concreció sobre la transparència dels límits de la solidaritat territorial. I, si vostès no fan los deures, los haurem de fer naltros. Ha estat la incapacitat per aconseguir que el PSOE complisques amb allò que va prometre la que ha forçat que Esquerra presentem al Congrés dels Diputats una proposició de llei per habilitar la Generalitat a recaptar l'IRPF.

I és que este és el principal objectiu de dimensionar l'Agència Tributària. Comparativament parlant, l'Estat espanyol es caracteritza per disposar d'una despesa relativament descentralitzada i, en canvi, una fiscalitat molt centralitzada. Tenim unes obligacions molt clares en matèria d'educació, de salut i de benestar social, i, en

canvi, no tenim la capacitat de generar els recursos per a gestionar-les, per a gestionar-les com los catalans i les catalanes mereixen i com los catalans i les catalanes paguen. Competències traspassades a la Generalitat i que, en canvi, tenim la incapacitat d'incidir en los ingressos que les financen.

A més, tampoc podem disposar d'una previsió acurada dels ingressos que tindrem, perquè l'Estat calcula les bestretes que avança a la seua conveniència i les liquidacions d'un model de finançament amb quatre fonts diferents dona com a resultat un model complex i opac. Això, consellera, ja ho està vivint en carn pròpia amb la gestió de les bestretes del model de finançament, i podem dir que ho viu en una situació d'un cert privilegi respecte als seus predecessors, amb ingressos importants i amb acords ja signats que encara en preveuen més, com els 260 milions d'euros per a recerca d'aquesta setmana.

No obstant, quan vinguin les vaques flagues, quan un model econòmic massa orientat al poc valor afegit torni a explotar, quan la dreta nacional, catòlica i espanyolista torni a manar o quan el PSOE no necessiti els vots dels diputats i diputades catalans, la tresoreria de la Generalitat tornarà a patir. Fins i tot ara los recursos que tenim estan lluny de ser els que necessitem.

Per este motiu és imprescindible un canvi de model de finançament que s'ha de basar en dos conceptes: recaptació i ordinalitat. Tal com li he llegit a la Marta Espasa, esta mesura representa un canvi operatiu significatiu però perfectament viable, com ho demostra l'experiència acumulada en altres traspassos competencials de gran complexitat, com eren la sanitat, l'educació, els serveis socials, el sistema penitenciari o el Cos de Mossos d'Esquadra; un canvi que organitzativament pot ser més complex però que legislativament és més senzill.

Avui només cal que sigui aprovada al Congrés la proposta de llei que hem presentat des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Esta mesura nos permetria passar de recaptar 5.000 a 30.000 milions d'euros anuals. I, per a fer-ho, la proposta d'Esquerra modifica la LOFCA, la llei de finançament autonòmic i la llei de cessió de tributs. Avui, consellera, aprovarem este decret, però hem de tenir molt clar que si no compleixen amb els seus compromisos tindran moltes dificultats per governar.

Des d'Esquerra Republicana som clars: fins que no es resolgui la qüestió de la recaptació i del nou model de finançament, no negociarem nous pressupostos ni aquí ni amb el Govern espanyol. Només si compleixen amb Catalunya esta legislatura serà més transitable per al PSC i per al PSOE.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. *Consellera* y también resto de *consellers* que nos acompañan hoy... Para hablar de este decreto..., de hecho, la *consellera*, cuando ha salido a esta tribuna, se refería precisamente al título de este decreto ley que hoy nos traen aquí. Es un decreto ley de medidas urgentes para adaptar la Agencia Tributaria catalana a las nuevas necesidades derivadas de la financiación singular de Cataluña. Y yo no sé si es que me he perdido algo, *consellera*. ¿Ustedes han aprobado esta nueva financiación singular de Cataluña? ¿Ustedes han conseguido aprobar y modificar la ley orgánica de financiación de las comunidades autónomas? Porque, que yo sepa, ahora mismo ustedes no tienen apoyos ni para cambiar el menú del restaurante del Congreso; como para sacar adelante una ley orgánica...

Sin embargo, nos traen aquí hoy este decreto ley de medidas urgentes. Es que es de aurora boreal, señora *consellera*. Y ustedes tienen esta costumbre de abusar continuamente de la figura del decreto ley, además, impidiendo que la oposición y el

resto de grupos podamos ejercer nuestra capacidad legislativa en este Pleno, porque, claro, lo copan ustedes con sus decretos leyes y, por tanto, no podemos traer aquí nuestras iniciativas.

Y ya le digo que yo la urgencia no la lo veo. Usted me lo explica, señora *consellera*. ¿Cuál es la urgencia? ¿Colocar a los amiguetes en esa nueva Agencia Tributaria catalana? ¿Cuál es la urgencia? ¿Seguir pasteando con sus socios separatistas? No sé, yo, sinceramente, una urgencia para adaptar una agencia tributaria catalana a una ley que ni siquiera ustedes han aprobado, pues, no la veo. Y ya le digo que, como no la veo ni en forma ni en fondo, pues, nosotros, desde el Grupo del Partido Popular, vamos a estudiar si elevar esta cuestión al Tribunal Constitucional, porque el abuso que hacen ustedes de la herramienta del decreto ley la verdad es que es obsceno ya, señora Romero.

Y, como le decía, nosotros no vemos la urgencia, pero es que tampoco le vemos el interés por ningún lado, el interés público. Mire, la Agencia Tributaria es una agencia que funciona a la perfección. Fíjese usted si funciona bien que incluso el hermanísimo de Sánchez tuvo que prescindir del teléfono móvil durante cuatro meses para que Hacienda no lo geolocalizara mientras estaba de okupa en la Moncloa. Porque sí, la Agencia Tributaria es puntera en este tipo de instrumentos y, además, es la mejor valorada, según datos del barómetro fiscal. Entonces, no sé yo qué utilidad tiene fragmentar una agencia que funciona perfectamente.

Y, además, es que ustedes, cuando suben impuestos, siempre se llenan la boca diciéndonos que es absolutamente imprescindible para poder sustentar la sanidad, la educación, las pensiones, y ahora lo que quieren es cargarse precisamente el organismo que dota de recursos a este estado de bienestar. ¿Saben por qué? Porque a ustedes no les importa el estado de bienestar. A ustedes solo les importa *su* bienestar, el de Pedro Sánchez y el de Salvador Illa. Ese es el único bienestar que a ustedes les importa. Y el separatismo toca el silbato y ustedes corren veloces a obedecer, porque, si no, ninguno de los dos sería presidente a día de hoy.

Y de esto va toda esta película. Insisto en que la Agencia Tributaria española es una de las mejores administraciones, que, además, es ejemplo también para otros países. Y ustedes lo que van a conseguir con esta fragmentación es generar un agujero de millones de euros en la recaudación, sobre todo, además, con las chapuzas a las que nos tienen ya acostumbrados. Yo quiero recordar cómo lo hizo de bien la Generalitat con el nuevo impuesto del CO₂. O sea, es que no acertaron ni con el censo: ustedes pasaron el recibo a personas que habían dado de baja el vehículo hacía más de veinte años. ¿Y ahora quieren recaudar también el IRPF y el resto de tributos? ¿Qué puede salir mal? Pues ya se lo digo yo: absolutamente todo, señora *consellera*. (*Alguns aplaudiments.*)

Quiero decirles también cómo los propios inspectores de Hacienda, la presidenta de la Asociación de Inspectores de Hacienda, la señora De la Herrán, les ha advertido ya en numerosas ocasiones de lo que va a suponer también para la persecución del fraude fiscal, porque a día de hoy ya cuesta, con una estructura que está centralizada, pues imagínese si empezamos a fraccionar y a trocear la Agencia Tributaria. Y no solamente eso, es que ustedes van a acabar con la unidad de criterio. Van a generar una inseguridad jurídica brutal en Cataluña, como si no tuviéramos bastante ya con la que hemos tenido en la última década, con sus chapuzas, sus bodrios legales y sus declaraciones de independencia de ocho segundos. Yo creo que ya está bien.

Y, hablando también de los inspectores de Hacienda –y con esto acabo–, a ustedes no les ha preocupado en absoluto qué pasa con estas personas que en su día opusieron para la Administración general del Estado –una oposición muy exigente, por cierto– y que a día de hoy, por capricho suyo, por intereses suyos, para que Sánchez siga en la poltrona y el señor Salvador Illa también, pues, ahora, de la noche a la mañana, van a tener que trabajar para otra administración o irse de Cataluña. Y detrás

de estos trabajadores hay familias, hay proyectos de vida, y a ustedes les ha importado muy poco. Menos mal que son los defensores de los trabajadores.

Pero, miren, yo lo que veo claro de todo esto es que a ustedes ni les importa la recaudación ni les importa la lucha contra el fraude ni les importan los trabajadores de Hacienda ni les importa absolutamente nada. Ustedes saben que esto es una mala idea y que, además, va a allanar el camino para el próximo golpe que dé el separatismo –que lo darán–, y será gracias al Partido Socialista de Sánchez y de Illa.

El president

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bon dia, senyors diputats. Bé, aquest decret llei sobre l'Agència Tributària de Catalunya no és un canvi tècnic, no és una reforma administrativa ni, com ens volen vendre, és autonomia de tresoreria ni contractes programes ni col·laboració amb l'Agència Tributària estatal. És un atemptat contra la unitat d'Espanya i la igualtat dels espanyols.

I, a més a més, és una greu amenaça per als catalans, perquè donar més poder fiscal a la Generalitat de Catalunya és un greu perill, perquè la Generalitat de Catalunya només sap confiscar i malgastar. I degut a les competències que ja té, paguem l'IRPF més alt a la nòmina dels treballadors; paguem més ITP que la resta quan comprem la nostra «vivenda» habitual, i més impostos quan moren els nostres familiars, i tenim quinze impostos propis.

En definitiva, és un pas més cap al cop d'estat 3.0, que persegueix el mateix que el 2019 però de manera lenta i calculada i amb la complicitat vergonyosa del Partit Socialista de Catalunya, que ja és un partit separatista més.

En el rerefons, es tracta del finançament desigual de les autonomies. I aquí realment tenim un consens total entre CUP..., fins al PP, perquè ja defensava amb l'Àlicia Sánchez-Camacho un finançament singular de Catalunya, o el bipartidisme, que continua defensant el concert basc i no el català. Llavors diuen: «No, porque en la Constitución sale que...» «Bueno, pues la cambiamos. Vamos juntos y la cambiamos, pero buscamos la igualdad entre españoles.» A VOX ho tenim clar, defensem la igualtat i que tots els espanyols paguem els mateixos impostos i tinguem els mateixos serveis públics.

També porta a collació el tema del fals dèficit fiscal. Els impostos no els paguen els territoris, els paguen les persones: les jurídiques, les empreses i les físiques, les persones físiques. I les balances fiscals territorials són una autèntica mentida. Si fos veritat, com explicarien que en el pressupost de la Generalitat de Catalunya la província de Barcelona aporta un vuitanta-dos per cent i només rep un seixanta-cinc, mentre que la nostra estimada Girona hi aporta un set i en rep un onze?

Faré les preguntes que ha fet el diputat Castellà, que ara està distret... Formar part de Catalunya és un mal negoci per als barcelonins? Girona ens roba? (*Alguns aplaudiments.*) Clar que no –clar que no. Perquè, parlant d'impostos, hem de parlar de persones, i no pas de territoris. (*Alguns aplaudiments.*)

I, per acabar, reiterar el compromís de VOX. Quan governem, aplicarem la igualtat entre espanyols. A tot Espanya es pagaran els mateixos impostos. I farem una gran reforma fiscal a la baixa, eliminant tota la despesa que sobra, que és molta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, la veritat és que és una mica sorprenent, quan tenim els debats al voltant del nou sistema de finançament i també sobre fiscalitat. Ho dic perquè, especialment l'extrema dreta, parlen d'impostos i de fiscalitat jo diria molt a la lleugera, en dos sentits, no?

Vam tindre l'oportunitat, el divendres passat, de debatre..., en aquest cas, un debat a la Televisió Espanyola –ara no m'escolta, evidentment, el representant de VOX... Però quan els hi preguntes quina és la recaptació d'alguns dels impostos que volen rebaixar..., no ho saben, no en tenen ni idea. Si li preguntava jo al senyor de VOX quina era la recaptació, en aquest cas, de l'impost de transmissions patrimonials que volen eliminar de manera completa, fins i tot per a aquells que tenen dos, tres, quatre o cinc cases o per als fons voltor, i no sabia quina és la recaptació que té en aquests moments l'impost de transmissions patrimonials.

És més, jo estic segur que, si jo li pregunto avui quin és el pressupost de la consellera d'Educació o de la consellera de Salut, no en té ni idea –ni idea. Llavors, aquest és dels termes del debat que avui algú pot venir aquí a vomitar i parlar tranquil·lament sobre pressió fiscal, quan, evidentment, el problema que tenim avui, bàsicament, són els impostos que vostès sempre defensen que s'han d'eliminar –sempre–, l'extrema dreta, perquè vostès defensen uns interessos molt concrets, que són els de les elits i els de la casta.

Perquè, evidentment, escoltin, vostès estan en contra de l'impost de les elèctriques; de fet, conjuntament amb Junts. Saben quin és el benefici de les elèctriques, en aquest país, de l'any 2024? Onze mil milions d'euros. Aquests no han de pagar? Els hi hem d'eliminar els impostos? Com pagarem la sanitat? Com pagarem l'educació? I, mirin, poden fer tota la demagògia que vulguin, però això no és ni més eficiència ni millor administració ni..., burocràcia; és, clarament, que qui més té paga més. I vostès defensen que les grans elits d'aquest país no han de pagar.

Els hi posaré una altra dada, que vostès sempre estan molt preocupats pels milions. No els preocupen, evidentment, ni els fons inversors ni, evidentment..., no els preocupen els que compren cases als nostres municipis o a les nostres ciutats. Saben quins han estat els beneficis de la banca els sis primers mesos a l'Estat espanyol? Disset mil milions d'euros. I vostès estan en contra d'un impost a la banca, que..., saben qui gestiona la recaptació de l'impost a la banca? No en deuen tenir ni idea. La gestiona la Generalitat, la recaptació. Per tant, escoltin, jo crec que els debats no es poden fer a la lleugera.

I, evidentment, jo crec que enfortir l'Agència Tributària de Catalunya és positiu en dos sentits –en dos sentits. El primer és que necessitem un nou sistema de finançament singular per a Catalunya. I singular, evidentment, perquè està reconegut... Els hi he explicat mantes vegades: està regulat a la llei un autogovern singular, que d'això el PP se n'oblida. L'Estatut de Catalunya és una llei orgànica de l'Estat aprovada al Congrés dels Diputats i avalada pel Tribunal Constitucional, i reconeix que Catalunya té competències que no tenen altres comunitats autònomes. Si això ho reconeix el Tribunal Constitucional...! O com es pensa que es paguen els Mossos d'Esquadra? Tot el dia parlant de seguretat, vostès. I, evidentment, a la seguretat s'hi ha de fer front. Per tant, si volem, evidentment, major seguretat, una de les coses que hem de fer..., no tota, perquè, evidentment, té a veure amb la prevenció, la majoria en polítiques socials..., però si vostès es passen el dia reclamant més policia, doncs, evidentment, els serveis públics s'han de pagar, i vostès d'això se n'obliden.

Nosaltres tenim competències, per exemple, exclusives també, en aquest cas, en la gestió de les presons que no tenen altres comunitats autònomes. Per tant, no en tenen ni idea, del que diuen ni del que defensen.

Per tant, és evident que Catalunya necessita un nou sistema de finançament singular. I això vol dir més recursos –vol dir més recursos. I, evidentment, això vol dir que necessitem una agència tributària molt més potent, si a més a més aquest nou

sistema de finançament singular s'ha de fer a partir de la delegació de la gestió i, segurament, d'una major recaptació per part dels impostos. És que té tot el sentit del món, el que s'està plantejant.

I, després, una cosa que a vostès no els agrada gaire, però que també és positiu, que és... Mirin, vostès sempre defensen que la llei no es pot saltar, ai las!, menys el frau fiscal –menys el frau fiscal. Perquè això ja... Ui! Això ja els hi sembla bé. Si algú fa trampetes, doncs, mira, no passa res. No, escoltin, si la llei s'ha de complir, s'ha de complir per tot. I, en aquest cas, l'Agència Tributària de Catalunya també té un pla de lluita contra el frau fiscal. Que, per cert –per cert–, l'any 2024 ha aixecat més quartos, en el frau fiscal; diners que, en aquest cas, evadeixen sobretot la gent que més té, perquè, bàsicament, tot el frau fiscal a Catalunya es fa amb l'impost de successions i donacions, que ja els hi recordo que no el paguen les classes mitjanes i les classes populars. El vuitanta per cent de la gent... És que no en teniu ni idea –no en teniu ni idea. Sabeu quanta gent no paga impost de successions a Catalunya? El trenta per cent. Sabeu quanta gent paga un euro? El setanta-tres per cent. Defenseu les grans herències d'aquest país –defenseu les grans herències d'aquest país. No en teniu ni idea, del que defenseu. I això és el que s'ha d'explicar: la dreta i l'extrema dreta defenseu les elits i la casta econòmica d'aquest país. Us esteu, bàsicament, repartint la «pasta» que els treballadors aixequen cada dia treballant a les seves empreses i a les empreses dels grans patrimonis d'aquest país.

I, per tant, miri, «sí» al nou sistema de finançament singular, «sí» a una agència tributària més forta que pugui recaptar millor els nostres impostos i, evidentment, també lluitar contra el frau fiscal, que això és el que no els hi agrada.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, molt breu. Nosaltres votarem a favor d'aquest decret perquè creiem que tot avenç en qüestions de sobirania és positiu. Ara bé, voldríem aclarir algunes coses.

La primera, contestant a l'últim diputat, que segur que no necessitem ampliar les ràtios de policia, perquè tenim la ràtio de policia més alta a nivell europeu. És important que deixem de pensar que la seguretat té a veure amb això..., amb viure millor.

Després, que creiem que és important que no ens centrem aquí en que s'ha de gestionar allò existent. Ara mateix sabem que hem de poder avançar en una competència plena en l'àmbit fiscal, que vol dir un control polític també de l'IRPF, de l'ITP, etcètera, precisament perquè, si no, seguirem centrant-nos només en el dèficit fiscal, que és un fet, que no té res a veure amb la insolidaritat, perquè la insolidaritat és de Madrid i de totes aquelles comunitats autònomes que lo que fan és eliminar determinats impostos i fer lo que és *dumping* fiscal de manual. Però sí que és important que puguem decidir políticament què passa amb això, perquè, si no, ens trobem en aquesta qüestió, que parlem de que els catalans paguem massa impostos.

Bé, en aquest «nosaltres» hi ha un problema seriós, que és la diferència de cinc vegades entre el percentil deu i el percentil noranta, que és el que tenim en aquest país. És aquesta trampa dels rics de fer passar la seva situació per una situació universal. És aquest «nosaltres» que, en última instància, no afecta la gran majoria treballadora d'aquest país. Perquè molts dels impostos que porten en els seus programes tant Junts com VOX com PP com Aliança no afecten en gran part la població d'aquest país, i, en canvi, sí que tenim els càlculs que es van fer durant la legislatura passada, que eren que l'eliminació de molts d'aquests impostos suposava 1.212 milions, les mesures fiscals entre aquests...

Tots aquests diners, què són? Tots aquests diners són, precisament, aquest estat de benestar que és el que ens sosté en els moments més crítics d'aquest país. Són tots aquests elements i tota aquella xarxa d'hospitals públics, d'escoles públiques, però

també de carteres; també d'aquesta seguretat que vosaltres voleu; tot allò que és de tothom i que és públic, i que és lo que ens converteix en alguna cosa que s'assembla lleugerament a lo que vol dir ser ciutadà, el que es sosté amb aquests impostos.

Per tant, tota aquesta trampa de seguir parlant d'infern fiscal, tota aquesta trampa de que perquè Catalunya recapti els seus impostos i políticament pugui decidir quins són sigui el mal de Catalunya és una cosa amb la que hauríem de poder trencar ja, perquè rebaixar l'IRPF a les rendes més altes són 138 milions d'euros; bonificació als mínims personals són 170 milions d'euros. I aquesta deflacció, que en última instància hauríem de veure com succeeix, són 372 milions d'euros.

Avui dia, els impostos que realment estan pagant la gran quantitat dels catalans, la gran majoria dels catalans, són impostos d'un altre tipus. El vertader impost de la mort no és l'impost de successions, que la gran majoria dels catalans no paga més d'un euro; és haver d'afrontar el cost de les funeràries en els moments més difícils, unes empreses privades que sagnen a la gran majoria dels catalans i que s'aprofiten d'uns moments en els que no pots prendre grans decisions. I l'impost a la vida que paguem cada mes la majoria de catalans i que s'emporta un terç o la meitat dels sous és el rendisme, en uns lloguers que no paren de pujar, o és a lo que hem de fer front amb unes hipoteques que segueixen tenint a veure amb uns habitatges que són cada dia més alts –actualment han pujat més que en els moments de la bombolla immobiliària.

I, en canvi, qui delinqueix en aquest país? L'impost de successions és la meitat del frau fiscal, són 286 milions d'euros el 2023, un impost que no paguen la gran majoria dels treballadors. I, a més, sabem que, si s'aplica realment l'ITP a la compra de grans estocs de pisos, ja han dit tranquil·lament Foment del Treball, que és un dels grups parlamentaris més representats, quasi, en aquest Parlament, que no el pagaran –que no el pagaran–, perquè es poden permetre no pagar-lo, col·lapsar els jutges i, a partir d'aquí, esperar que es tombi per part d'aquest altre partit no representat aquí, que són els fatxes amb toga.

Llavors, davant d'aquesta situació, què farem? Davant de la situació en què hi ha amenaces clares de no pagar impostos que s'aprovaran en aquest Parlament, què farem? Aquestes estructures que estem muntant ara estaran disposades a perseguir aquest frau, a perseguir aquests delinqüents? Perquè jo escolto molt lo de la llei i l'ordre, però lo que està passant en aquest país és que pot haver-hi frau i pot haver-hi delinquir directament i criminalitat entorn de l'habitatge, entorn de determinats impostos, entorn de tota aquesta qüestió, i, en canvi, seguim posant sobre la mira aquelles persones que lo que estan fent és el que poden per poder sobreviure.

I, per últim, per nosaltres no té gaire sentit... No, contestar a la diputada del PP, que deia que el pròxim cop del separatisme, que donarà... Doncs sí, efectivament, es donarà. Del que estem segurs és que no es donarà per parlar d'una república en la que la majoria de la gent no siguin ciutadans lliures. Jo crec que hi ha partits que s'estan oblidant de què vol dir «ser ciutadà». «Ser ciutadà» és tenir la llibertat per poder prendre les teves decisions i no dependre mai de ningú. I, per tant, això és lo que es lluitava fa uns anys a l'U d'Octubre, això és lo que es seguirà lluitant. I això es fa, sí, amb impostos; sí, amb estructures públiques, i no intentant seguir apuntant contra una part dels catalans que també han de ser poble.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquest text és una oda a la ingenuïtat, la de tots aquells que encara confien en Madrid; una oda a tots els diputats que es pensen poar alguna cosa de les Espanyes sense rebre després la corresponent factura amb interessos.

El finançament singular és una joguina enverinada que, més enllà dels grans titulars i de les medalles efímeres que permeti penjar-los, no dotarà de noves competències el país. Madrid conservarà la clau de la caixa. És Espanya qui decidirà què cedim i què no, quines regles se'ns permeten aplicar i quines no. I d'això no se'n diu «sobirania fiscal», d'això se'n diu «autonomia». Tot el que no sigui recaptar la totalitat d'impostos, tot el que no sigui reinvertir en el país fins al darrer cèntim de la riquesa generada, és un maltractament cap a Catalunya i un insult i un frau cap al nostre poble.

Intuïm que aquests mesos hi haurà negociacions, correduïsses, promeses..., potser fins i tot es pactaran unes xifres. I sabem també que Espanya continuarà saquejant Catalunya, retornant-nos amb comptagotes, amb retards i amb incompliments les engrunes que consideri que ens pertocuen.

Aliança Catalana creu fermament que no hi haurà justícia fiscal sense la sobirania fiscal plena, i això no ho abastarem sota el Govern del senyor Illa ni sota el jou d'Espanya. Ho saben, oi?, que per modificar el sistema caldria tocar les lleis espanyoles?, la llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes? Aquesta muralla no bloca qualsevol intent de singularitat? Per si no fos prou, caldria modificar també la llei de finançament de les comunitats autònomes de règim comú, que ara mateix garanteix el «cafè per a tothom» a càrrec de les butxaques catalanes. I, després, encara caldria modificar la llei de cessió de tributs a la «comunitat autònoma de Catalunya» –la llei es diu així, eh?, no és pas que jo anomeni la nació catalana com a simple comunitat autònoma, déu me'n guardi. Saben qui ha de fer totes aquestes modificacions? Doncs sí, les Cortes Espanyoles, Madrid. Si per una casualitat d'aquelles de la vida aconseguíssim modificar aquestes tres lleis, encara caldria passar el filtre del Tribunal Constitucional. És a dir, tornariem a ser ostatges de la judicatura espanyola que tant odia els catalans i Catalunya.

Vostès focalitzen l'atenció en la paraula «singularitat», però els seus superiors espanyols ja s'han afanyat a virar el concepte cap a «generalitzable», és a dir, «per a tothom». Ni se'ns reconeix la singularitat nacional ni el dret a tenir un sistema de finançament exclusiu i propi. Espanya, que fa segles que viu de l'espòli colonial, reformarà ara les seves lleis perdent control, poder i diners? Qui s'ho empassa, això?

El finançament singular, convertit ja en llegenda urbana, és l'eina que el PSOE ha trobat per estabornir-nos, per fer-nos creure que Espanya cedeix, encara que sigui parcialment, a les nostres pretensions. Volen que paguem en somort una altra dècada, renunciant a la legítima aspiració de restituir l'estat propi. Volen que, tots cofois, ens resignem altre cop amb engrunes. La realitat és que els contribuents catalans continuarem pagant el peatge invisible de pertànyer a Espanya. Continuarem vivint la degradació dels serveis públics i continuarem fent de masovers, tot i ésser els legítims propietaris.

El que demana Esquerra és ser una comunitat autònoma mig privilegiada dins d'Espanya. Nosaltres advoquem perquè Catalunya esdevingui una nació estat amb potestat de gastar tot el que recapta, sense donar explicacions, sense demanar permisos, sense pidolar xavalla.

Votarem en contra d'aquest decret llei perquè és l'enèsima enganyifa amb què proven de desactivar-nos. I no se'n sortiran.

Seny i ordre.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Com ja ha explicat la consellera, aquest decret és una de les claus de volta del nou sistema de finançament singular de Catalunya. És la base que permetrà a la Generalitat ges-

tionar els grans tributs amb proximitat i responsabilitat. És un decret d'article únic que modifica dinou preceptes del codi tributari, n'afegeix quatre de nous. És una reforma integral de l'Agència Tributària per adaptar-la a les exigències del nou finançament a través d'un contracte programa, nous cossos tributaris, més autonomia organitzativa i autogestió administrativa, com ha explicat perfectament i meravellósament bé la consellera. Convalidar aquest decret és, per tant, una aposta per la hisenda pròpia, una hisenda robusta i fiable.

Volem, en aquest sentit, agrair la feina, com ha fet també la consellera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en la negociació per assolir aquest acord, i també del Grup dels Comuns, que acompanyen, diguem-ne, en aquest procés per a l'assoliment de la millora del finançament de Catalunya.

Voldria també fer un comentari amb relació a la intervenció del senyor Castellà, molt amablement. Vostè reconeix avenços en aquest decret. Malauradament, veiem en la seva intervenció més interès en mirar endarrere que en mirar al futur. (*Alguns aplaudiments.*) Nosaltres volem mirar al futur, i com que vostè reconeix avenços, nosaltres, hi insisteixo, molt amablement, esperem –i els esperem– que acompanyin tots aquells objectius que permeten i permetran millores de l'autofinançament, millores de l'autogovern de Catalunya.

Ara bé, en aquest Parlament s'han dit també, en aquesta intervenció, en aquest debat, altres qüestions amb relació a aquest decret.

El Grup Parlamentari del PP, la senyora Roldán, ha fet una intervenció contundent, com sempre, però el problema del Grup Parlamentari Popular, en aquest cas, per nosaltres no és de to, sinó de credibilitat. El senyor president, el president del seu grup, que ara ens acompanya, el 14 de novembre del 2024 a TV3 va dir que l'ATC només enviaria multes a les cases. El dia abans, en aquest faristol, afirmava que l'Agència Tributària «carece de instrumentos para ser una agencia plena y que no hacía falta ser Nostradamus para predecirlo». La mateixa credibilitat que quan anunciava que Illa no seria investit, que votar Illa era votar Puigdemont o que un tal Casado seria ràpidament president el 2021. Els seus dots oratoris són innegables, però els seus dots de predicció són nuls. (*Alguns aplaudiments.*) Avui, amb aquest decret, convertim en realitat un avenç important en aquesta agència que vostè negava: avui veiem com l'ATC avança envers convertir-se en una agència plena.

La paraula que més ha repetit la senyora Roldán ha estat «fragmentació», «romper España». Ha vingut avui, també, a repetir mantes vegades la paraula «fragmentació». El que fragmenta, el que trenca, el que ha trencat Espanya, ha trencat Catalunya, és la guerra d'Iraq, les retallades, la congelació de les pensions mentre el senyor Montoro feia els seus negocis, les mentides del Yak-42, el desastre de les residències a Madrid i un llarg etcètera. El menyspreu al català. I el que trenca Espanya, Catalunya i, sobretot, la seva ànima, és la seva negativa a condemnar el genocidi de Gaza. (*Alguns aplaudiments.*)

Senyor Garriga, la seva intervenció, ho sento, m'ha recordat inevitablement el monòleg de Marc Giró sobre el *varón español*. (*Rialles.*) No es donin per alludits, si us plau. Allà una feminista era la que els perseguia; avui sembla que sigui la justícia fiscal, en forma de dimoni sortit de l'infern fiscal del que vostès sovint ens parlen. Però no, el que els persegueix no és cap enemic exterior, sinó la seva obsessió per destruir l'estat del benestar. Aquest decret no és cap infern fiscal, és l'instrument que ens permetrà tenir una administració tributària moderna, àgil i preparada per assumir els reptes del futur. Però vostès prefereixen seguir parlant de dimonis fiscals, perquè el que volen és, efectivament, desmantellar l'estat del benestar.

I, senyora Orriols, vostè ens parlava avui de l'espoli. Sembla que quan parlem de temes fiscals vostè es posa nerviosa. Avui s'ha oblidat, segurament, de parlar dels immigrants, quan parla de fiscalitat. En tot cas, la realitat és una altra. Aquest decret dota l'Agència Tributària de Catalunya de les eines que necessita per garantir un sis-

tema just, un avenç indubtable en l'autogovern que assegurí que tothom contribueixi amb equitat i que el nou finançament singular sigui una realitat.

Però, si parlem d'espòli, cal posar-los a vostès davant del mirall; ja sé que a vostè no li agrada, que s'enfada, quan li diem a aquestes coses. Vostès han assistit a un dotze per cent de les comissions, poc més d'una de cada deu. Venen a treballar un de cada deu dies. (*Remor de veus.*) A Cultura, Igualtat, Joventut i Transició Ecològica no hi han posat els peus ni una sola vegada; els deuen importar un rave, aquests temes. Als plens sí, perquè es notaria massa. I el que encara és més escandalós: en un any i gairebé mig de legislatura han registrat *tres* propostes de resolució, dues pàgines cada mig any. La CUP en porta seixanta-una; els Comuns, setanta-sis. No són trenta vegades més que vostès, però potser treballen trenta vegades més que vostès. No sé si això és esllomar-se a la fàbrica, com deia vostè ahir, o tenir un os a l'esquena.

I encara més, li diré: la taxa d'activitat de la població catalana nascuda a l'estranger és d'un setanta-vuit per cent. La seva taxa d'activitat parlamentària...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Jordi Riba Colom

...sí, ràpidament— és d'un deu per cent. Contribueixen als serveis públics perquè paguin també el seu sou. El decret de l'ATC no persegueix ningú, però, si existís un impost sobre la inactivitat parlamentària, vostès serien els primers a haver-lo de pagar.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, senyores i senyors diputats, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 15/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 72 vots a favor, 27 vots en contra i 34 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 15/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. (*Pausa.*) Ho demana el Grup Parlamentari de Junts. Ho demana el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Cap altre grup parlamentari? (*Pausa.*)

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetem a votació si aquest decret llei ha de ser tramitat com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 83 vots en contra, 50 vots a favor i cap abstenció.

Atès el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 15/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Decret llei 17/2025, de 9 de setembre, de mesures urgents de comprovació de la viabilitat de la gestió del risc d'inundació dels càmpings a Catalunya per garantir la seguretat de les persones

203-00023/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 17/2025, de 9 de setembre, de mesures urgents de comprovació de la viabilitat

de la gestió del risc d'inundació dels càmpings a Catalunya per garantir la seguretat de les persones. (*Remor de veus.*) Surtin en silenci, si us plau, els diputats i les diputades que ho vulguin fer, que vulguin sortir.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública, l'honorable senyora Núria Parlon i Gil.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, consellers i conselleres... Permetin-me, primer, que faci una salutació i un agraïment a tota la feina que hi ha al darrere d'aquest decret que avui presentem aquí. Un decret que pensa, que orienta i que ens permetrà garantir la seguretat jurídica en tots els procediments que hem de dur a terme perquè l'activitat de càmping al nostre país sigui una activitat segura i que, a més a més, el sector del càmping continuï sent un sector referent per a l'economia catalana.

Ens acompanyen com a públic tant el secretari general del Departament d'Interior, el senyor Tomás Carrión, com el senyor José Luis Martínez Alonso, director del Gabinet Jurídic, i part de l'equip de Protecció Civil, amb la seva directora. I els anomeno perquè han estat les peces clau des del punt de vista tècnic per fer possible tot aquest procés de treball, que no ha estat un procés fàcil. Ha estat un procés que ha calgut, doncs, enfocar des de la perspectiva del consens, però alhora també del rigor pel que fa a l'objectiu de la protecció civil.

I també, doncs, vull salutar i reconèixer la tasca que s'ha fet, en aquest cas, per la Federació Catalana de Càmpings, i també a tots els membres del consell d'alcaldes del consell comarcal, d'alcaldes i alcaldesses del Pallars Sobirà, que hi han jugat un paper clau, i especialment a l'alcalde de Llavorsí, que també és diputat, i que ens ha ajudat molt a cercar aquests consensos necessaris en tota la tasca prèvia que ens ha portat a aquest decret.

També, en aquest cas, a la diputada i portaveu de la Comissió d'Interior, que ha fet també una tasca, crec que s'ha de reconèixer, juntament amb el diputat Garcia Berrio..., que han facilitat tota la tasca de consens. I també per part del Grup de Junts, que en tot moment va expressar que si hi havia un bon consens pel que feia al sector de càmping i el Govern, doncs, també estarien disposats a donar-nos aquest recolzament per fer una feina que és molt important, que es deriva sobretot de la necessitat d'adaptar els nostres marcs normatius, la nostra seguretat jurídica, els nostres procediments de protecció civil a les noves situacions derivades del risc climàtic.

Sabem que passem dels incendis desestacionalitzats cada cop més agressius, de sisena generació, a situacions vinculades a inundacions que, malauradament, posen en risc la vida de les persones. Sabem que una part de l'activitat del càmping, com moltes altres activitats econòmiques del nostre país, es dona en zones de risc d'inundació. I amb aquest procediment que estableix el decret el que fem és donar seguretat jurídica a tot un procés d'avaluació, d'acompanyament, per aconseguir que tots els càmpings del nostre país que es troben en zones de risc d'inundació puguin ser viables.

I això es fa a través d'un treball que no només s'ha enfocat des de l'àmbit del Departament d'Interior pel que fa als plans d'autoprotecció, pel que fa al seguiment i l'actualització dels elements que han de garantir la viabilitat d'aquests plans d'autoprotecció, sinó que s'ha fet una feina transversal, crec que molt important, amb la resta de departaments del Govern.

Per una banda, amb el Departament de Territori. Penseu que el decret va acompanyat de la instal·lació futura de tres nous radars a la zona del Pirineu, radars que formaran la xarxa Pirinex i que permetran, sobretot, quelcom molt important, que és millorar la capacitat predictiva i, per tant, poder homologar els diferents sistemes d'alerta primerenca que part d'aquestes instal·lacions de càmping han de tenir per poder tenir els plans d'autoprotecció i garantir una evacuació en el moment adequat i a temps per no posar en risc la vida de les persones en el cas que tinguem una crescuda d'una avinguda i faci inviable el poder evacuar. Aquests nous sistemes

de predicció, aquests nous tres radars, dels quals disposarem en el Pirineu –un a la Peülla, l'altre al Pic de l'Orri i l'altre a la Tosa d'Alp–, amb 6 milions d'euros... I, per tant, aquí remarco la feina que s'ha fet des del Departament de Territori i especialment des del Meteocat. S'han fet tota una sèrie de proves per veure quina era la millor ubicació, i això ens permetrà també fer molt més robust el sistema de predicció. I crec que és un element definitori que sobretot permetrà validar i homologar els sistemes, com deia, d'avís i d'alerta primerenca d'inundacions, i això facilitarà moltíssim i reforçarà l'activitat dels plans d'evacuació de forma eficient i efectiva.

Aquest no és un decret... Ho vaig dir el dia que vam fer la roda de premsa amb el president de la Federació de Càmpings, el senyor Gotanegra, a qui vull agrair també tota la feina que ha fet al capdavant d'aquest procés de consens i d'apropament de posicions. Crec que és important remarcar-ho i posar-ho en valor, perquè, de fet, fa més de vint anys que portem parlant d'aquesta necessitat, no?

Una necessitat que ha estat compartida pels alcaldes de tot el territori –no només del Pallars Sobirà, sinó de tot el territori–, per la pròpia Generalitat. S'han fet reunions, s'han fet passos, s'ha intentat avançar, però sempre ens hem acabat encallant en el punt crucial, que és trobar el mecanisme que ens permeti establir procediments jurídics que atorguin seguretat jurídica i viabilitat a aquestes activitats. I això és el que fa aquest decret, en el qual, com dèiem –i crec que és fonamental remarcar-ho–, hi ha molta complicitat del sector, molta voluntat de consens i també la voluntat de tots els departaments de la Generalitat..., parlava de Territori, però també dels departaments d'Economia i Empresa i Treball, on hi ha una línia establerta de suport i acompanyament d'acord amb cadascun dels expedients que, en el marc del decret i en el marc de la comissió tècnica i de la comissió de govern, s'hagin d'obrir per millorar aquestes activitats, per garantir que tinguin els seus plans d'autoprotecció i, sobretot, per garantir que el sector del càmping, com deia, continuï sent un sector referent.

Entre els diferents elements que conté el decret és de destacar, en el temps que em queda, doncs, la creació d'aquestes dues comissions. En el capítol 1 es parla de quina és la definició i la concreció de l'activitat que se situa en risc d'inundació. Per altra banda, creem aquestes comissions, la comissió tècnica i la comissió de govern, que són les encarregades de formular les propostes d'adequació de la viabilitat i, per tant, de la necessitat de que tots els càmpings que estan en zona inundable puguin tenir el seu pla d'autoprotecció, puguin nodrir-se d'aquests sistemes d'alerta primerenca.

També hi ha un aspecte que crec que és molt important a destacar, amb aquesta voluntat de treballar conjuntament i sempre de la mà del sector, que és que es crea un consell assessor i de participació en matèria de càmpings que orientarà tota l'activitat que es derivi d'aquests procediments.

I, tal com deia, l'acord de mesures extraordinàries de reactivació econòmica per a aquells que hagin de fer algun tipus d'inversió o algun tipus d'instal·lació complementària. L'acord i el decret no concreten quina és la dotació econòmica –òbviament, s'ha d'anar cap cas per cas–, però sí que es concreta –i això es va treballar amb el sector en tot el procés que ens ha portat al consens d'aquest decret– que aquesta era una qüestió important a incorporar i que el decret incorpora.

Finalitzant la intervenció, crec que fem un pas molt important per poder impulsar el nou model de protecció civil. Aquí al Parlament hem tingut un debat, crec, serè, rigorós i sòlid sobre la necessitat d'impulsar i millorar els mecanismes de protecció civil. El sector del càmping és un sector fonamental per a l'economia catalana. Hi ha activitats preexistents que cal intentar que siguin viables i que definitivament puguin tenir el seu pla d'autoprotecció. I això és el que, cas per cas, amb un marc de seguretat jurídica, ens ha de garantir aquest decret, i per això s'ha treballat i en aquesta línia s'ha treballat.

I vull agrair de nou, per finalitzar la intervenció, el consens que hi ha hagut per part del sector del càmping, que ha participat de forma activa fent les seves aporta-

cions. Ens acompanya el senyor Albert Casas, vicepresident de la Federació Catalana de Càmpings i president de l'Associació de Càmpings de Barcelona, i el senyor Josep Bellver, membre de la Junta de la Federació Catalana de Càmpings i de l'associació de Lleida. Abans he destacat la importància que havia tingut aquí el president, el senyor Gotanegra. Crec que és important.

No vam començar bé, amb aquest decret. No es va viure bé, aquest decret, per part del sector, malgrat tots els esforços que s'havien fet des del punt de vista dels serveis jurídics del Departament d'Interior. Vam crear el marc de confiança, tothom ha fet possible que arribem a bon port. I crec que aquest decret ens ajuda, si més no, a reforçar el nostre sistema de protecció civil, fer-ho de la mà del sector, donar-li garanties de viabilitat i també, doncs, garantir la protecció de les persones.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per tal de fixar la seva posició. I, tal com es va acordar en l'última Junta de Portaveus, cada grup parlamentari disposarà d'un temps de cinc minuts. I en primer terme, per fer-ho, per fixar posició, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Benvolguts diputats i diputades, membres del Govern, representants del sector del càmping i turisme, molt bon dia a tothom. Avui em dirigeixo a aquesta cambra per abordar un aspecte cabdal del nostre turisme, com és garantir la seguretat dels càmpings ubicats en zones inundables.

És una realitat innegable que estem en un context marcat per l'emergència climàtica i l'augment de fenòmens meteorològics sobrevinguts, com precipitacions torrencials, tempestes sobtades i crescudes de rius; tots ells, fets que han evidenciat la vulnerabilitat de determinades zones de Catalunya.

I sí, a Catalunya hi tenim un total de 357 càmpings, dels quals 179 es troben en zones en risc d'inundació. Per això és imprescindible assegurar que les activitats turístiques es desenvolupin en condicions òptimes mentre es protegeix la seguretat de les persones, així com també garantir la viabilitat econòmica dels mateixos establiments que repercuteixen directament al territori.

Tanmateix, aquest decret llei és avui notícia i arriba al Parlament amb mesos de retard per les males formes de fer del Govern. Estem davant d'un exemple més de la manera de legislar d'esquenes al sector a que tant ens té acostumats aquest Govern socialista, com ja hem vist també amb el decret de la taxa turística o el de la resiliència del subministrament elèctric.

El primer intent d'aquest decret va ser un fracàs. No comptava amb el suport de la majoria parlamentària ni del sector ni dels municipis afectats. I el Govern, en lloc de corregir, va mirar cap a una altra banda. Només quan va veure que no hi havia marge va haver de retirar-lo. Aquest no és el camí. Així no es legisla, així no es governa un país. Aquesta actitud no només genera desconfiança, sinó que posa en risc l'estabilitat d'un sector de l'àmbit turístic tan important i territorialitzat com és el dels càmpings.

El Govern abusa sistemàticament de l'aprovació urgent via decret, i sovint sense escoltar els sectors implicats. Aquesta manca de diàleg amb el sector és inacceptable i, pel que veiem, aquest Govern està agafant aquest mal vici, que ja forma part del seu ADN. El que hauria de ser una cosa excepcional s'ha transformat en el dia a dia de la governança del nostre país. Potser aquesta normalitat que diuen també inclou legislar d'esquena als sectors. Tot plegat no fa més que generar dubtes, inquietuds i molts interrogants sobre cap a on es dirigeix aquest Govern.

El sector del càmping, començant per la Federació Catalana de Càmpings, que representen una activitat turística molt important i arrelada al nostre país especialment en zones com el Pirineu i el litoral mediterrani, no pot ser ignorat, perquè nin-

gú millor que ells coneix la realitat que pateixen i les diferents casuístiques que hi ha al territori. Per aquesta raó, avui els podem anunciar que, amb aquest nou decret llei, que ara sí que compta amb el consens i el suport del sector, podrà tenir els vots favorables de Junts per Catalunya.

Tanmateix, no dubtin que des de Junts no donarem suport a decisions precipitades que posin en risc l'activitat turística ni l'economia local. No donarem suport a decrets que neixin en un despatx sense haver trepitjat el terreny, perquè legislar d'esquena als ciutadans no és només injust, sinó que és també una manera molt poc elegant de governar.

Catalunya necessita un govern que sàpiga escoltar, que pacti i que legisli amb responsabilitat i que escolti els sectors implicats, i des de Junts seguirem sent l'alternativa per fer-ho possible. I ho farem des del diàleg, des del rigor i des de la responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Vidal i Bringué.

Josep Vidal Bringué

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputats, diputades... Abans de res, vull donar la benvinguda a tots els alcaldes i les alcaldesses que ens segueixen pel Canal Parlament, al president del Consell Comarcal del Pallars Sobirà, el senyor Carlos Isus, i també als representants de la Federació de Càmpings de tot Catalunya que ens acompanyen avui, el Josep Bellver, l'Albert Casas, la Mercedes Lara. Gràcies per acompanyar-nos a convalidar el nou decret llei de càmpings.

Aquí el Govern es veu obligat a sotmetre a votació un decret llei amb mesures per garantir la viabilitat i la seguretat dels càmpings afectats pel risc d'inundacions a Catalunya. Un nou text que arriba no pas per iniciativa pròpia, sinó perquè Esquerra Republicana va forçar la retirada de l'anterior decret presentat pel Govern del president Illa, que no donava la resposta a les necessitats reals del territori ni del sector. És gràcies a aquesta exigència que avui podem debatre un decret revisat, més ajustat a la realitat i amb més garanties.

L'objectiu principal l'hem compartit i el continuem compartint, consellera. De fet, el Govern republicà del president Pere Aragonès ja va començar a abordar aquesta qüestió impulsant els primers treballs per aplicar mesures de protecció als càmpings davant del risc d'inundacions amb la clara voluntat de garantir la seguretat de les persones i també amb reunions amb els alcaldes i les alcaldesses de les comarques més afectades l'octubre del 2023.

Per tant, i sense cap mena de dubte, cal actuar davant del risc d'inundacions. Volem càmpings més segurs arreu del territori, però també és necessari fer les coses bé, i «fer les coses bé» significa en tot moment fer-ho de la mà del territori i del sector, responnent a criteris tècnics i mediambientals. Qualsevol mesura que tingui un clar impacte territorial i afecti determinat sector cal que sigui prèviament consensuada, i aquesta és la manera que tenim des d'Esquerra Republicana de fer política.

El nou text és fruit del treball col·lectiu, que, com acabo de dir, ha dut a terme el territori, el sector i totes les persones afectades que hi han participat activament. Vull agrair-los sincerament la feina feta, així com la seva capacitat de diàleg i negociació. Han tingut la predisposició, tots els alcaldes i les alcaldesses, de desplaçar-se del Pallars Sobirà i del Pallars Jussà fins a la capital per defensar les seves necessitats i per exigir, amb tot el seu dret, ser escoltats –molt important. Aquest decret és també resultat del seu compromís i de la seva perseverança. Moltes gràcies.

Així doncs, celebrem que avui es porti a convalidar el decret de mesures per a la viabilitat i la seguretat dels càmpings afectats pel risc d'inundacions a Catalunya. Ara sí, consellera; ara sí que podem donar suport a aquest nou decret llei, perquè no

només té el consens necessari, sinó també perquè hem aconseguit altres demandes: la creació d'un fons d'ajut per a la sostenibilitat i viabilitat per donar el suport econòmic al territori i que puguin dotar-se d'elements d'autoprotecció, amb 3 milions d'euros per a l'any 2026 i 3 milions més per a l'any 2027. Arrenquem el compromís del Govern per a la instal·lació de tres nous radars meteorològics al Pirineu per tal de millorar les previsions meteorològiques i anticipar les tasques de protecció necessàries. Els radars que s'instal·laran a la zona del Pallars Sobirà, a la Peüllà, a Port Ainé, a Bellavista, a la zona de la Cerdanya, a la Tossa d'Àguila, d'Alp, permetran triangular tota la zona de l'Alt Pirineu i Aran per millorar els sistemes d'alertes en zones on el risc d'inundacions és més elevat per la seva orografia. Gràcies a la instal·lació d'aquesta nova xarxa de radars, que pren el nom de Pirinex, es millora un noranta per cent la visibilitat meteorològica del radar a la zona sobretot pel que fa a la precipitació en forma de neu i pluja.

Finalment, com deia, en política, i molt especialment en l'àmbit de la seguretat, les mesures que es prenen han de comptar amb la implicació de tothom: la ciutadania, els professionals del sector i les singularitats dels territoris del nostre país. No es poden aplicar receptes uniformes a realitats que són profundament diverses. Cal tenir en compte les singularitats socials, econòmiques i també l'orografia de cada territori.

Crec que, amb els antecedents que hi ha hagut fins a arribar avui a validar aquest nou decret llei, el Govern del president Illa ha entès què significa governar amb responsabilitat institucional, i «governar» vol dir, abans que res, escoltar, escoltar totes les veus, escoltar el territori, escoltar el sector, i des d'aquí construir polítiques eficaces, justes i arrelades. Ara sí que podem dir que aquest decret és just.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Consellera, diputados... Primero, dar la bienvenida al sector del *camping*, que está aquí presente, y darles la enhorabuena por este decreto. Un decreto que es verdad que se intentó presentar por las prisas, unas prisas que venían producto de un descontrol anterior que hubo en este sector por parte de la Administración. Pero la realidad es que tenemos 357 *campings* en Cataluña, de los que solo actualmente 129 tienen un estudio de inundabilidad; quiere decir que hay 228 que no lo tienen. Y la situación, evidentemente, es preocupante, porque durante unos cuantos años estos 228 han estado en esta situación, según un tipo de estudio de peligrosidad sobre la actividad que realizaban.

Pero es verdad que es un decreto que al final da seguridad jurídica a los empresarios, va a mejorar la seguridad de los usuarios de estos *campings*, mejora el sistema de alerta y se crean dos comisiones, la técnica y la de *govern*, que lo que hay que hacer es dejarles trabajar. Sí que es verdad, *consellera*, que..., en la medida de lo posible, que en unos meses se nos pueda ir informando en la Comisión de Interior de cómo se desarrollan los trabajos de estas comisiones, pero sí que han de ir de la mano del sector.

¿Qué es lo que ha pasado? Si entendemos que la responsabilidad de la Administración pública es velar por la seguridad de las personas y este decreto es lo que intenta trabajar, en años anteriores, en los anteriores gobiernos, ¿qué hicieron ustedes y ustedes? ¿Qué hizo Esquerra Republicana y qué hizo Junts? Porque este descontrol no es de hace una semana, este descontrol no es de hace un año. Claro, hablar de independencia y del *procés* desvía mucho el tema, y gobernar –gobernar– es preocuparse de los problemas de las personas, y este es un problema grave que tanto Esquerra como Junts han tenido descuidado, y ahora... Las prisas, que son malas

consejeras, les hicieron retirar un decreto por un problema generado por gobiernos anteriores, que no gestionaron.

Nosotros apoyaremos el decreto, pero es que..., sí le comento, *consellera*, que hay otro tema que hay que tener en cuenta: son los Paus y los planes de emergencia. No todos los *campings* están obligados a tener un plan de autoprotección, pero sí que hay que saber cuántos *campings* que están obligados a tener un plan de autoprotección lo tienen, y í, todos los *campings*..., a tener un plan de evacuación, un plan de emergencias, y saber cuántos *campings* no lo tienen.

Porque el 11 de agosto de este año, en el Vendrell, hubo un incendio en un *camping* –y hablo por noticias que se veían en el telediario. Los propios usuarios decían que se habían desalojado porque entre ellos se habían avisado. Quince vehículos quemados, mil ochocientas personas desalojadas –mil ochocientas personas. Yo no sé si ese *camping* tenía o no un plan de evacuación, no lo sé. Pero, evidentemente, además de velar por el contenido de este decreto, hay que complementarlo para ver cuántos tienen plan de autoprotección y a cuántos les falta el plan de emergencias. Y hay que cerrar el círculo, porque, si no, vamos a hacer un parche en el cual vamos a incentivar mucho el trabajo sobre un riesgo y vamos a dejar otros que también son importantes.

Simplemente, que tomen nota, señora *consellera*. Y daremos respaldo a este decreto. Y felicitar al sector por el contenido del decreto que se va a presentar hoy.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX. I té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; muchas gracias, presidente. Señora consejera, *consellers*, diputados, diputadas y representantes del sector del *camping*... Desde VOX no vamos a votar a favor de la convalidación de este decreto ley que hoy se nos somete a votación en esta cámara. Y no lo vamos a hacer por cuatro razones.

En primer lugar, porque una vez más, y ya van demasiadas, el Govern acude a la figura del decreto ley amparándose en razones de urgencia inexistentes. No existe una emergencia súbita que impida la tramitación parlamentaria ordinaria –no existe. De hecho, lo reconoce el propio decreto ley, que textualmente señala en la exposición de motivos: «Es tracta de cercar solucions per a una problemàtica que no és nova, que ve d'anys.» Evidentemente, no hay razones de extraordinaria y urgente necesidad cuando el problema viene de antiguo. Por tanto, no vamos a avalar esta forma de hacer política y de legislar a espaldas del Parlamento, hurtando a esta cámara el normal debate parlamentario, la intervención de los grupos y el trámite de audiencia pública a las personas y entidades interesadas –algo que empieza, por otra parte, a ser costumbre en el Gobierno del señor Illa.

En segundo lugar, porque el decreto impone un intervencionismo administrativo excesivo. El decreto crea dos nuevas comisiones administrativas, aunque sea con carácter temporal, así como un procedimiento especial centralizado en la Generalitat, y desplaza a estas competencias municipales en materia de licencias y disciplina urbanística. Esta centralización burocrática debilita la autonomía local y añade trámites que generan inseguridad jurídica y costes para los titulares de los *campings*.

En tercer lugar, porque afecta a la libertad de empresa, a la propiedad privada, y lesiona el principio de protección de la confianza legítima, un principio básico en derecho administrativo derivado del principio de seguridad jurídica. La protección de la confianza legítima supone que la Administración pública no puede defraudar las expectativas que sus normas y decisiones han creado sustituyéndolas inesperadamente por otras de signo absolutamente distinto. Y, si lo hace, al producirse una lesión de los intereses de los administrados, ha de dar lugar al derecho correspon-

diente de indemnización. Pues bien, resulta que el artículo 11 excluye expresamente el derecho a indemnización por medidas como cierres de actividad, traslados o restricciones operativas que pueden suponer la inviabilidad económica de muchos *campings* que son legales, que cuentan con su licencia y que muchas veces han hecho importantes inversiones previas amparadas por licencias vigentes. Esto erosiona, obviamente, el principio de protección de la confianza legítima y el derecho de propiedad, trasladando el coste de la seguridad pública a personas físicas y jurídicas de carácter privado sin compensación.

Cuarto, porque la proporcionalidad de algunas de las medidas previstas es muy cuestionable. El decreto trata los *campings* como un sector homogéneo, cuando el riesgo de inundación varía según la ubicación, el historial de crecidas y las medidas previas y adoptadas por cada uno. La posibilidad de ordenar el cierre o la reubicación total puede ser desproporcionada frente a soluciones técnicas menos gravosas como muros de contención, planes de evacuación, sistemas de alerta temprana o seguros obligatorios.

En resumen, entendemos que es necesario revisar el urbanismo a raíz de la proliferación de construcciones en zonas inundables, por supuesto, pero no solo de *campings*, también de hospitales, aeropuertos y zonas urbanas construidas en zonas inundables por culpa de deficientes planes de actuación urbanística.

Como ya hemos dicho, entendemos que esta norma referente a los *campings* elude el debate parlamentario al saltarse la tramitación ordinaria de la ley; impone condiciones y medidas, incluso el cierre de instalaciones sin compensación económica, justificándose y amparándose en una supuesta emergencia climática; desplaza competencias municipales a la Generalitat; incrementa la burocracia y la intervención administrativa, e introduce inseguridad jurídica para un sector turístico que es clave.

Desde VOX pensamos que esta no es la forma de hacer compatible la seguridad de las personas con la necesidad de apoyar la viabilidad económica de un sector turístico que representa el treinta por ciento de las pernoctaciones totales, que suma 266.000 plazas turísticas y que da trabajo a miles de familias catalanas.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn del Grup Parlamentari dels Comuns. I té la paraula el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conselleres, consellers, diputats, diputades. També volia donar la benvinguda als representants de la Federació Catalana de Càmpings i també als membres del Departament d'Interior que han treballat en aquest decret. Avui debatem la convalidació d'un decret llei que respon a una necessitat clara, urgent i inajornable: garantir la seguretat de les persones i reduir la vulnerabilitat dels establiments de càmping ubicats en zones de risc d'inundació en un context d'emergència climàtica cada vegada més evident.

Des dels Comuns volem posar en relleu que aquesta iniciativa és una resposta necessària a una realitat climàtica que ja està afectant directament la nostra ciutadania. Els episodis recents, com la dana de l'any passat o les pluges d'aquests dies, ens fan veure la importància de prendre mesures. I, d'una vegada per totes, jo crec que també estava pendent donar aquest pas per tenir aquest marc jurídic per tal de poder fer un procés de revisió i d'avaluació de la situació i del risc d'inundabilitat dels diferents càmpings.

El decret llei parteix d'un diagnòstic clar: en molts casos, aquests establiments presenten estructures lleugeres, dificultats d'evacuació i vies d'accés limitades, fets que impossibiliten garantir..., o impossibilitarien en alguns casos garantir l'autoprotecció en cas d'episodi extrem. És el que s'ha d'avaluar de manera clara i ferma. Per tant, el text estableix un procediment específic per avaluar la situació de cada

un d'aquests càmpings i, si s'escau, preveure mesures correctores, o, arribat el cas, i com a últim recurs, estudiar opcions de reubicació. Però el plantejament d'aquest decret, en tot cas, és fomentar mesures correctores. Es tracta d'un plantejament preventiu i que ha de permetre donar suport al sector del càmping per entomar els reptes de seguretat que té a dia d'avui. És un decret que el que vol és enfortir el sector del càmping.

Volem remarcar que és molt positiu que s'hagi arribat a un acord i haver participat d'aquest procés per tal d'assolir que es puguin implementar tres nous radars a l'Alt Pirineu. Pensem que és una molt bona notícia i que també ajudarà a enfortir aquesta seguretat, i és clau.

Des del nostre grup, com ja hem anunciat, valorem positivament que s'obri la porta a mesures de suport econòmic i acompanyament per als sectors afectats, especialment en un àmbit tan rellevant com el turisme de càmping, que té un pes social i econòmic molt significatiu. Sabem que aquest procés pot generar dificultats i reticències, però és imprescindible afrontar-les amb rigor, diàleg i planificació. No podem continuar exposant vides humanes a una situació de risc sense tenir, de manera clara, un marc jurídic i un procés avaluador com el que a dia d'avui s'aprova. La inacció no seria en absolut comprensible.

Aquest decret llei és coherent amb una visió que el que pretén és traslladar..., per un costat, garantir l'activitat, en aquest cas del sector dels càmpings, però actualitzar la situació en relació amb la seguretat.

Hi votarem a favor. Considerem que és molt important desplegar amb celeritat el procediment d'avaluació i les mesures previstes al decret, i també fer-ne un seguiment transparent i participat, amb la implicació de tots els actors del territori.

Així mateix, volia també..., plantejant i havent assolit jo crec que un pas important... Jo crec que vam fer un ple monogràfic d'emergències on vam assolir una sèrie de qüestions que estaven pendents. Pensem que s'està treballant, que anem en la bona direcció, però sí que, des del nostre punt de vista, tenim reptes per davant, importants, de cara a fer més fort, a fer més robust el nostre sistema d'emergències. I pensem que, com ja hem manifestat en altres ocasions, les properes mesures que cal treballar..., és procedir a la internalització definitiva del 112, com ja hem manifestat, i també treballar per la creació del cos propi de protecció civil.

A més, dient i anunciant aquest vot favorable, un cop ja ho hem manifestat, volia acabar dient i deixant clara una qüestió. A hores d'ara la flotilla està en una situació d'absoluta tensió. Volem traslladar tot el nostre suport a la diputada Pilar Castillejo en aquest moment tan complicat. I, evidentment, tot el nostre suport en aquestes hores en el que pugui passar a la flotilla per acabar amb el genocidi a Palestina, exactament a la Franja de Gaza.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, consellers, conselleres, diputats i diputades i públic assistent. Bé, en referència a aquest Decret 17/2025, entenem que millora substancialment l'anterior que vam presentar, que és evident que no estava consensuat amb ningú i que, per tant, presentava deficiències clares, si més no en la participació i també, evidentment, en tot el que es desprenia. I aquest, doncs..., sembla que han negociat amb més parts i pels partits..., i alguns partits polítics.

Nosaltres el que pensem és que, d'alguna manera, ja era hora que arribés aquest decret. No s'entén que a Catalunya la meitat dels càmpings actuals, molts dels quals venen de fa dècades, són travessats per lleres fluvials. Això ja ens demostra la mala planificació urbanística feta des de fa molts anys ençà, no només al litoral, sinó tam-

bé al Pirineu, que realment, doncs, s'han fet aquestes infraestructures en espais poc adients i que, evidentment, poden generar situacions anormals..., situacions meteorològiques extremes, doncs, poden generar casos greus de mortalitat, com ja ha passat a d'altres països.

I és evident que el que es fa ara..., perquè la crisi climàtica que vivim ha demostrat que les coses han empitjorat, no han anat a més, sinó que els fenòmens meteorològics extrems augmenten. Aquí, de fet, en parlen. Citen la dana, que és un clar exemple de fenomen extrem que ha provocat unes inundacions i unes morts que es podien haver evitat. Però, bé, l'urbanisme a Catalunya i als Països Catalans és el que és històricament, on ha prevalgut afavorir els sectors urbanístics, els constructors i les constructores i el sector turístic, que ha gaudit de molts privilegis durant molts anys. I ara, doncs, ens trobem en aquesta situació, que finalment es decideix aplicar les mesures per poder estudiar cas a cas i emprendre les accions de millora corresponents, si es pot, i, en cas de no poder, també el tancament d'aquestes instal·lacions pel seu risc cap a la ciutadania que les utilitza.

Tenim molt clar que hauríem d'anar una mica més enllà, fins i tot, d'aquest decret. Això per nosaltres és un primer pas, però és un primer pas insuficient. Primera, perquè només «abarca» els càmpings. Nosaltres pensem que s'ha d'anar molt més enllà i s'ha d'«abarcar» tot l'urbanisme d'aquest país, perquè precisament si ens parlen de la dana..., doncs, el que va afectar més eren barris sencers, poblacions senceres, i amb una mortaldat de més de dos-cents persones. Per tant, quan citem la dana, del que parlem és d'un urbanisme depredador, salvatge, que ha destrossat el nostre país, des del litoral fins als Pirineus, i que, evidentment, no està preparat ni estava preparat per als riscos d'inundacions ni ho està ara amb aquest augment de riscos, clarament, pels efectes del canvi climàtic.

Per això nosaltres, sobre la taula... Saben que vam presentar una llei, la llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica, que, entre d'altres, ja contempla aquests temes que avui estem parlant aquí. I, de fet, posem sobre la taula la necessitat que, abans del 2026, tots els plans, plans d'infraestructura, els plans territorials i urbanístics, els plans hidrològics i de prevenció de riscos d'inundabilitat, els plans turístics, els plans ambientals, els plans d'habitatge, els plans de protecció civil..., tot s'ha de refer. I s'ha de refer amb la nova perspectiva de més quatre graus centígrads el 2100. I aquesta és una realitat que fins i tot potser superarem. Aquests més quatre graus actualment són una..., és una previsió, però, veient els esdeveniments i com es repeteixen i l'augment de temperatures any rere any i l'augment d'aquests fenòmens meteorològics extrems, segurament, fins i tot en breu, s'haurà de replantejar i, aquests més quatre graus, convertir-los en més cinc o més sis graus. I en especial s'haurà d'actuar en els plans de protecció del litoral i dels Pirineus.

Per tant, nosaltres el que pensem és que està bé actuar amb els càmpings, perquè realment suposo que al Govern li fa por per si passa un desastre, que pot passar, però s'ha d'anar molt més enllà, perquè la dana ens ha demostrat que els fenòmens meteorològics extrems, si no es fa una bona prevenció en tots els sentits, transversal, de tots els departaments..., doncs, passa el que passa.

Per tant, la nostra posició serà una abstenció, veient que s'ha d'anar molt més enllà del que ens presenta el Govern.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, de seguida me'n vaig al decret llei, però és que no me'n puc estar, perquè hi ha hagut un diputat dels Comuns que ha fet referència a la flotilla. Què vol dir? La flotilla pro-Hamàs aquesta, que el coordinador va dimitir per la presència d'activistes homosexuals perquè ofenien l'islam? A la flotilla on hi ha aquella senyora Barbie

que diu que les noies segrestades no van patir cap tipus de violació? A aquesta flotilla, fa referència? No se'n dona vergonya, de vindicar-la dins aquest Parlament? Vergonya, se n'hauria de dar. *(Alguns aplaudiments.)*

Respecte al decret llei, ningú dubta de la necessitat d'aquest decret llei. La catàstrofe esdevinguda al País Valencià evidencia la descoordinació que hi ha hagut fins ara entre els diferents ens públics i privats. Tenim 357 càmpings a Catalunya, amb una oferta de 266.829 places i amb una demanda creixent. Només el darrer any, de fet, s'hi han hostatjat 4 milions de turistes. La imatge que aquests s'enduen del nostre país no es limita a l'entorn monumental o paisatgístic; també valoren l'estada segons la qualitat del servei, l'estat de les instal·lacions on pernocten o on mengen, l'atenció que reben del personal que els atén, l'accessibilitat o el grau de manteniment de les infraestructures per les quals circulen, i és evident que hi ha un darrer factor que valoren per damunt de la resta: la seguretat.

S'ha demostrat que aquest Govern no té solucions per evitar que t'estirin el rellogte en plena Rambla, però sembla haver trobat, ara sí, una fórmula consensuada amb el sector per garantir la seguretat dels càmpings del país. Des d'Aliança Catalana no podem fer sinó celebrar-ho i, evidentment, farem costat a aquest decret llei conscients que el perill és real i que cal minimitzar-lo.

El seixanta-vuit per cent de càmpings s'ubiquen a la costa catalana. La meitat dels seus usuaris són ciutadans del propi país i la resta, estrangers, unes dades que varien substancialment si parlem dels càmpings interiors, on el sector es sosté bàsicament pel turisme nacional més que no pas pel forà. Però el comú denominador és que tots els usuaris cerquen el benestar i seguretat de les seves famílies. I aquest objectiu, juntament amb la seguretat del personal que hi treballa, és el que ha d'interpel·lar les diferents administracions implicades i les ha de conscienciar que la coordinació és necessària no només per fer efectives les obligacions legals, sinó també per facilitar els tràmits i implantació de mesures en aquells negocis que se'n vegin afectats.

Malauradament, molts càmpings del país s'ubiquen en zones considerades inundables. Van obtenir la llicència amb anterioritat a l'aprovació de la normativa vigent. Dels 357 càmpings operatius al Principat, 179 són travessats per un curs fluvial o en tenen un a menys de cent metres.

Caldrà, doncs, implementar un calendari clar, amb terminis i fases, on es concreti quan començaran les comprovacions, quan caldrà aplicar les mesures provisionals i quines sancions s'emetran en cas d'incompliment. I alhora, evidentment, caldrà dotar de recursos el sector perquè pugui assumir el cost econòmic i burocràtic que la implantació d'aquest decret llei comporti. Com tenen els pressupostos?

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Conselleres i consellers, diputats, diputades... Permetin-me que comenci saludant també les persones que ens acompanyen a l'hemicicle, els membres de la Federació Catalana de Càmpings i també els membres del Departament d'Interior, per haver treballat aquest decret i poder-lo dur a terme.

Avui presentem i defensem el Decret 17/2025, de mesures urgents de comprovació de la viabilitat de la gestió del risc d'inundació dels càmpings a Catalunya per garantir la seguretat de les persones. I vull començar amb un missatge molt clar: aquest decret va de seguretat i també de responsabilitat, i això no es pot dilatar més en el temps. Catalunya té una llarga tradició de turisme, com hem dit, en càmpings, amb més de 350 establiments repartits des del delta de l'Ebre fins al Pirineu. És un sector que genera ocupació, que manté viva l'economia local i que forma part també de la nostra identitat.

I darrere d'aquestes xifres, darrere d'aquests càmpings, hi ha històries humanes: famílies que hi treballen, joves que hi troben la seva primera feina, comerços locals que es beneficien d'aquesta activitat dels càmpings que generen i pobles que mantenen viva la seva ruralitat. Per això, aprovant aquest decret protegim aquest model que li dona continuïtat i també li va bé al territori.

Però també sabem que aquest sector és vulnerable. La seva ubicació privilegiada a prop de rius, al costat del mar o als mateixos entorns de muntanya també el fa exposat al risc. Ho deia el diputat Berrio, ho hem vist amb la dana al País Valencià, ho hem vist a la Vall d'Aran, a l'Alta Ribagorça i, aquest cap setmana, amb les pluges torrencials a les Terres de l'Ebre. Per tant, el canvi climàtic ja no és una amenaça futura, és un risc present que no podem obviar. I, davant d'aquesta realitat, aquest decret va sobretot, doncs, de vides humanes i ha de sortir endavant.

Per primera vegada, com deia la consellera, s'estableix un procediment clar per revisar la situació dels càmpings en zones inundables i per assegurar que puguin continuar amb garanties.

I també vull deixar una cosa clara i que no generi dubtes: aquest decret va de preveure i d'adaptar, va de donar seguretat jurídica, senyors de VOX; va d'oferir eines, de dialogar i d'acompanyar en tot moment el sector. Va de crear espais de cooperació, també, entre el Govern, els ajuntaments, els consells comarcals i també els mateixos càmpings. Va de trobar solucions, i també de no imposar problemes.

Alhora, aquest decret també –afegeixo– va de donar suport i de tecnologia. No es queda només amb una regulació, ni molt menys, sinó que va acompanyant el sector, com he dit abans. I aporta uns fons específics per ajudar a l'adaptació, a totes les adaptacions que siguin necessàries. I s'inverteix, com ha dit la consellera, 6 milions d'euros en la xarxa de radars, de Pirinex, mesures anunciades des del mes d'abril –des del mes d'abril– per la consellera..., pel departament i la consellera de Paneque com a portaveu. Uns radars que milloren la capacitat, com dèiem, de predicció meteorològica i que protegeixen sobretot les persones; no només les persones dels càmpings, sinó les persones de tots els municipis que estan per les rieres. Vull dir, parlem del Pirineu i parlem també del litoral, municipis i també espais naturals. I aquest és un exemple clar on la protecció de les persones i la protecció del territori han d'anar sempre –sempre– de la mà.

I sí, el decret també és exigent, és veritat, però també és just. Representa un avanç històric que no cal obviar, que situa els càmpings catalans a l'avantguarda internacional en seguretat i prevenció. Serem un model a seguir.

I, finalment, aquest decret també va de lideratge i de consens. I permeteu-me que ho digui a la diputada Selva. Portem molts anys –molts anys– que vostès han estat al Govern i que, en principi, no tiraven endavant, quan al 2015, el decret del 30 del 2015, establien obligacions en matèria d'autoprotecció. I han anat passant, passant, passant. I ha hagut d'arribar el Govern socialista per ficar fil a l'agulla. Després d'anys de dilatacions –d'anys–, el Govern, colze a colze amb el territori i amb el sector, ha estat capaç de desbloquejar debat a debat i portar-ho a bon port. Ha escoltat quan ha calgut, ha rectificat quan calia, també –també ha rectificat. I ha construït una eina col·lectiva compartida, també, i treballada amb altres formacions, amb Esquerra i amb Junts.

I (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja estic acabant, president–, per tot això, esperem que tingui el suport d'aquesta cambra, perquè aquest decret no va d'ideologia ni va de color polític. I, diputat de VOX, va de seguretat. I la seguretat de les persones és innegociable i no es pot demorar més. I protegir les persones, reforçar el sector, preservar el territori no és una prioritat política, és un deure de país. I avui aquest Parlament pot enviar un missatge molt clar: que Catalunya afronta el repte del canvi climàtic amb responsabilitat, amb visió de futur i amb valentia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Ha acabat el debat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 17/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 119 vots a favor, 11 vots en contra i 3 absències.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 17/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret com a projecte de llei. *(Pausa.)*

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ho demana. Cap altre grup? *(Pausa.)*

Atesa la petició formulada pel Grup Parlamentari de VOX, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 108 vots en contra, 25 vots a favor i cap abstenció.

Atès que no hi ha cap petició... Perdonin. Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 17/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei d'atenció pal·liativa pediàtrica integral (debat de totalitat)

202-00053/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposició de llei d'atenció pal·liativa pediàtrica integral. *(Remor de veus.)*

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament –si us plau, silenci–, intervindrà el Grup Parlamentari de Junts com a grup proponent, per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera junta de portaveus.

Té la paraula, doncs, en primera instància i per presentar aquesta proposició de llei, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Honorables conselleres, diputades, diputats... Bon dia a tothom. «Les cures pal·liatives acostumen a relacionar-se amb la mort, però són tot el contrari. Són benestar i qualitat de vida, no només en el moment final, sinó durant tot el procés que suposa una malaltia greu i incurable.» He manllevat aquesta cita de la Unitat de Cures Pal·liatives Pediàtriques de l'Hospital Sant Joan de Déu, perquè reflecteix, o crec jo que reflecteix perfectament el que pretén aquesta proposició de llei.

Mirin, atenció pal·liativa integral són les atencions sanitàries, psicològiques, socials i espirituals dirigides a la millora de la qualitat de vida d'infants amb una malaltia avançada, progressiva, incurable i irreversible, així com a la seva unitat familiar. Quan parlem d'atenció pal·liativa en adults, sovint pensem en atenció i acompanyament al final de vida. En pediatria, quan parlem d'infants no només és això, que també, sinó que és tot allò que es pot fer i en tots els àmbits per alleugerir tant com es pugui els patiments associats, siguin físics o psicològics, i incrementar la qualitat de vida fins a la seva mort, incloent-hi l'atenció al dol del seu entorn.

Avui comença el tràmit parlamentari d'una llei, la llei d'atenció palliativa pediàtrica integral, que ha de garantir l'assistència als infants i a les seves famílies en els moments més complicats de les seves vides. Tenir un fill o una filla amb una malaltia crònica complexa, amb moltes necessitats que requereixen supervisió constant i ajuda per a les activitats bàsiques, amb un pronòstic incert que, malauradament, molts cops acaba amb la mort prematura, és l'experiència vital més dura que poden viure pares, germans i tot l'entorn familiar.

Aquesta llei pretén garantir el tracte digne, just, el que mereixen aquests infants i famílies. Malalties greus que limiten i amenacen la vida, malalties en situació avançada i terminal, però també malalties minoritàries o pocs freqüents; infants que requereixen, sovint, molt suport tecnològic –sondes traqueotòmies, respiradors–, que pateixen convulsions, que requereixen aspiracions continuades per evitar ennuegaments, múltiples visites als hospitals, ingressos, cirurgies, etcètera; pares, i sobretot mares, que es desviuen per ells, que molts cops han de deixar la feina per ser cuidadors intensius vint-i-quatre hores al dia, 365 dies a l'any. I germans, els grans oblidats, que pateixen en silenci, amb sensació d'abandonament, intentant no molestar.

Com a pediatre, puc posar-hi noms: el Pol, la Sofia, l'Elies, en Jordi, en Mohammed, l'Ona... En són molts. I estic segur que vostès, ara, companys diputats, tenen algun infant i alguna família en ment.

Mirin, per què necessitem aquesta llei? Catalunya disposa d'un molt bon pla per a l'atenció pediàtrica palliativa, és cert i n'hem d'estar orgullosos, però no és suficient. Quan vam registrar aquesta llei al juny, recordo com en una conversa amb la consellera vam dir: «Creus que cal regular-ho per llei?» Jo crec que la resposta la té el departament i també la tenen moltes famílies, no?

L'any 2020, a Catalunya es va desplegar la Xarxa d'Atenció Palliativa Pediàtrica Integral, la XAPPI. Fins llavors, aquesta atenció es donava sense gran coordinació, depenent de la sensibilitat dels professionals, de forma diferent i no a tots els centres, no? La XAPPI consta de tres nivells d'atenció, amb equips multidisciplinaris, metges, infermers, psicòlegs, treballadors socials, etcètera, amb formació específica en cures palliatives pediàtriques.

En primer lloc, el primer nivell es va desplegar als tres hospitals de referència: Vall d'Hebron, Sant Joan de Déu i el Parc Taulí. Progressivament, s'havia d'ampliar a un segon nivell a més centres. I el tercer pas havia d'incloure l'atenció primària, els hospitals comarcals i aquells centres d'atenció intermèdia amb atenció palliativa d'adults.

Mirin, la segona fase no es va implementar fins l'any passat. Set hospitals més: el Trueta, Sant Pau, Germans Trias i Pujol, Althaia de Manresa, Arnau de Vilanova, el Joan XXIII i Verge de la Cinta. Però la tercera fase encara no s'ha implementat. I deixin-me destacar que l'any 2021 va néixer la Casa de Sofia. És l'únic centre d'atenció intermèdia pediàtrica de tot Catalunya –de fet, de tot l'Estat i, de fet, pràcticament de tota Europa–, amb només quinze llits i un hospital de dia.

Amb dades oficials, amb dades del departament, l'any 2024 es van atendre 931 pacients; 327 eren pacients nous, a 155 se'ls hi va donar l'alta i 155 van acabar morint. D'aquests, el noranta-cinc per cent ho va fer al lloc on desitjaven infants i famílies. I aquest és un bon reflex de l'excel·lent feina dels professionals d'aquests equips.

Però només 931 infants. Quan s'estima que aquesta atenció la requereixen entre trenta-cinc i seixanta infants per cada deu mil, que això a Catalunya representa entre 5.400 i 9.500 infants. Per tant, només ho van rebre entre un deu i un quinze per cent d'infants i famílies que ho necessitaven. Per això necessitem garantir-ho per llei, per arribar a tots els racons de Catalunya i a tots els infants que ho necessiten, per equitat territorial i per justícia social.

La proposició, ja ho hem vist, és senzilla: vint-i-set articles, cinc títols –«Objecte», «Finalitats», «Definicions», «Drets dels pacients», «Deures dels professionals», «Garanties de les institucions». I, hi insisteixo, l'objectiu no és acompanyar a morir,

sinó a viure de la millor manera possible. Garantir el benestar del nen i la família és el nostre deure com a societat.

Acabo amb uns agraïments i un prec. Totes les propostes que arriben al Parlament són fruit de la feina ingent de persones compromeses que detecten un problema i treballen incansablement per a la solució. Per això, l'agraïment infinit a la Rosa, que ho va patir de primera mà i va entendre que calia regular-ho per llei. Els seus coneixements jurídics i la seva feina al Senat han estat claus. Com el bon amic, l'exdiputat i ara senador Francesc Ten: gràcies per la insistència. També a la Matilde i a tota la Fundació Enriqueta Villavecchia, pels seus coneixements de tants anys acompanyant aquests pacients, també en primera persona. I a tot l'equip de palliatius de Sant Joan de Déu, de Vall d'Hebron i del Parc Taulí. Especialment, gràcies, Sergi; gràcies, Dani, i gràcies, Juanjo. No som conscients de lo important que és a Catalunya tenir aquests hospitals pediàtrics.

Però també és clau la participació de l'equip de palliatius de l'Hospital Niño Jesús de Madrid, amb el doctor Martino al capdavant. Gràcies, Àlex, també, per la teva implicació, perquè la visió del treball social és clau. D'aquella primera reunió, el 13 de febrer, a aquí n'ha sortit aquesta proposició. Gràcies per ser-ne força i empenya. I gràcies també a tot el grup de Junts per Catalunya per creure-hi i per prioritzar-ho. Gràcies, Jordi i Oriol, per la feinada; gràcies, Albert i Mònica, per creure-hi i la sensibilitat.

I ara sí que acabo, president, amb un prec, diputats i diputades. El president Rull ens demana que ens fem dignes de Catalunya legislant sense demores en aquells temes cabdals del país i aquest n'és un. Escoltem experts i implicats, presentem esmenes per millorar-ne el text, però no ho demorem, perquè entre quatre mil i vuit mil famílies ho necessiten ja.

Com deia Cicely Saunders, infermera, metgessa i treballadora social, impulsora de cures palliatives a mitjans del segle passat, «tu importes perquè ets tu; importes fins a l'últim moment de la teva vida i farem tot allò que puguem, no només per ajudar-te a morir en pau, sinó perquè visquis de la millor manera possible fins que arribi aquest moment».

Moltes gràcies.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Tot seguit, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, intervindran la resta de grups parlamentaris, per tal d'expressar la seva posició, per un temps màxim de cinc minuts.

En primera instància, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'Honorable senyor Juli Fernández i Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Consellera, consellera portaveu, diputats, diputades, diputat Fàbrega... En primer lloc, expressar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que, malgrat que avui no hi hagi cap votació perquè no hi ha cap esmena a la totalitat, cosa que és positiva, doncs, és de ple suport a aquesta iniciativa. Un ple suport a aquesta iniciativa, perquè vostè, en la seva intervenció, ho expressava de manera sensible i delicada i humana, i en aquests moments això és escàs. Però quan una família té una situació d'aquest tipus amb els seus fills o filles, nets, netes o persones estimades, és una situació dura i complicada que només coneixen aquells que la viuen o que només poden imaginar-se aquells que la viuen i que la resta podem més o menys intuir, però que no ho sabem exactament.

Per tant, poder disposar del màxim d'eines perquè aquests infants tinguin la vida el menys difícil possible, i les seves famílies – vull també posar èmfasi aquí: les seves famílies i entorn, també –, doncs segurament és de les millors coses que podem fer els diputats i diputades en aquesta cambra. Per tant, diputat, el nostre compromís

és el de..., no faré servir la paraula «esmenes», sinó el d'intentar fer aportacions per tal de que pugui ser encara millor.

I li apunto un parell de mirades. Una primera és que creiem que és important que aquesta llei tingui una mirada de com ha de ser tot el sistema sanitari i, per tant, que ja incorpori aquesta mirada social i sanitària. En aquestes situacions, les famílies també passen per situacions molt complicades vinculades a la necessitat de recursos, moltes vegades insuficients, per tal de garantir el benestar de les criatures i de la família i, per tant, també com som capaços de vincular-ho al pla de pobresa infantil de Catalunya, un instrument que creiem que és necessari que també dialogui amb aquesta llei.

I una altra mirada, que segurament és també molt dolorosa, que és com som capaços d'incloure, a l'atenció al dol perinatal, el suport a les famílies en aquestes situacions dures i complicades, que segurament també podrien tenir un espai en aquesta llei.

Les lleis estan bé, crec, perquè ens permeten també singularitzar-nos com a país, tenir la capacitat d'explicar-nos cap enfora a través de les nostres lleis. I crec que tenim al davant una oportunitat –que entenc compartida de manera amplíssima, perquè no hi ha esmenes a la totalitat– de fer que la vida de la nostra gent sigui una mica menys difícil en aquestes situacions i, fins i tot, si em permeten ser agosarat, que la vida que hi ha en aquesta situació sigui una mica més feliç.

Per tant, comptin amb la nostra feina i el nostre suport per tirar endavant aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputat. A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Conselleres, consellera de Salut, senyories... Doctor Fàbrega, diputat, avui ens presenta una iniciativa que, més enllà dels aspectes organitzatius i dels aspectes mèdics, posa damunt la taula una crua realitat; no sempre visible, perquè no és lo natural. Aquesta realitat és que hi ha nens i adolescents que es posen malalts i que aquesta malaltia en molts casos els produeix una dependència crònica i fràgil de per vida. I en altres casos, malauradament, els condueix a la mort. És fàcil que associem les cures pal·liatives a les persones amb malalties terminals i també a les persones grans, però és obvi que no és així. També hi ha nens i adolescents que necessiten atenció pal·liativa per poder afrontar la vida. I repeteixo aquesta paraula: la «vida».

És una realitat dolorosa si parlem de persones adultes, però quan els afectats són infants i adolescents encara és més significativa. Més enllà de les definicions científiques, que són importants, les cures pal·liatives donen suport als pacients i a les seves famílies per ajudar els més vulnerables i també construeixen una societat més humanitzada, dignifiquen la vida de les persones. En situacions complicades de vulnerabilitat per malalties que acaben traduint-se en cronicitat i dependència, o en el cas del tram final de la vida, l'atenció pal·liativa genera confiança i genera tranquil·litat als malalts i les seves famílies. Per tot això, és important i necessari una xarxa d'atenció integral i de qualitat. Un model integral, equitatiu a nivell territorial i homogeni d'atenció continuada que ha de donar suport a la salut física i també podríem anomenar la salut espiritual; o sigui, va més enllà de les pròpies cures terapèutiques que, per descomptat, són clau.

Hi han mancances, és cert. Si no, vostè no hagués presentat aquesta proposta. I, entre altres qüestions, penso que cal la consolidació dels equips de cures pal·liatives domiciliàries, és important; també l'estada intermèdia, i també el corresponent

al desplegament territorial. I, per descomptat, és necessària una avaluació continuada de caràcter qualitatiu.

Nosaltres llegíem, diputat Fàbrega, el text de la proposta i hi han alguns aspectes que no hi acabem d'estar d'acord, i penso que ho haurem de treballar en la ponència. I només li poso quatre exemples perquè no tinc més temps. La primera és l'equiparació de la discapacitat amb la infància que apareix al preàmbul i també en algun altre article –apareix a l'últim paràgraf– on es fa esment dels principis de la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat. S'assimila els pacients pediàtrics –i ho diu el text, eh?– per la seva situació de discapacitat de fet. Jo penso que no és una redacció afortunada. La dependència, la cronicitat i la fragilitat que poden produir algunes malalties en els nens i adolescents, és cert, poden ser incapacitants. Però també és cert que algunes persones amb discapacitat necessiten tutela per prendre decisions, però tot i així són persones adultes i no nens. I jo penso que això cal remarcar-ho.

També un altre aspecte important és a qui està adreçat. Per exemple, un adolescent es posa malalt com a menor d'edat, compleix la majoria, i quina serà la passarel·la, perquè ens entenguem, al sistema de cures palliatives d'adults? Quan es parla de decisions, segons capacitació d'edat i de la informació que reben els pacients, també penso que caldrà una revisió, i hi han articles que són més propis d'adults.

I el tema de l'escolarització. Vostè a la proposta hi fa esment, és important, però és un punt que cal garantir, perquè la normalitat –i és important que l'entorn familiar sigui lo més normal possible– és que el dia a dia dels nens és anar a l'escola. Per tant, és un tema que caldrà garantir-lo.

I ja vaig acabant, en el minut que em queda, amb dos apunts. El primer: el proper dia 10 d'octubre, el divendres que ve, se celebra el Dia Mundial de les Cures Palliatives i, per tant, vull avançar-me a la data i volem reconèixer, primer, la valentia dels nens i adolescents que afronten aquestes situacions tan dures i complexes; dos, la dedicació de les famílies, i tres, també volem reconèixer la feina que fan els professionals que tracten aquests pacients. És obligat reconèixer la seva feina. Els metges, les infermeres i la resta del personal sanitari dedicat a les tasques palliatives estan compromesos a millorar l'assistència, i també a les famílies en situacions molt i molt crítiques.

I el segon punt: és obvi que posar en marxa aquest desplegament té un cost econòmic. És que, de fet, sense dotació econòmica no servirà de res si finalment s'aprova aquesta iniciativa. Per tant, ens pertoca, com a oposició, demanar als consellers que ho prioritzin, que destinin els recursos econòmics a allò realment important i no en despesa supèrflua, que no equivoquin les prioritats i esmercin tots els esforços en allò realment important, i el tema de què estem parlant penso que ho és i s'ho mereix.

Gràcies, senyor president, diputats.

El parlament

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Artículo 2.c y d de su ley. Estos puntos arrasan con lo más importante para la pediatría, que es la patria potestad y la obligación de proteger al menor frente a las decisiones que no está preparado para tomar. La verdad, solo por esto hubiéramos presentado una enmienda a la totalidad, porque demuestra que de sanidad no entienden nada; del funcionamiento de los profesionales sanitarios, menos, y de los pacientes críticos o terminales, de esos no los han visto ni en pintura. *(Alguns aplaudiments.)*

Pero nos abstendremos. Nos abstendremos, porque los cuidados paliativos son la tizona de VOX, nuestra espada frente al wokismo que invade esta cámara y también que rebosa esta ley. Un niño no es capaz de tomar decisiones que atañen a su

enfermedad y a su tratamiento, y muchísimo menos si su situación es paliativa. Lo diga un médico o lo diga un juez. Es más, un adulto en situación terminal tampoco es capaz de tomar según qué decisiones con respecto a su enfermedad. Esto lo sabría si hubiese pasado con pacientes más horas que un reloj, como hemos pasado algunos a los que sus socios de gobierno, los socialistas, maltratan y ningunean de forma habitual.

La sanidad catalana no necesita de proclamas ensalzando la medicina centrada en la voluntad de un paciente enfermo, porque no está autorizado para tomar decisiones por falta de información o de conocimiento, o por falta de madurez o por carencia absoluta de la imparcialidad que te otorga ser ajeno al sufrimiento de una enfermedad. La sanidad catalana lo que necesita es la inversión en las personas enfermas, no en voluntades. Inversión en las personas, en los catalanes. Por lo que podrían empezar por dejar de usar el Departamento de Salud como una empresa de colocación de afines políticos. Por ejemplo, los 116 altos cargos de los que goza la sanidad pública, muchos de los cuales son concesiones de Junts. O en chiringuitos varios, tales como la Agencia Integral Social i Sanitaria, donde ustedes colocarán a más afines políticos que sigan exprimiendo el presupuesto de Salud. Inversión en las personas, en los pacientes con procesos oncológicos, señores de Junts, como en el único centro específico de paliativos pediátricos de toda Cataluña que usted ha nombrado, La Casa de Sofia. Inversión que solicitó VOX hace apenas unos meses y ustedes, bueno, pues creyeron conveniente votar en contra. Votaron en contra de que el único centro de paliativos pediátricos tuviese recursos.

Y hoy vienen, con la cara de cemento armado, a presentar una ley cuyo título es «paliativos pediátricos», pero que en realidad va de retirar la patria potestad a los padres y que los niños enfermos en estado terminal tomen decisiones sobre su propia enfermedad, que ni un adulto centrado sería capaz de tomar. (*Alguns aplaudiments.*)

A ustedes ni les importan los paliativos ni les importa la pediatria ni les importa nada que no les reporte un beneficio directo. Si les importasen los paliativos pediátricos hubiesen empezado solicitando una dotación presupuestaria propia que no dependiese de atención primaria, como ha hecho VOX, con su reiterado voto en contra, hubiesen solicitado unidades independientes de equipos formados por oncólogos, internistas, urgenciólogos, paliativistas, enfermeros, psicólogos, psiquiatras o farmacólogos, o hubiesen abogado por un servicio propio, como ha hecho VOX, mientras ustedes bloqueaban una y otra vez todas estas iniciativas.

Pero la verdad, señores de Junts, dudo que sepan cuáles son las necesidades y las carencias de los servicios de paliativos pediátricos o de adultos. Están ustedes totalmente perdidos en sanidad. Por una parte, presentan una ley para retirar la patria potestad de los padres de niños con enfermedades terminales bajo el nombre de «paliativos pediátricos» y, por otra, votan en contra de las propuestas de paliativos de adultos y a favor de la ley de eutanasia.

Todo pinta, señores de Junts, que seremos los de VOX, seguiremos siendo los únicos que trabajemos por los cuidados paliativos pediátricos; no porque seamos más listos que ustedes, sino porque sabemos de lo que hablamos, y está claro que ustedes no.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Mirin, quan preparava aquesta intervenció pensava: «Bé, no hi ha esmena a la totalitat. És una llei sensible, no?, parla d'atenció pal·liativa pediàtrica, és a dir, estem parlant d'infants.» I pensava: «No crec que sigui un debat en què la manca

d'empatia, la maldat i la utilització de qualsevol argument per generar odi formi part del debat.»

Bé, és evident que la intervenció precedent supera, segurament, tots els límits. Ho dic perquè hi ha gent que... A més a més, és la mort del que representa el Parlament, perquè venen aquí amb la intervenció escrita de casa i la vomiten, sense haver escoltat pràcticament el debat que ens ha precedit.

Perquè, mirin, el senyor Fàbrega el que ha explicat és que, segurament, aquesta llei està construïda a partir del patiment de persones concretes que han viscut casos concrets i, a més a més, casos que costa parlar-ne, perquè és la mort d'un fill, d'un germà o d'un familiar. Jo crec que..., i a més no em costa fer-ho: jo li vull agrair precisament al senyor Fàbrega la presentació d'aquesta llei. A vegades els grups que són molt grans també tenen capacitat, no?, d'impulsar.

També em sembla increïble que es parli també molt lleugerament sobre els coneixements o no coneixements dels diputats. Jo tenia entès que el senyor Fàbrega és pediatra. No ho sé, m'ho pot dir a mi que no tinc... Jo soc un simple llicenciat en biologia, probablement no ho conec directament, però és que estem parlant amb un senyor que és pediatra. Vull dir que s'ha de tindre, jo diria, una catadura moral..., uf, molt del nivell de terra –molt del nivell de terra. L'hi dic així, sincerament –l'hi dic així, sincerament. I vostè és lliure de dir el que cregui, evidentment existeix la llibertat d'expressió, però també és lliure la llibertat d'expressió de tota la resta de diputats per jutjar les seves paraules i considerar quin és el seu nivell, en aquest cas, quan expressa el que diu.

I jo deia, hi insistia –no em vull desviar–: «Crec que...» Amb el senyor Fàbrega discutim de moltes coses –ho sap– a la Comissió de Salut. Hem discutit molt també, moltes vegades, del model pediàtric. Ell sap que nosaltres som molt crítics amb la tasca que en el seu moment es va fer per part del conseller Argimon i que tampoc, malauradament, no l'hem aconseguit revertir, que és quan parlem de concentració pediàtrica. Però, clar, avui estem parlant d'un tema que jo crec que és altament sensible, que nosaltres compartim que cal abordar-lo. I, evidentment, com també es deia per part del diputat d'Esquerra Republicana, doncs, intentarem, a partir del que jo crec que és una bona base de text, contribuir a millorar, perquè estem parlant de cures palliatives de nens i nenes.

Jo crec que, a més a més, segurament també és més difícil precisament per això, perquè no tenen la capacitat moltes vegades de fer, per exemple, en aquest cas, una declaració de voluntats anticipades. I, a més a més, també, que afecta directament en situacions que van moltes vegades contra natura. És a dir, la meva àvia sempre m'explica: «Bé, una persona està preparada o, fins i tot, pot entendre que se li morin els pares, però és molt difícil acceptar o gestionar el dol de que se't morin els fills.» I, per tant..., que, a més a més, afecta també, probablement, aquest dol a infants, perquè té a veure amb el cas de quan et passa amb germans i germanes.

Per tant, no parlem només de números, no parlem només de textos quan parlem, per exemple, d'aquests 327 nous infants que han estat, en aquest cas, intentats acompanyar pel sistema públic de salut, dels quals 155, malauradament, han acabat amb una defunció, no? I, per tant, crec que val la pena que en parlem. Crec que val la pena que reforcem aquest sistema. Crec que, a més a més, això ens fa millors com a país i que també fa millor la nostra sanitat pública.

I, sobretot, que també avancem en una qüestió que crec que també la consellera ha apuntat moltes vegades, que és treballar molt amb el que té a veure amb l'atenció domiciliària, no?, és a dir, en tots els camps. I els hi puc assegurar per experiència pròpia que és molt millor quan pots tindre un pacient a casa, acompanyat, evidentment, pel sistema públic de salut, però, evidentment, també en situacions tan complicades –tan complicades– com és gestionar, en aquest cas, situacions límit i, en aquest cas, si estem parlant de nens i nenes.

Per tant, en tot cas –l'hi torno a dir–, agrair la feina. I, evidentment, crec que aquest Parlament tampoc no ens hem de deixar vendre per l'odi, per la maldat i per la falta d'empatia. I jo crec que, malgrat les diferències polítiques, quan les coses es fan bé, s'han de reconèixer. I jo, en aquest cas, l'hi reconec.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Defenseu la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bé, bon dia altra vegada. Aquesta vegada és per parlar de la proposició de llei d'atenció pal·liativa pediàtrica integral. És evident, no vam presentar cap esmena a la totalitat perquè ens sembla molt bé que aquesta iniciativa tiri endavant, es pugui fer la ponència de llei i, en tot cas, puguem entre tots i totes, els diferents partits, discutir-la i, si és el cas, millorar-la.

Pensem realment que és una bona iniciativa. Ens alegrem que tiri endavant sense haver-se de votar, tot i algun discurs que sentim aquí que fa llàstima i que, en tot cas, potser preferiríem votar-ho perquè quedessin en evidència. Però bé, no serà el cas perquè no hi ha cap esmena a la totalitat. Per tant, no repetiré tot el que ja s'ha dit, perquè el que nosaltres preferim és treballar-ho conjuntament i, si pot ser, millorar-la i aprovar-la al més aviat possible.

Per tant, moltes gràcies per la iniciativa.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ple suport a una llei que és justa, humana i necessària. Primer, perquè dignifica els infants que pateixen. I, segon, perquè és un deure de les institucions el de fer costat a les famílies que suporten aquesta càrrega emocional.

Milers de nens catalans veuen limitada la seva rutina diària o els seus somnis per culpa de malalties incurables, cròniques, minoritàries o en fase avançada. Evidentment que aquesta mainada ha de gaudir d'atenció pal·liativa integral, professional, continuada, humana i arreu de Catalunya, no només en centres hospitalaris de grans ciutats.

Per què integral? Doncs perquè no només cal guarir el dolor físic, calen altres cures: consol, acompanyament emocional, suport psicològic, suport als pares, als germans, als avis. No pot ser que l'esgotament emocional i financer acabin venent per l'absència de polítiques sanitàries o de cures personalitzades.

L'atenció pal·liativa no és cap rendició, no és cap renúncia, és focalitzar-se en la dignitat, mantenint al màxim la qualitat de vida del pacient, alleujant-ne el patiment o la simptomatologia. Trobem oportú i necessari incloure-hi l'atenció al dol, perquè la mort, quan malauradament arriba, no pot deixar sol ni desemparat ningú.

Per poder desplegar com Déu mana aquesta llei, calen equips especialitzats, suficients professionals formats per cobrir tot el país i per no generar desigualtats territorials. El sistema ha de tenir la capacitat de garantir una atenció continuada, coordinada, que respecti les voluntats i preferències de l'infant i dels seus familiars.

Calen protocols que evitin l'obstinació terapèutica i que permetin que els infants puguin rebre sedació en situacions d'agonia. Cal lluitar perquè l'atenció vint-i-quatre hores cada dia no sigui només un objectiu, sinó un compromís de la pròpia llei. Cap infant hauria de patir per la manca d'equips d'intervenció immediata en horari de nit o en caps de setmana.

I, evidentment, tot això requereix recursos i no pas pocs. Sense una partida pressupostària pròpia i generosa no podrà aplicar-se amb garanties. I som plenament fa-

vorables i desitgem, evidentment, que aquesta proposició es converteixi en llei, sigui aprovada, convenientment dotada i implementada en el menor temps possible, perquè, malauradament, la necessitat hi és.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Conselleres. Volem començar, primer de tot, agraint al grup parlamentari de Junts la presentació d'aquesta proposició de llei i, especialment, al diputat i doctor Fàbrega. Una llei que fa un pas més per posar la vida i la dignitat dels infants i les seves famílies al centre, perquè cap nena ni nen del nostre país estigui sol en els moments més difícils.

Catalunya ha avançat notablement en l'atenció palliativa pediàtrica, ja s'ha comentat anteriorment. L'any 2020 es va crear la xarxa XAPPI i les tres primeres SAPPIs a l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron, a l'Hospital Maternoinfantil de Sant Joan de Déu i al Parc Taulí. El 2021 es va obrir La Casa de Sofia, un centre pioner a tot l'estat.

I en els darrers anys, el 2023, el 2024 i el 2025, s'ha desplegat la segona corona hospitalària, amb centres com el Trueta, Sant Pau, Germans Trias i Pujol, Joan XXIII, Verge de la Cinta, Althaia i Arnau de Vilanova, on ja s'atenen pacients i s'han presentat els plans de treball.

També s'ha incorporat l'atenció primària pediàtrica i s'estan definint rutes de complexitat per tot el territori. Aquest desplegament ha permès atendre aproximadament mil infants durant l'any 2024. I amb els avenços mèdics en el camp de la pediatria, aquesta xarxa, concebuda inicialment per a pacients palliatius, està evolucionant també per atendre situacions de cronicitat complexa pediàtrica.

I ara hem de continuar donant passos endavant. Per això considerem molt oportuna aquesta proposició de llei. Parlar d'atenció palliativa pediàtrica és defensar el dret de cada infant, sense excepció, a viure amb dignitat cadascun dels seus dies. En un context on encara hi ha mancances o directius poc definides, aquesta iniciativa ens ajuda a posar el focus en reconèixer aquest dret i fer-lo exigible, a establir l'atenció palliativa pediàtrica com una prestació universal i garantir l'accessibilitat i l'equitat a tot el territori del nostre país.

Aquest dret, el de les cures palliatives, queda recollit a la Convenció dels drets dels infants i també al nostre Estatut d'autonomia. Per tant, no és només una qüestió sanitària, és una obligació moral i legal del nostre país. I és per aquest motiu que estem plenament d'acord amb la necessitat d'impulsar aquesta llei que reconegui, protegeixi i reguli els drets dels pacients pediàtrics.

Des del nostre grup parlamentari, com han comentat la resta de grups, volem contribuir a reforçar el text incorporant-hi i desenvolupant-hi alguns elements, aportacions que considerem que ajudaran a donar més solidesa i claredat a la norma, perquè tingui una aplicació real i efectiva i una aplicació tan necessària també per a moltes famílies. D'aquests elements en destacariem alguns com el dol i el suport emocional a les famílies i l'entorn. Aquest ha de ser un pilar central. Cal garantir recursos i equips formats que acompanyin pares, mares, germans i germanes durant tot el procés.

Amb l'actual xarxa, s'està treballant molt activament la coordinació amb Atenció Primària. Tot i que la llei ja esmenta l'atenció primària, els serveis socials i el tercer sector, considerem que cal reforçar una coordinació efectiva per donar resposta i atenció totalment integral. També és clau garantir el dret a l'educació durant el procés de malaltia. L'escola és font de normalitat i benestar. Els departaments de Salut i Educació ja col·laboren en el programa Salut i Escola, però calen més mecanismes,

més professionals i molts més recursos per assegurar una educació domiciliària o hospitalària accessible i equitativa arreu del territori.

Per al nostre grup parlamentari, l'atenció domiciliària és clau. Considerem que ha de tenir més pes i protagonisme dins la norma i que la llei l'ha de regular i articular de manera clara, tant a nivell logístic com estructural. Només així es podrà garantir una aplicació efectiva arreu del territori, especialment a les zones rurals del nostre país.

Finalment, necessitem també establir mecanismes d'avaluació i control de qualitat amb indicadors o informes periòdics que mesurin l'impacte del model i així ens permetin introduir millores constants.

Més enllà d'aquests aspectes que treballarem durant la ponència, des del nostre grup parlamentari compartim plenament l'esperit de la proposta. Esperem que aquesta llei sigui una llei de consens, que compti amb l'aportació de tots els grups i tots els actors implicats i que sigui una eina real per garantir els drets dels infants. Amb aquesta llei farem un pas més per posar la vida i la dignitat dels infants i les seves famílies al centre, assegurant que rebin una atenció digna i equitativa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació del Reial decret legislatiu 8/2015, pel qual s'aprova el text refós de la llei general de la seguretat social (debat de totalitat)

270-00003/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació del Reial decret legislatiu 8/2015 pel qual s'aprova el text refós de la llei general de la seguretat social.

D'acord amb l'article 176 del Reglament, intervindrà, en primer lloc, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per a presentar aquesta iniciativa legislativa, per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, efectivament, pujo a la tribuna per tal de defensar la presa en consideració de la proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la proposició de llei de modificació del Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la llei general de la seguretat social.

Aquesta iniciativa aspira a ser una reforma ambiciosa de la vigent regulació de les pensions no contributives per a menors de seixanta-cinc anys, que fonamentalment són persones amb un elevat grau de discapacitat. La prestació no contributiva en qüestió va ser regulada a nivell estatal a principis dels anys noranta, i és cert també que pràcticament més de trenta anys després de la seva implementació no ha acabat de resoldre el seu objectiu fonamental, que és la reducció substancial del risc de pobresa entre les persones amb discapacitat.

I, en aquest sentit, algunes dades, no?, a nivell de tot l'Estat. El trenta-u per cent de les persones amb discapacitat estaven en risc de pobresa o exclusió, mentre que per a la resta de la ciutadania era al voltant del 22,7 –una diferència de vuit punts

menys-; per tant, marcant aquesta bretxa que afecta més les persones amb discapacitat. En el cas de les dones amb discapacitat, la seva taxa de risc de pobresa o exclusió és del trenta-dos per cent, més de dos punts percentuals que la dels homes amb discapacitat. El 12,8 per cent de les persones amb discapacitat que treballen són pobres, cosa que ens apunta també que l'ocupació no acaba de garantir que aquestes persones surtin d'aquesta situació de pobresa. I entre les persones desocupades, la taxa de pobresa arriba al 43,2 per cent. Un 7,5 de les persones amb discapacitat afronta pobresa severa i el 27,8 afronta serioses dificultats per arribar a final de mes; una diferència de gairebé nou punts respecte a aquelles persones sense discapacitat.

Aquesta és la realitat que tenim. Certament, amb la darrera reforma de pensions que es va aprovar l'any 2023, es preveuen algunes millores en aquesta regulació per primera vegada, amb la perspectiva de l'any 2027. Però el que és evident és que el conjunt de la protecció social en aquest camp no està ben orientada: no permet combatre eficaçment aquest risc de la pobresa i, sobretot, tampoc permet que les persones amb discapacitat puguin exercir els seus drets i les seves llibertats, ni garanteix la igualtat d'oportunitats. I tampoc el conjunt de la protecció social no evidencia..., no està orientada a reconèixer que les famílies amb fills amb discapacitat tenen una major despesa per afrontar les necessitats dels seus fills.

Aquesta reforma intenta donar resposta a aquestes matèries. Estem en una iniciativa legislativa que volem traslladar al Congrés dels Diputats, perquè, malgrat que les pensions no contributives són gestionades per la Generalitat, el marc legal és el marc marcat per la llei general de la seguretat social. I en aquesta reforma, i potser amb un punt de nostàlgia, recuperem allò que a principis dels anys vuitanta va incorporar la llei Trias Fargas, la coneguda Lismi, que era una garantia d'ingressos mínims per a persones amb discapacitat.

De fet, l'any 81-82, amb l'aprovació de la Lismi, aquest tipus de plantejament que expressa aquesta iniciativa nostra s'hi contemplava. Amb la reforma de les no contributives, l'any 91, es va canviar el model. En aquell moment, aquell canvi, el 91, va rebre importants crítiques per part del moviment de la discapacitat. Avui l'hem volgut recuperar i, a més a més, respon molt als mandats de la Convenció de Nova York sobre els drets de les persones amb discapacitat, que justament s'orienten a la vida independent i a l'autonomia personal i a la plena accessibilitat. I aquesta és iniciativa, a més a més, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ha treballat conjuntament amb les plataformes d'àmbit estatal i català que representen les persones amb discapacitat; em refereixo al Cermi i al Cocarmi.

Quin és el sentit d'aquesta reforma que els hi proposem avui que es prengui en consideració? D'entrada, i el més rellevant, que aquesta sigui una prestació no vinculada als ingressos de la unitat familiar, sinó que sigui una prestació vinculada al dret individual de cada persona. És, probablement, el canvi més substancial. Pretenem donar a la persona amb discapacitat la llibertat que si pot, es pugui emancipar, perquè sap que tindrà un ingrés mínim garantit. I establim també que aquelles persones amb discapacitat que es quedin amb les seves famílies, les seves famílies, en part, vegin compensats els costos de l'assistència de la persona amb discapacitat amb un ingrés propi d'aquesta persona. És una demanda molt rellevant i que respon, hi insisteixo, també als principis de la convenció de drets individuals de vida independent, d'autonomia personal.

Dos, la reforma adapta la terminologia d'aquesta normativa als criteris de la convenció. Tres, aquesta reforma marca una quantitat mínima de la prestació corresponent, que la situem en el vuitanta per cent del salari mínim interprofessional, i estableix un mandat d'actualització anual per llei, que avui no es produeix. Aquesta reforma també avança en la plena garantia de la compatibilitat entre les pensions no contributives i la feina, per evitar la trampa de la pobresa i facilitar que les persones amb discapacitat puguin treballar i, alhora, evitar el risc de pobresa entre les persones que treballen. Aquesta reforma assimila el grau de discapacitat igual o superior

al seixanta-cinc per cent quan una persona tingui reconeguda una o diverses mesures de representació, que és una reforma pendent que ens quedava en aquest àmbit. I, finalment, estableix que la pensió no contributiva sigui una renda exempta.

Hem volgut tindre aquesta iniciativa des del Parlament de Catalunya –és evident que ho haguéssim pogut fer des del Congrés dels Diputats–, perquè volem recuperar també el lideratge de Catalunya en aquestes polítiques, recuperant també que justament en els anys vuitanta la coneguda Lismi va tindre el seu origen en iniciatives de la societat catalana. I, per tant, volem tornar a posar una demanda vella del sector en el Congrés dels Diputats. Perquè, parafrasejant Ramon Trias Fargas en els debats de la Lismi, les persones amb discapacitat no ens demanen compassió, ens demanen justícia. I aquesta iniciativa respon a aquells criteris de justícia.

Espero que avui tingui el suport de tota la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputat. A continuació, intervindran la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, per un temps màxim de cinc minuts.

Té la paraula, en primera instància, per fer-ho i en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Diputat Campuzano, està molt bé l'exposició que ha fet, però permeti'm que li parli amb un to molt seriós. De qui i de què parlem quan ens referim a les pensions no contributives? Miri, quan parlem de pensions no contributives estem parlant de la vida de més de 67.000 persones. Sí, sí que hi ha moltes persones amb discapacitat. Però fixi's en un detall, eh? Més de 42.000 d'aquestes són jubilades, persones jubilades, persones que avui viuen amb una prestació mitjana de 503 euros mensuals –503 euros mensuals. D'aquí, vostès, qui cobra 503 euros mensuals? De fet, el salari mínim interprofessional és de 1.134 euros, una xifra baixa que a Catalunya, és evident, insuficient. I encara hi ha qui diu que això és un sistema digne. Quina barra!

Diputat Campuzano, si ja hi ha consens a reclamar un salari mínim català, què no hem de fer amb les pensions? La realitat és clara: les pensions no contributives actuals són un model assistencial bàsic i totalment insuficient, es financen amb els pressupostos generals de l'Estat i no tenen en compte el cost de vida a Catalunya, que és el més alt de l'Estat espanyol. Diputats, estem parlant de pobresa. Paguem perquè siguin pobres. La proposta que avui tenim sobre la taula vol acostar aquest subsidi al salari mínim interprofessional; contempla actualitzacions anuals; està alineada a la Convenció de Nacions Unides –això ho ha explicat molt bé–, però considerem que és francament insuficient.

Sobre el paper és un avenç, però deixem de mirar el paper o deixin de mirar el paper –jo miro una altra cosa– i mirem la realitat: viure a Catalunya és evident que és més car i viure amb una gran discapacitat o amb una malaltia greu encara ho és molt més. De fet, vostè ho ha consultat a les entitats. Per tant, suposo que ja li hauran explicat que és caríssim. I, si no, també poden parlar amb les persones i famílies afectades.

A més, considerem que no hauria de ser lineal, perquè no tothom té el mateix nivell de renda. Ha de ser progressiu. Per tant, diputat, quin sentit té que el que es proposa continuï per sota del salari mínim i que depengui, una vegada més, de l'Estat espanyol i dels seus pressupostos? I aquest mal no es limita, no es limita només en aquesta proposta de modificació de llei, sinó que es repeteix, i es repeteix en la moició que ens presentaran demà sobre la llei de dependència. I, francament, crec que tots coneixem molt bé la història. És la mateixa història que vam viure amb la llei de dependència: promeses a Madrid, compromisos que després no es compleixen i, al final, és la Generalitat de Catalunya qui acaba pagant.

I vostè, diputat Campuzano, ho sap prou bé; sap millor que ningú que la llei de dependència va néixer amb una promesa de finançament que mai no es va complir i que encara avui és, principalment, la Generalitat de Catalunya qui la sosté. I em sorprèn que, davant dels incompliments seculars del Govern espanyol, vostè encara hi continuï confiant.

No es tracta tan sols d'actualitzar quantitats pressupostàries, que també, sinó de qui té la sobirania i els recursos per fer-ho. I aquí Esquerra Republicana ha de respondre: volen un model català de drets socials o volen continuar subordinats al PSC i al PSOE? Perquè denunciar un dia i sotmetre's l'endemà no és coherent. L'hi dic perquè és molt fàcil presentar propostes per millorar la vida dels ciutadans catalans aquí i, després, votar el contrari a Madrid, i tot perquè les presenta Junts per Catalunya.

Junts ho tenim molt clar: Catalunya té –tenim– la capacitat tècnica i política per establir els seus barems i criteris, per fixar quanties que reflecteixin el cost de la vida real i per finançar, amb seriositat i compromís, un sistema que respecti de debò la dignitat de totes les persones. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president.

Nosaltres sempre hi serem, exigents, lleials a la nació i als seus ciutadans, i sense cap lligam ni cap supeditació als interessos de l'Estat espanyol. I aquesta és, evidentment, la millor expressió de patriotisme.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Diputats, diputades, la veritat és que ens sorprèn que des d'Esquerra Republicana, doncs, ens facin aquesta proposta per millorar la pensió no contributiva per incapacitat, tenint present que, mentre han governat a Catalunya, no han estat capaços de dotar un sistema de prestacions socials adequat per protegir les famílies davant de la pobresa.

De fet, la Sindicatura de Comptes, en el seu darrer informe, el 6/2025, sobre prestacions socials, destaca anomalies com quanties clarament insuficients, alta dispersió de prestacions, criteris d'accés heterogenis, incompatibilitats amb les rendes de treball i diferents llindars de renda per determinar tant l'accés com la quantia de la prestació. I, a més a més, l'informe identifica totes aquestes deficiències com a clares barreres d'accés per als usuaris. I prova d'això és que l'informe conclou que només s'han beneficiat la meitat de les persones que hi tenen dret.

A més, la manca de supervisió i control en la gestió de les prestacions socials ha derivat en un elevat volum de pagaments indeguts a beneficiaris, ordenats pel Departament de Drets Socials, quantificats en almenys 167 milions d'euros, i que actualment està sent investigat pel Tribunal de Comptes.

Clar, i en aquest desgavell de prestacions socials que ens han deixat a Catalunya, no creuen que ja tenim prou feina legislativa? Doncs per a Esquerra Republicana sembla que no, ja que ara vol proposar al Congrés dels Diputats canvis legals per millorar una prestació que no és responsabilitat del Parlament de Catalunya, sinó de les Corts Generals. Efectivament, la quantia de la pensió no contributiva per discapacitat s'estableix a la llei de pressupostos generals de l'Estat perquè és competència de l'Administració central i, per tant, els diners provenen dels pressupostos generals.

Però, malauradament, el Govern de Pedro Sánchez porta tres anys amb pressupostos prorrogats, tot i que, per mandat constitucional, l'article 134.3 hauria d'haver presentat nous pressupostos al Congrés dels Diputats cada any. Però no ho ha fet, vulnerant drets democràtics elementals. A veure si vostès, Esquerra Republicana, que també són socis del Govern del PSOE, aconseguirien que compleixi amb l'obli-

gació legal de presentar els pressupostos del 2026 en el Congrés i aprofiten així per millorar de forma notable la quantia d'aquesta prestació.

En qualsevol cas, compartim la preocupació del col·lectiu de persones amb discapacitat per avançar cap a la plena autonomia personal i la inclusió social. I des del Partit Popular, amb referència a aquesta prestació no contributiva per discapacitat, considerem sobretot tres aspectes fonamentals, que són: millorar l'accés d'aquesta prestació a partir de flexibilitzar el requisit de no tenir rendes o ingressos suficients; segon, augmentar la quantia d'aquesta pensió, però sempre garantint la no-discriminació amb les persones que cobren una pensió mínima i que sí que han cotitzat i, per tant, han contribuït a la solidaritat intergeneracional, i, tercer, ampliar la compatibilitat d'aquestes pensions amb l'activitat laboral.

Així, doncs, des del Partit Popular compartim la finalitat d'aquesta proposta dirigida a millorar les condicions de vida de les persones amb discapacitat en situació vulnerable, però no veiem clars determinats criteris o instruments d'aquesta proposta ni tampoc la via per canalitzar-la.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora vicepresidenta. Debe ser que hoy el señor Campuzano ha venido con un cierto sentimiento de nostalgia por su paso por el Congreso y nos ha venido hoy a traer una propuesta. Pero también debe ser que, quizás, estamos en un cierto sentimiento también prenavideño, y hoy se ha vestido de Papá Noel. Ha venido, nos ha traído..., nos ha cogido una caja, nos ha puesto el lacito y nos ha traído un regalo. Y nos lo ha presentado. Y, claro, ahora estamos en el proceso de abrirlo. Y cuando lo hemos abierto hemos visto que está completamente vacío. Y explicaré por qué.

Miren, Esquerra presenta una modificación o pretende modificar del artículo 363 al artículo 368 de la ley general de la seguridad social, es decir, principalmente las prestaciones por incapacidad no contributiva. Y hasta aquí la forma. La forma, como ustedes saben..., alguno se planteará la incógnita de decir: «Bueno, pero la ley general de la seguridad social..., su modificación corresponde al seno del Congreso de Diputados.» Y, efectivamente. Y de ahí el cierto sentimiento de nostalgia. Por eso el señor Campuzano nos ha venido a traer esta propuesta.

Claro, ¿qué pasa? Lo siguiente. Y es que ustedes han hablado de datos interesantes, pero ¿usted ha venido a explicar y ha dicho exactamente lo que cobra una persona con una incapacidad no contributiva? Se lo voy a decir yo: 564 euros con setenta céntimos. Una auténtica vergüenza. Y, claro, cuando usted dice que pretende que esas personas intenten emanciparse, puedan tener su éxito vital, puedan avanzar, ¿con 564 euros con setenta céntimos, usted cree que esto se puede tirar adelante? Efectivamente, que no.

Pero, claro, lo que Esquerra hoy no dice –y dice– es lo siguiente. Como explicaba, el tema del regalo, ¿no? Viene aquí a regalar paguitas y parece ser que ahora, gracias a la propuesta de Esquerra Republicana, subiremos hasta el ochenta por ciento del SMI esas prestaciones. Y es falso. Es falso, primero, porque veremos qué dice el Congreso de los Diputados. Y por lo siguiente. Miren, lo que hoy Esquerra no dice es que hoy el sistema de la seguridad social está quebrado por todos estos señores: por el activismo, por el socialismo, por el Partido Popular, por Esquerra y por todos los separatistas. ¿Y por qué lo han quebrado? (*Alguns aplaudiments.*) Lo han quebrado porque el dinero que tiene que ir destinado en lo principal, en lo primordial, en lo esencial, como pueden ser las pensiones, se lo han gastado y se lo han reventado en gasto político, en subvenciones a sindicatos y patronales, en seguir fi-

nanciado una agenda *woke* sin ningún tipo de sentido, en abrir nuestras fronteras, en seguir manteniendo la inmigración ilegal.

Y lo que es más grave, mire: señor Campuzano, usted cuando era consejero de Derechos Sociales se gastaba usted, nada más y nada menos, en una plaza de MENAs, 4.350 euros –4.350 euros. (*Alguns aplaudiments.*) Y, además, a eso hay que sumarle 660 euros de la paguita –de la paguita– a un MENA. Es decir, que una persona que no ha cotizado lo que debería cotizar por la circunstancia que sea, que no puede trabajar, que tiene una incapacidad, cobra 564 euros y usted, con sus competencias, que ahí sí que tenía competencias, pagaba casi cinco mil euros de coste a un MENA.

¿Y usted ahí qué decía? ¿Usted ahí presentaba alguna propuesta para aumentar esas incapacidades? No. No decía absolutamente... ¿Sabe por qué? Porque a usted esto le da igual. Usted ha venido aquí hoy ¿para qué? Para seguir con su trámite parlamentario para intentar vender alguna cosa que nadie, y cada vez menos, le compra absolutamente –nadie.

Pero, mire, ¿sabe lo que pasa? Que en ese gasto permanente y perpetuo en que ustedes han gastado en el gasto político –las embajadas, todas esas chorradas–, hay un tema que creo que es fundamental, y es que no solo se lo gastan en MENAs y en inmigración ilegal, también se lo gastan en cosas tan graves como, por ejemplo, seguir subvencionando y regando a los medios de comunicación.

Ejemplos: lo que usted no dice es que, mientras una persona con incapacidad cobra 564 euros, los señores de Esquerra votan a favor de pagarle, por ejemplo, en Radio Televisión Española, 22.000 euros a Pepa Bueno; votan a favor de pagar diez y quince mil euros de sueldo a sus presentadores; votan a favor de pagar nada más y nada menos que 60 millones de euros, que nos costó el señor Toni Soler, ese activista, esa mezcla radical que apoya a Esquerra, Junts o, depende quién va, a uno o a otro.

¿Sabe cuántas prestaciones se podrían pagar con 60 millones de euros? Se lo digo, señor Campuzano: 7.600 prestaciones; 7.600 personas que podrían cobrar de lo que ustedes destinan a TV3. Mejor dicho: a una parte de TV3. Por tanto, oiga, usted no venga aquí con la demagogia que ha venido hoy, porque, uno, no se la cree nadie; dos, no tiene ningún tipo de recorrido político, y tres, no tiene ningún tipo de actividad parlamentaria.

Entonces, mi pregunta es la siguiente –y acabo con esto–: ¿qué pinta el Grupo Parlamentario de Esquerra en el Congreso? Oiga, vayan ustedes allí y presenten la propuesta. En vez de pedir indultos, en vez de pedir amnistías, presenten una proposición de ley para modificar esa ley general de la seguridad social y aumentar las pensiones. Pero no vengan aquí a hacer absolutamente el ridículo.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari Comuns, és el torn, ara, de la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats, és la nostra obligació garantir que les normes evolucionin alhora que ho fa la mentalitat social per garantir la seva utilitat. I la qüestió que avui ens ocupa en podria ser un exemple. Perquè un dels grans factors d'exclusió i discriminació a la nostra societat té a veure amb la igualtat de tracte per raó de discapacitat, malgrat el rebuig social que genera al respecte.

Esquerra ens trasllada a una proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats, una proposició de llei de modificació de la llei general de la seguretat social, que introdueix un debat necessari sobre la revisió del sistema de les prestacions no contributives. I planteja la revisió respecte de la prestació no contributiva de discapacitat partint de les majors necessitats econòmiques i de despesa d'aquestes persones, també del seu entorn cuidador, cosa que mereix l'acció protectora dels poders públics.

I ho planteja respecte a la suficiència de la seva quantia, també pel que fa a la fórmula de determinació individual del nivell d'ingressos per a l'accés a la prestació, en lloc de computar els de tota la unitat familiar o de convivència. Això té a veure, i no poc, amb l'aplicació de la Convenció de Nova York sobre drets de les persones amb discapacitat, que és part de l'ordenament jurídic espanyol.

En la mateixa clau, aquest Parlament està desenvolupant diverses tasques de contingut legislatiu, com és el cas de la reforma del Codi civil en matèria de discapacitat o l'encàrrec a la Comissió de Drets Socials i Inclusió perquè revisem la terminologia utilitzada a la normativa vigent a Catalunya i, d'aquesta manera, poder superar discriminacions per raó de discapacitat.

El principi d'igualtat és un dels principis rectors del nostre ordenament jurídic. I, si creiem en l'equitat, la capacitat econòmica és absolutament clau per garantir l'exercici amb plenitud dels drets de les persones afectades o en situació de discapacitat. Per això, l'article 28 de la convenció de Nacions Unides reconeix el dret de les persones amb discapacitat a poder accedir a un nivell de vida adequat a les seves necessitats, en línia també al plantejat per la Constitució i l'Estatut d'autonomia.

El nostre espai polític fa temps que planteja fórmules de còmput d'ingressos i patrimoni de la persona sol·licitant de la prestació de caràcter individual, tant pel que té a veure amb el càlcul de la quantia de les prestacions com a efectes de còmput i determinació dels ingressos com a requisits per a l'accés a aquestes, condicions que per nosaltres serien, d'altra banda, extensibles a totes les prestacions no contributives que formen part del sistema de protecció i, a més, en tots els seus aspectes i no només pel que fa a la seva quantia.

Per tant, benvingut sigui el debat entorn d'aquesta qüestió. Un debat que, d'altra banda, també s'està produint a l'Estat, donat l'impuls des del Ministeri d'Afers Socials i Inclusió, que encapçala el nostre espai polític, de la reforma tant de la llei de dependència com de la llei reguladora dels drets de les persones en situació de discapacitat, i que també dedica atenció, aquesta última, a les prestacions de què són beneficiàries aquestes persones.

Jo no m'allargaré més, perquè de ben segur tindrem ocasió de parlar-ne al respecte quan entrem al contingut d'aquesta els pròxims mesos. En qualsevol cas, com ja avançava, ens sembla un debat necessari i oportú.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Mixt. I té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Malgrat que la iniciativa que proposen és acceptable des d'un punt de vista normatiu i fins i tot de justícia vers les persones que per diverses raons no han pogut treballar o cotitzar i que ara es troben en una situació de discapacitat, tenim experiències prèvies i recents de descontrol administratiu en la percepció de prestacions que ens posen en alerta.

Tota prestació pública hauria d'anar acompanyada d'un control exhaustiu i de l'obligatorietat de ser retornada en cas que es demostrï el seu cobrament indegut; quelcom que ja hem vist que no passa a casa nostra: ni es fiscalitzen les prestacions socials ni s'exigeix el retorn dels diners en cas de cobrament il·lícit.

Com a societat no ens podem permetre que hi hagi beneficiaris d'aquest tipus de prestacions treballant en l'economia submergida. Ni podem permetre que es realitzin falsos empadronaments que permetin als estrangers acreditar cinc anys de residència legal o que s'obtinguin rendes fora del territori nacional sense que en tinguï coneixement l'Administració catalana. Cal erradicar els fraus i astúcies que debiliten l'estat del benestar i que generen desconfiança en el conjunt de ciutadans.

Malgrat que no confiem en qui ens governa, donarem suport a la proposta perquè afecta majoritàriament la gent vulnerable del país i perquè considerem que la quantitat mitjana que es percep per prestació no contributiva d'invalidesa és totalment insuficient per viure amb dignitat. Amb menys de cinc-cents euros mensuals, com ha de sobreviure una persona?

A l'angoixa que generen aquests ingressos mínims, cal afegir-hi, sovint, la por que deriva de la burocràcia indefinida: tràmits llargs i complexos, amb informes mèdics, reconeixements i revisions constants. Moltes persones amb discapacitat irreversible es veuen obligades a justificar, un cop i un altre, la seva situació. Això els genera inseguretat, perquè un simple error en la documentació podria fer-los perdre l'ajuda.

La prestació no contributiva és un símbol del compromís que la societat té amb les persones que, per raons de salut o d'incapacitat, no poden treballar o tenen grans dificultats per fer-ho. Però la realitat és que sovint els beneficiaris es veuen estigmatitzats i són percebuts socialment com una càrrega.

Cal revertir aquesta visió. Viure amb una discapacitat no només significa perdre oportunitats, també suposa un increment important de despeses: medicaments, tractaments, sessions de fisioteràpia, ajudes tècniques, transport adaptat, accessibilitat a la llar. L'actual prestació no contempla aquestes necessitats i ja és hora que ho facin.

És aquí on cal abocar els recursos dels catalans, en millorar la vida dels vulnerables del país, no en generar efectes crida immigratoris.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula ara la diputada Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, molt bon dia, una altra vegada. Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. En primer lloc, vull agrair la proposta presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que posa el focus en la garantia de drets de persones amb discapacitat.

Però si m'ho permeten, també, després d'escoltar alguns grups parlamentaris d'aquesta cambra, que malauradament instrumentalitzen la necessitat, les necessitats d'aquests col·lectius per fer discursos demagogs, parlant de «regalar paguitas»..., utilitzen, diguem-ne, aquesta necessitat, però mai, absolutament mai, plantegen propostes ni cap solució.

I, a més, s'ha de tenir barra per sortir a aquest faristol, parlar de pensions indignes i després votar en contra de la revalorització de les pensions. (*Aplaudiments.*) O sigui, és que és increïble –increïble–, la hipocresia a límits estratosfèrics.

Bé, nosaltres compartim la preocupació del grup proponent i l'objectiu d'aquesta iniciativa de que ningú quedi desprotegit, i en el cas de les persones amb discapacitat, que puguin gaudir dels recursos i suports necessaris per aconseguir una vida plena i efectiva i poder així desenvolupar el seu projecte de vida.

També som conscients del sobreesforç econòmic, tal com explicava la proposta en la seva exposició de motius, que han d'afrontar les persones amb discapacitat i les seves famílies, cosa que, com bé comentava el diputat Campuzano, els empobreix.

Per això, a més de compartir aquest objectiu, el Govern del president Illa, en l'àmbit de les seves competències, l'ha convertit en una de les seves prioritats: reduir les desigualtats perquè la prosperitat que genera Catalunya sigui compartida i així caminem cap a una societat més justa i igualitària.

Tant és així, que segur que han escoltat l'honorable consellera Martínez Bravo, que en el Departament de Drets Socials tenen un objectiu molt clar: la creació d'un sistema de garantia d'ingressos, amb la integració de la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital; renda garantida de ciutadania, que, com saben, estem treballant en ponència per a la seva millora.

Senyora Casanova, vostè ha comentat algunes deficiències, ha enumerat algunes deficiències..., aquestes s'estan treballant en aquesta ponència amb la modificació de la renda.

I el nostre compromís amb el sistema de garantia d'ingressos és ferm i és una eina clau per assegurar que les persones puguin viure amb dignitat i amb l'aspiració legítima d'una vida plena.

A més, aquest compromís es complementa amb el pacte nacional de les persones amb discapacitat que es va aprovar al març d'enguany, després d'un llarg procés de participació, debat i consens amb administracions, entitats, experts, sindicats, patrons i grups parlamentaris. Un instrument que busca adaptar les polítiques públiques als nous paradigmes i necessitats d'aquest col·lectiu, tal com marca la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, que conté 262 accions concretes pensades per millorar la vida diària, l'autonomia i la inclusió de les persones amb discapacitat, per tal de fer avenços en l'accessibilitat universal, l'educació inclusiva, la inserció laboral, la vida independent i la participació social.

Per tot això, i com deia a l'inici, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar entenem que la proposició de llei de modificació del Reial decret legislatiu 8/2015, pel qual s'aprova el text refós de la llei general de la seguretat social, que presenta avui el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i que planteja una sèrie de canvis en el seu articulat, modificacions que afecten les pensions d'incapacitat no contributives, coincideix i camina cap als mateixos objectius del Govern.

No es tracta només d'una política econòmica, sinó que és l'expressió, en aquest cas compartida, del compromís amb la justícia social i la igualtat d'oportunitats per a tothom, independentment de la seva situació personal. Per això ens sumem a treballar-la plegats, per millorar-la entre tots, i en aquest treball, evidentment, escoltar la ciutadania, les entitats, tot el sector implicat, per liderar amb accions, amb coratge polític, perquè els drets de tots els catalans i les catalanes siguin respectats i garantits.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabades les intervencions, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, els faig avinent que aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el feixisme, el racisme i els discursos d'odi

252-00011/15

I el setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el feixisme, el racisme i els discursos d'odi. Aquesta proposta ha estat presentada pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Junts per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, els Comuns i la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

A continuació intervindran, en primer lloc, els cinc grups proposants, per un temps màxim de cinc minuts cadascun. I té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conselleres. Crec que no cal anar gaire lluny per comprovar com els discursos d'odi han passat, en relativament pocs anys, de ser marginals a convertir-se en una constant en massa espais públics i privats.

Els hem vist a les xarxes socials, convertits en altaveus de la mentida, de la difamació i de la intolerància. Els hem sentit a places i carrers de tot Catalunya, dis-

fressats d'eslògans polítics. Els hem detectat també en determinats mitjans de comunicació que prefereixen la crispació al rigor. I el que és encara més greu, els hem escoltat aquí mateix, en institucions que haurien de ser exemple de respecte i de pluralitat democràtica.

Davant d'aquesta amenaça, el Parlament de Catalunya no pot mirar cap a una altra banda. El conjunt de diputats i diputades no podem mirar cap a una altra banda. Tenim una obligació ètica i democràtica d'actuar, perquè aquest Parlament és la casa de tots i totes, l'espai on hi caben totes les idees, però no tots els discursos.

Les idees democràtiques, fins i tot aquelles que no compartim, mereixen respecte i debat. Els discursos d'odi, en canvi, no mereixen ni altaveu ni impunitat. I no confonguem llibertat d'expressió amb dret a difamar, humiliar o incitar a l'odi. La llibertat d'expressió és un pilar fonamental de la nostra democràcia; però com tot dret, té límits. I el límit clar, el límit infranquejable, és el respecte a la dignitat de les persones i la protecció dels drets humans.

Aquells que promouen l'odi no ho fan per accident. No és un error ni un excés de retòrica, és una estratègia política planificada. L'odi s'utilitza com a arma electoral; s'utilitza per assenyalar un enemic, per fabricar culpables, per dividir la societat entre ells i nosaltres. S'utilitza per crear por, perquè saben que una ciutadania espantada és més fàcil de manipular. S'utilitza per debilitar les institucions, perquè en el descrèdit d'allò públic hi troben terreny fèrtil per al seu projecte autoritari.

L'odi no sorgeix del no-res. L'odi es fabrica, s'alimenta i es difon amb càlcul. Però el que no es calculen són les conseqüències que l'odi provoca. I ara diré una cosa que semblarà molt òbvia –i és que és molt òbvia–: els discursos d'odi generen odi, i l'odi és l'avantsala de la violència. I ho veiem a Europa, i ho veiem a Espanya, i ho veiem també aquí, a Catalunya: les agressions i els delictes d'odi estan creixent. Hi ha una correlació molt directa entre l'increment i la presència d'aquests discursos amb les denúncies i els delictes vinculats a aquests. I els hi donaré només una dada: aquí a Catalunya els delictes d'odi en els darrers deu anys han crescut un 178 per cent.

Per això cal ser contundents: a l'extrema dreta mai se l'ha de normalitzar. I no ho dic perquè siguin adversaris polítics, sinó perquè l'extrema dreta no és una opció política com qualsevol altra. Perquè la història ens demostra que quan ells arriben al poder, això suposa un autèntic punt d'inflexió; perquè quan ells han arribat al poder només han provocat patiment, misèria i repressió. L'odi és incompatible amb la democràcia. Cada insult racista, cada burla masclista, cada difamació homòfoba, cada mentida contra la convivència són pedres llançades contra la democràcia.

Mentre que l'odi no fa més que dividir, afeblir i destruir, la política ens ha de permetre construir, enfortir i unir. Per això, des d'avui, des de la política, demanem la constitució d'aquesta comissió, per analitzar els orígens, per escoltar els experts i per proposar mesures per enfortir la nostra democràcia.

I no caiguem en la temptació: no es tracta de censurar; es tracta de protegir. No es tracta de fer callar a ningú; es tracta de que ningú pugui utilitzar la paraula com a arma contra la dignitat de les persones.

Aquesta comissió hauria de comptar amb el suport de tots els grups, perquè aquest no és un debat entre esquerres i dretes, és un debat entre demòcrates contra intolerants, un debat entre aquells que volen o que estan còmodes convivint amb l'odi o els que estan disposats a tolerar-lo només per rèdits electorals contra aquells que s'estimen més construir una societat oberta, plural i diversa, una Catalunya que sempre s'ha sabut aixecar sobre els valors de la solidaritat, la justícia i la igualtat.

Ja per acabar, vicepresidenta, hi ha una frase que se li atribueix al científic Albert Einstein: «El món no serà destruït per aquells que fan el mal, sinó per aquells que ho observen sense fer res.» Ja els hi asseguro que nosaltres no ens quedarem sense fer res. No ens quedarem mirant cap a una altra banda mentre creix la divisió i la fractura social. No ens quedarem mirant mentre els ciutadans del nostre país pateixen

les conseqüències de la intolerància. Contra la divisió, unitat; contra l'odi, dignitat; davant la por, esperança.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de Junts, i té la paraula el diputat Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, vicepresidenta. Algunes precisions sobre la creació d'aquesta comissió d'investigació: el supremacisme, el feixisme, la xenofòbia no són d'abans-d'ahir en aquest Parlament, ni tan sols són de la tretzena legislatura que esmentaven; ve de molt abans. Aquest Parlament –aquest–, aquesta sala on estem ara, el va tancar el feixisme. I uns anys més tard el van tornar a tancar: un acord entre el Partit Popular i el Partit Socialista. Se'n recorden d'allò de Pedro Sánchez «Mariano, aquí estoy para lo que necesites»? (*Alguns aplaudiments.*) I van ser també els ciutadans de Catalunya els que van expulsar d'aquest Parlament un partit que estava fonamentat en l'odi i que va fer un discurs d'odi.

Per tant, hi ha un fil conductor en aquest país que afecta molt els discursos d'odi, que és la catalanofòbia, que és l'odi a Catalunya, que és l'odi al català. No és majoritari, perquè no ho és, però és transversal. I, sobretot, té impunitat.

Jo puc anar amb la meua filla a comprar un gelat i em poden insultar, i no passa res. Jo puc anar amb el meu fill al pediatre i ens poden no atendre per parlar en català, i no passa res. I poden venir uns nouvinguts a fer un teatre –m'abstinc de adjectivar-lo– i em poden insultar, i no passa res. I porto els meus fills a l'escola catalana, amb la llarguíssima tradició de l'escola catalana, i hi han uns tribunals espanyols que li diuen que no, que aquell disseny curricular no, que ells decidiran un altre. I a la universitat n'hi ha prou que un alumne aixequi la mà perquè el català no sigui la llengua preeminent. I els avis, els nostres avis, malauradament, n'hi ha masses que no poden morir dignament en la seva pròpia llengua.

I també políticament el supremacisme és transversal. Per al Partit Popular, la llengua de la meua mare, de la meua àvia o de la meua besàvia és bona, però no tant. Va bé per a Catalunya, va bé per al barri, però a Europa ja no, és una pèrdua de temps i és una pèrdua de diners. I això és supremacisme.

I per a gent molt rellevant del Partit Socialista –per a gent molt rellevant del Partit Socialista–, jo soc un virus, soc una infecció, algú que cal desinfectar, algú que cal extirpar, com deia el senyor Josep Borrell. I a l'entorn dels Comuns, quan ens atonyinaven, ja ho sabeu, *les pillava lejos*. Per tant, quan parlem de racisme, quan parlem d'odi, també hem de parlar de l'odi i el racisme que no és majoritari, però que és impune, contra la meua nació.

Jo ja sé que si fóssim en una tribu d'una illa de la Polinèsia i portéssim ploma, a alguns els hi seria més fàcil entendre'ns. Però resulta que som els hereus de les assemblees de Pau i Treva. Som els hereus d'Ausiàs Marc, els hereus de Ramón Llull, els hereus de Mercè Rodoreda. I això, en comptes d'admirar-ho, hi ha molta gent que li molesta.

I la culpa del que hem arribat fins aquí –i no ens fa cap angúnia dir-ho i fer autocrítica– ha estat de tots i cadascun dels governs de Catalunya –de tots i cadascun dels governs de Catalunya. Ara bé, alguns més que altres. És com allò de la *Rebel·lió a la granja* d'Orwell, que hi ha un mandat que diu: «Tots els animals són iguals, alguns més que altres.» Doncs alguns més que altres. I tant que sí!

Perquè manifestar-se amb l'extrema dreta –manifestar-se amb l'extrema dreta–, això dona punts, perquè els discursos d'odi, com deia molt bé la diputada socialista, generen odi. I hem de preservar, hem de preservar no participar-hi.

I posar la catifa vermella al Borbó, el del discurs del 3 d'octubre, avui dia 1 d'octubre parlar del «a por ellos», que és un discurs ple d'odi, no només per aquell dis-

curs, sinó pel que significa d'una estirp que porta tres-cents anys en contra de la llengua, la cultura i la nació catalanes, home, això també dona punts.

I els analistes d'odi, en aquest racisme, aquest supremacisme, casualment no hi acostumen a caure. Mirin, la bona notícia, sap quina és? Que la societat catalana ha dit que prou –ha dit que prou. I quan anem al pediatre i quan demanem un gelat i quan anem a la universitat, hem dit que prou. I aquesta és una bona notícia. I, per tant, també serà molt interessant que, en aquest Parlament i en aquesta comissió, d'això se'n parli, i se'n parli molt.

Per tant, combatre l'odi i el racisme, sempre, sempre hi serem. Fer el joc als que des de l'odi i el racisme ens volen fer com a racistes, ni s'ho pensin –ni s'ho pensin. I denunciar els que utilitzen els populismes i els feixismes amb interessos partidistes, sempre, allà sempre hi serem els de Junts per Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Tània Verge i Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, vicepresidenta. El que votem avui aquí ve del debat de política general de l'any passat, de dues propostes de resolució: una presentada pel Partit Socialistes, l'altra presentada per Esquerra Republicana. La del PSC se circumscribia més a discursos d'odi i la d'Esquerra ampliava a feixisme, racisme i, evidentment, també discursos d'odi. I avui, per tant, no parlem només de crear una comissió, sinó que del que parlem és de com blindem la democràcia. Parlem de com blindem la democràcia davant d'una ofensiva global que té noms i cognoms, que és feixisme, racisme, antifeminisme, LGTBI-fòbia, sobretot –sobretot– transfòbia. I això és el que els cinc grups vam registrar conjuntament, eh? Li he de fer, potser, una mica de recordatori al diputat Dalmases, que es poden tractar tots els discursos d'odi, però que el focus principal està on està.

I aquesta comissió neix per mirar de cara aquesta amenaça, per entendre com operen i actuar amb valentia política i rigor democràtic. Perquè sabem que no n'hi ha prou amb condemnar l'odi, sinó que el que hem d'entendre és què l'alimenta, quines estructures el fan possible, perquè, al final, els discursos d'odi només són el símptoma més visible. El que hem de combatre de debò és el feixisme, que mai no ha acabat de marxar, que avui torna a infiltrar-se a les institucions i a les xarxes socials, incloent-hi la propietat de les xarxes.

Hem de combatre el racisme, que és estructural a les nostres societats i que per això pot ser, sovint, fàcilment instrumentalitzat per les extremes dretes, per dividir i per enfrontar, per trencar llaços de solidaritat. I també hem de combatre l'antifeminisme i l'LGTBI-fòbia, que junt amb el racisme representen avui la cara del feixisme, la cara del feixisme del segle XXI.

I no ens enganyem, les extremes dretes el que defensen és un nou autoritarisme dissenyat per justificar i reproduir les desigualtats socials de sempre. Són l'*statu quo* de sempre. I aquests discursos no són improvisats, estan coordinats internacionalment, comparteixen relat, comparteixen finançament obscur, es nodreixen de la desinformació, de les *fake news*, converteixen les persones migrades i refugiades, les persones LGTBI i sobretot les persones trans, però també les feministes, els científics i les científiques que combaten el canvi climàtic, en bocs expiatoris per canalitzar frustracions socials, generar alarma social, dividir la societat. I és la mateixa estratègia feixista de sempre: assenyalar per dividir; assenyalar per dominar; dividir per manar.

I no pensem normalitzar l'odi ni tampoc normalitzarem la violència política, perquè no posarem en risc els drets humans, perquè ens hi juguem la democràcia. I quan es deshumanitza l'adversari polític, quan es llencen difamacions, quan es

manipula, quan es fa violència política constant contra qui defensa drets a les institucions o al carrer, s'està erosionant la llibertat, s'està preparant el terreny per a l'autoritarisme. I, com deia abans la diputada del PSC, la llibertat d'expressió i la confrontació política no emparen ni avalen discursos d'odi ni violència política. I la violència política no és el cost per fer política, ni al carrer ni a les institucions.

I no serem neutrals. Les institucions no poden ser neutrals davant l'odi. Des d'Esquerra Republicana tenim clar que les institucions tenen una responsabilitat activa d'actuar amb diligència deguda, de prevenir i de protegir, de reparar, de sancionar, d'acompanyar les persones i col·lectius que pateixen aquesta violència. I vol dir no tolerar la intolerància. I vol dir no permetre que l'extrema dreta s'apropriï del llenguatge de la igualtat per atacar la igualtat. Ens diuen que defensen les dones mentre demonitzen i criminalitzen les persones migrades o les persones trans. Però, dia rere dia, ens porten aquí propostes que converteixen els drets de les dones en objecte de debat.

I, mirin, aquest Parlament ja va fer un pas històric quan, davant l'entrada de l'extrema dreta, va signar un compromís per la democràcia i els drets humans. I avui les mateixes cinc formacions polítiques fem un pas més, que és passar de la declaració a l'acció, tenir, dotar-nos d'una nova eina política i institucional per impulsar un pacte nacional contra el feixisme, el racisme i els discursos d'odi, amb diagnòstic, propostes, accions concretes, per no quedar-nos en la dimensió reactiva, sinó també per fer acció preventiva, transformadora i emancipadora.

I, per tant, avui aquí, com en altres ocasions, el que estem decidint és quin país volem ser: un país que calla o que es resigna davant l'odi, o un país que actua per defensar la dignitat i la llibertat de tothom. I hem triat democràcia, hem triat drets, hem triat cohesió social. Perquè sense antifeixisme no hi ha democràcia; sense antiracisme no hi ha igualtat; sense feminismes no hi ha llibertat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Avui aquest Parlament té una responsabilitat: fer front a la realitat que ens interpel·la com a societat i com a institucions. El feixisme, el racisme, els discursos d'odi no són fets aïllats ni tampoc són històries del passat; són una amenaça real, present, que colpeja cada dia la vida de moltes persones que viuen a Catalunya.

I, sí, cal fer aquesta comissió d'estudi; la van promoure i hi donarem suport. Pensem que és una bona notícia, perquè cal treballar en profunditat, des dels diferents grups parlamentaris, per tal d'avançar. Cal avançar. Cal fer front als discursos d'odi. Cal fer front també als delictes d'odi. Però sí que vull fer una reflexió: no tot és delictes d'odi. A vegades, quan cada qüestió incòmoda políticament la plantegem com delictes d'odi o discursos d'odi, potser no estem anant en la bona direcció. Així que celebro que en puguem parlar per delimitar-ho bé. Perquè el que està clar que són delictes d'incitació a l'odi és el que, per exemple, va passar el mes de juliol a Torre Pacheco, quan se van fer crides de manera directa a fer persecucions de ciutadans i ciutadanes, en aquest cas de Múrcia. Però també va passar a Catalunya: es van fer crides per fer persecucions a persones a Sabadell. I, de fet, es va atacar un local de kebab. I es va atacar una mesquita a Piera. També va passar això.

Estem en una situació molt complicada, on la ultradreta violenta està pujant i l'hem de fer fora. I, sí, aquesta comissió ens ha d'ajudar a tenir més eines.

I, mirin, el 9 d'agost van passar uns fets molt greus que han passat una mica desapercebuts: una persona, cridant consignes racistes de manera molt clara, va atropellar dotze persones a Granollers –el dia 9 d'agost–, amb la qual cosa..., va fer un atropellament mentre deia expressions absolutament reprovables que no diré. I dona

la casualitat de que aquestes dotze persones eren persones racialitzades. Va haver-hi una intencionalitat molt clara. I això a casa nostra, aquí, està creixent i hem de protegir els nostres ciutadans i ciutadanes davant d'aquesta amenaça.

I, mirin, per fer front a l'extrema dreta, per fer front a la ultradreta violenta, el que penso és que hem de continuar avançant en polítiques feministes, hem de continuar avançant en drets humans, però també hem de continuar avançant en la lluita contra el racisme. I a vegades no és fàcil. I a vegades incòmoda. Com també incòmoda la lluita contra el masclisme. Però hem de fer-hi front i en tenim la responsabilitat.

I és, per això, per a mi un orgull recollir la feina –i jo crec que per a tots els grups parlamentaris– que es va fer la darrera legislatura a la comissió d'estudi per treballar el racisme estructural i el racisme, també, institucional. Pensem que el racisme és una realitat a casa nostra molt preocupant, perquè hi ha molta gent que, a més de les traves que hi han per poder accedir a l'habitatge, a més a més, té traves per qüestió racista, perquè la gent a l'escola també s'enfronta a situacions de racisme. I estan així. Igual que hi ha el masclisme, també hi ha el racisme. També, per exemple, a nivell laboral. No és el mateix accedir a una entrevista de treball en moltes ocasions, segons quin sigui el teu origen, el teu color de pell, fins i tot ja sabem que estem amenaçant i estem fent consignes contra la religió dels nostres i les nostres ciutadans i ciutadanes. És un moment clau i és molt important poder avançar.

Però sí, també hem de fer front al racisme institucional, que existeix. I prova d'això és una situació que es va viure el passat 28 d'agost al Turó de la Peira, a un barri de Barcelona, on va haver-hi un operatiu policial al mig d'una activitat organitzada pel pla de barris, en aquest barri. Es va fer un operatiu conjunt Guàrdia Urbana, Mossos d'Esquadra, Policia Nacional on es va demanar la identificació només a les persones racialitzades –un element que han corroborat diferents testimonis– i, a més, es van identificar i detenir persones que no tenien la situació regularitzada davant dels seus fills. A una d'aquestes persones se li ha imposat una ordre d'expulsió, tot i portar molt de temps vivint aquí i, a més a més, tenint dos fills també aquí i, de fet, l'últim ha nascut a Catalunya.

Són situacions que hem d'abordar en aquesta comissió. El racisme institucional també existeix i el que hem de fer des de l'Administració pública, des del Parlament, és no negar-li la cara, fer front, prendre mesures clares, polítiques públiques eficients i poder avançar. Per això donem ple suport a aquesta comissió d'estudi.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer i Pareja

Bé, bon dia. Gràcies. Primer de tot, doncs, dir que realment no sé si dir que fa angúnia o que espanta veure, des de la darrera intervenció que vaig fer aquí, com el sector d'allà dalt, a l'extrem dret, ha anat agafant volum. I això és una preocupació més que evident. I amb una mica de tot, eh?, per això –amb una mica de tot. Iguals, però diferents. Alguns parlen en català i diuen que són molt «indepes»; altres parlen en castellà i se'ls hi entelen els ulls quan parlen de l'enyorança de la Dictadura o de la sacrosanta Espanya. Això sí, tots molt ben avinguts, tots tenen uns referents i uns amiguets comuns, que són Meloni, que són Trump, que són l'assassí i genocida Netanyahu. Però bé, per dir la nota positiva o per dir la part bona o per seguir amb aquesta ironia, segurament tenim la sort que encara no s'atreveixen a sortir tots juntets i juntetes amb les caputxes blanques i les creus enceses per perseguir la gent, com fan els seus referents històrics.

I precisament per això –i precisament per això–, és tan important que parlem de la creació d'aquesta comissió contra el feixisme i contra el racisme, i per intentar culminar aquest pacte antifeixista i antiracista. Un objectiu que, des de la CUP, pen-

sem que és lloable i pensem que és molt important, però sobretot si és sincer. I per què parlem de ser sincer? Nosaltres pensem que hi hem de ser, que ens hi hem d'arremangar i que ho hem de fer perquè aquesta amenaça és una realitat per al nostre país. I perquè no oblidem que això no és un fenomen que passi només al nostre país.

Això prové d'un corrent internacional, d'un corrent reaccionari que, com fa un segle, té el seu propi Goebbels: un senyor que en un acte oficial no dubta en fer la salutació nazi, un senyor que està finançant i acaparant els mitjans i les xarxes socials com X, com Facebook o com Instagram, per inundar les publicacions de racisme, de xenofòbia, de masclisme i d'homofòbia. Uns valors que inculca amb algorismes de la jungla, de trepitjar el més feble, de demostrar que no hi ha esperança i de posar per davant la mort als drets i les llibertats. Però pensem que també hi hem de ser en aquesta comissió per explicar i per intentar entendre per què obté aquest espai l'extrema dreta.

Un dia com avui, un 1 d'octubre, és important parlar i pensar per què a aquest país li va costar tant i va trigat tant a arrelar, precisament, l'extrema dreta. Nosaltres pensem que el procés d'alliberament nacional, aquell procés que es va obrir des de baix i per l'esquerra, va ser un dels taps que, a diferència del que estava passant arreu d'Europa i arreu del món, va impedir que aquesta extrema dreta cresqués al nostre país.

Pensem també que les frustracions de que aquest procés hagi quedat en segon terme, les frustracions de que aquest procés no hagi pogut avançar, són una de les causes que han generat també aquest augment de l'extrema dreta.

I pensem també que una altra causa d'aquest augment de l'extrema dreta és actuar com a governs que es diuen d'esquerres sense fer polítiques d'esquerres. Perquè no respondre a les necessitats que té la gent, no respondre a les necessitats que tenen els treballadors i treballadores del nostre país, és una de les coses que més por genera, que més frustració genera. I, alhora, no respondre a qüestions com, per exemple, polítiques d'habitatge que ens permetin quedar als nostres barris, que ens permetin viure on hem viscut sempre, pel preu de l'habitatge, precisament el que provoca és destruir comunitats.

I les comunitats són un dels principals antidòts, precisament, contra l'extrema dreta, i són un dels elements que ens donen seguretat, que ens donen tranquil·litat, que ens donen felicitat, que ens donen acompanyament i que ens fan conèixer aquells i aquelles que són diferents. I això ho sabem molt bé crec que la majoria de gent que estem aquí, que tenim els orígens que tenim i que vivim als barris on vivim i a les ciutats on vivim.

I també elements claus com tenir uns serveis públics de qualitat, com apostar per un model econòmic, per un model social que no es basi en porcs i en turisme, que no generi una economia que absolutament et posa a la roda d'un sistema econòmic que no et permet arribar a finals de mes.

I davant d'això, davant de totes aquestes problemàtiques, que hi són i, per tant, que són d'arrel material i que expliquen també l'extrema dreta, ens enfrontem a unes respostes molt clares, molt senzilles i molt directes. Respostes fàcils a preguntes complexes, respostes senzilles a frustracions que no tenen sortida. Enemics febles i clars –enemics febles i molt clars– que estan a sota i que es pot trepitjar i que poden generar un atenuant a aquesta sensació de frustració que té tota la societat.

Per acabar, dues consideracions. Ho ha dit ja el company dels comuns: delictes d'odi. No pot ser que els delictes d'odi s'hagin aprovat –i vaig acabant, presidenta– amb un objectiu o amb un teòric objectiu i s'apliquin a independentistes, a antifeixistes, a feministes i a activistes en defensa del dret a l'habitatge digne. Perquè això ho hem vist al nostre país i no fa tant de temps.

I, finalment –i ara sí, acabo–, tampoc ens val que aquesta comissió serveixi per allò que es diu de que ve el llop. I, per tant, per intentar fer més bo o més digerible

aquella opció que no és l'extrema dreta. Que tampoc serveixi per a això. Nosaltres ens hi deixarem la pell i endavant amb la lluita antifeixista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, intervindran la resta de grups parlamentaris per expressar llur posicionament, per un temps màxim de cinc minuts.

Té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Diputados y diputadas, los ciudadanos que con sus impuestos sostienen esta cámara, deben pensar que sus políticos viven en Matrix cuando ven que dedicamos nuestro tiempo a discutir una propuesta para crear una comisión de estudio sobre fascismo, racismo y discursos de odio. Otra comisión más. Los grupos que viven de espaldas a los problemas de los catalanes y que no saben cómo solucionarlos, no tienen nada mejor que hacer que montar una comisión para entretenerse. Y si eso de por sí es ya sumamente grave, aún lo es más cuando esta propuesta viene de la mano de los falsos adalides de la libertad. Los que no saben contenerse en sus discursos vienen ahora aquí a hablarnos de libertad; libertad, pero con *copyright*.

Perdonen, pero les voy a decir la verdad. Esta propuesta no va de libertad, va de todo lo contrario. Esta propuesta va de imponer un discurso oficial, el del sectarismo, y de acallar la libertad cuando no les gusta lo que escuchan. Una parte importante de la sociedad catalana empieza a estar cansada cuando ve cómo a los que proponen esta comisión les parece un escándalo lo que simplemente resulta ser libertad de expresión. Vamos, doble rasero de manual.

Miren, no nos engañemos ni engañemos a nadie, esta comisión no va a ser un espacio para calmar los ánimos en esta sociedad tan polarizada, va a ser un tribunal político para abonar el discurso de la minoría. Los que proponen este tribunal político lo van a utilizar para decidir a quién se le coloca la etiqueta de antidemócrata y de malvado del universo, una herramienta política para demonizar a quien la mayoría de la comisión considere que hay que demonizar. Pero ¡tengan cuidado! A ver si les va a pasar a ustedes lo que ha pasado con los periodistas incómodos y activistas en el Congreso. Quisieron amordazar a los contrarios y acabaron teniendo que despedir a los suyos. Porque con el puritanismo censor siempre pasa lo mismo: se empieza censurando a los demás y acaba uno mismo censurado. Las experiencias son infinitas en los regímenes que muchos de ustedes admiran.

Lo primero que debería hacer esta comisión es definir bien que de qué hablamos cuando hablamos de fascismo, racismo o discursos de odio. Aunque, claro, igual eso les quita la diversión de usar estas palabras como insulto de barra libre. Les voy a ayudar por si les sirve de algo. El fascismo político es pasado, muy pasado. Tan pasado que ningún país en el mundo se declara fascista y deja de celebrar elecciones. Y por si no lo saben, sí hay países comunistas –esos que tanto les gustan– que llevan décadas sin urnas y someten a sus ciudadanos a un régimen totalitario. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero de eso no se va a hablar en esta comisión ni palabra, no sea que se molesten los que siguen con Lenin y el Che en los pósteres de la sede; demócratas de toda la vida, ¿verdad? Miren, han hablado mucho de extrema derecha, pero ¿de extrema izquierda? ¿No existe? ¿Está en nuestra imaginación? Y tampoco han hablado de los que siguen sin condenar a los que asesinaban a los demócratas de verdad, hace no pocos años, aquí en España. (*Alguns aplaudiments.*)

Al final, lo que tenemos aquí es una memoria democrática selectiva: recordamos lo que interesa, olvidamos lo que incomoda. Y encima con aire de superioridad moral. Inquisición 2.0. Y mientras tanto, el insulto estrella de los últimos años ha sido «fascista» o «facha». ¿Que alguien no está de acuerdo con algo? Facha. ¿Que alguien

vota al PP? Facha. Esa ha sido la tónica habitual en los últimos años. Nuestro grupo podría no participar. Pero no, no vamos a dejar que quienes forran carpetas con fotos de dictadores decidan a capricho qué es fascismo o racismo en Cataluña.

Pongamos ejemplos: Los que gritan «Fora feixistes de la universitat», mientras insultan y pegan a los jóvenes de S'ha acabat, ¿a esos matones los vamos a investigar o son antifascistas modernos? (*Alguns aplaudiments.*) Y una pregunta: ¿quién riega con dinero público a esos matones? ¿Quién les da impunidad en el campus de la Autònoma con su silencio cómplice?

Y ya que estamos, ¿se analizará también los políticos supremacistas? De estos tenemos, de estos saben ustedes mucho. Uno al azar: Quim Torra, el *expresident* de la Generalitat, que comparó a los catalanes que no pensaban como él como bestias con forma humana. El Tribunal Superior de Justicia, por cierto, vio delito de odio. Pero, ¡vaya por Dios!, el delito estaba prescrito. ¡Mala suerte!

Y no olvidemos a quienes nos llaman «ñordos», charnegos o colonos, a los hijos de andaluces, murcianos o extremeños como yo. Porque, por si no lo sabían, algunos de los que hoy pretenden repartir carnés de demócratas llevan años insultando a media Cataluña. Pero, claro, ellos siempre desde la superioridad moral.

Cuidado, a ver si resulta que se ponen a analizar discursos de aversión y de rechazo a otros y se acaban encontrando los discursos del *procés*, sus discursos sobre «Espanya ens roba», las declaraciones recientes de Turull o las expresiones que utiliza la CUP para insultar a la policía, para demonizar a aquellos que nos protegen.

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Juan Fernández Benítez

Ya acabo. Miren, no vamos a aceptar lecciones de quienes en pleno siglo XXI quieren imponer su discurso sectario para acabar con la libertad de expresión. ¡Hasta aquí hemos llegado! Mientras el Partido Popular sea la fuerza líder del constitucionalismo en Cataluña y en España, lecciones ni una.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Señores diputados, decir la verdad siempre ha ofendido a las almas más débiles, y su intento por limitarla es ya todo un clásico en todas las democracias occidentales. Lo que ustedes llaman «discurso de odio» es literalmente un crimen contra el pensamiento, una intromisión en nuestra conciencia y un desprecio profundo a la verdad. No es nada más que la forma postmoderna, *woke*, de ejercer violencia sobre la población sin la necesidad de desplegar tanques.

Pero a nosotros no nos engañan, conocemos su *modus operandi*: bajo la apariencia de víctimas y de adalides de la democracia, todos ustedes, la clase política dirigente y sus medios de propaganda, repiten cada día la necesidad de censurar ciertos discursos y voces disidentes. De ese modo, poco a poco van desmantelando la verdad y van erosionando la libertad, convencidos de que nuestra conciencia es su jurisdicción.

Concretamente, con la creación de esta comisión pretenden hacer de las salas de este Parlamento salas judiciales en las que ustedes, los diputados, hacen a la vez de acusación y también de jueces, y, además, firman las sentencias ustedes, políticos, que de todo hablan, pero que de nada saben. Quieren hacer suyas las funciones del poder judicial para juzgar si un discurso es de odio o no, y así tener la oportunidad y la excusa de censurarlo, convirtiendo el relato oficial y homogéneo como el único válido y permitido. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, señores diputados, ¿quién va a decidir en esta comisión qué es un discurso de odio? ¿Quién? ¿Ustedes? ¿Ustedes van a decidirlo? Es decir, ¿me están diciendo que tienen la legitimidad de creerse superiores moralmente para decidir qué se puede decir y qué no? Ustedes, los mismos que se autonomban competentes para determinar, por ejemplo, qué es un discurso antifeminista cuando son precisamente quienes permiten y promueven la entrada de miles de individuos con culturas incompatibles con la nuestra, la entrada de prácticas como la mutilación genital a niñas y la entrada de ideologías políticoreligiosas que someten a la mujer, como es en el caso del islam. Ustedes mismos este mes de julio votaron en contra de prohibir el velo islámico a sabiendas que es la verdadera cárcel de tela para las mujeres. ¡Es que es totalmente surrealista, señores diputados, surrealista! (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, miren, señores diputados, el verdadero motivo de este control social es porque tienen miedo. Tienen miedo a perder el poder, tienen miedo a la verdad, tienen miedo al debate, a la palabra, a las ideas, a los argumentos, y por eso mismo utilizan la descualificación y la censura como arma política. De hecho, esa misma censura acabó con Charlie Kirk, al que no mataron por fascista, sino que llamaron «fascista» para poder matarlo. (*Alguns aplaudiments.*) Así que esa es la realidad: acabaron con él ante la imposibilidad y la incapacidad de los políticos y de los poderes mediáticos de combatir sus ideas mediante el uso de la palabra. Y no hay que irse hasta Estados Unidos. Ayer mismo, en una carpa de VOX en Ciutat Vella nos atacaron sus cachorros, y no he visto a nadie condenarlo –absolutamente a nadie.

Pero, miren, sabemos que ustedes vienen a por nosotros. ¿Pero saben lo que nos diferencia de ustedes? Es que nosotros no necesitamos la censura para defendernos y tampoco les tenemos miedo, porque sabemos que estamos en defensa de la verdad y sabemos que el sacrificio y el esfuerzo nuestro de hoy será el bien del mañana.

Y, finalmente, no quiero olvidarme del valiente sacerdote Custodio Ballester, que hoy está siendo juzgado por escribir un artículo crítico con el islam, y está siendo precisamente víctima de la nueva normalidad en la que se vende, como una forma de rectitud democrática, exigir linchar, la destrucción social de quienes piensan distinto a la ideología oficial y se atreven a decirlo en alto. Esta censura es la que también estamos sufriendo diputados de este Parlament; es la censura que también estamos sufriendo diputados de este Parlament. Sin ir más lejos, este año el propio Govern propuso una sanción a Ignacio Garriga simplemente por afirmar que hay que elegir entre ley islámica o leyes nacionales y decir que queremos que Cataluña siga siendo Cataluña, ni Marruecos ni Argelia.

Así que yo les digo desde aquí un mensaje alto y claro: sí, los catalanes debemos elegir entre ley islámica o leyes nacionales, y sí, queremos que Cataluña siga siendo Cataluña, ni Marruecos ni Argelia. Así que ya lo saben, aquí tienen a una diputada y a todo un grupo parlamentario que no les tiene miedo ni a ustedes ni a sus estúpidas sanciones. Así que, si esto es motivo de sanción, ya saben por dónde empezar en su estúpida comisión.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquesta proposta no cerca l'anàlisi i resolució de problemes reals que pateixen els catalans, sinó la creació d'un relat polític. Un relat que els permeti justificar la censura, la persecució ideològica, l'isolament i la deshumanització de l'oposició, que no saben com combatre.

Vostès se senten legítimats per encapçalar aquesta iniciativa contra els discursos d'odi? Qui?, el senyor Cid?, que banalitza el nazisme amb finalitats partidistes? O la senyora Vega?, que diu que és tret diferencial dels catalans llençar pedres als agents dels Mossos d'Esquadra? O el diputat Colomines, de Junts, que em crida «feixista»

quan pujo les escales d'aquest hemicicle, i em defineix com «l'ou de la serp» en articles infumables? Vostès es creuen amb dret de dirimir què és i què no és un discurs d'odi?

La comissió que proposen no serà un espai de reflexió imparcial, sinó un tribunal polític capaç de suggerir i proposar sancions contra qui no encaixi en el seu model de correcció política. Pretenen dotar-se d'una nova eina per assenyalar, estigmatitzar i marginalitzar ideologies legítimes que han aconseguit representació parlamentària.

Quan es refereixen a discursos d'odi, de què ens parlen exactament? D'insults i amenaces tipificades al Codi penal o de qualsevol opinió que els incomodi? Perquè la frontera és borrosa, i en aquesta línia fina rau el perill i germina l'autoritarisme. Tant que es vanten de defensar els drets humans i les llibertats individuals i col·lectives, i a la mínima que badem ja han ideat una comissió per limitar la llibertat d'expressió i per suprimir els discursos que els desagraden. Els incomoda el que dic? Els neguiteja?

La llibertat d'expressió no és deixar dir o escoltar només allò que ens plau, és també tolerar l'expressió de tot allò que no compartim i que ens tensiona. Vostès volen convertir el Parlament en un espai on es vigili el llenguatge, on hi hagi idees acceptables i d'altres que no, i obviant que totes han set legitimades a les urnes. Saben qui legislava sobre quines idees eren correctes i quines no? Saben qui prohibia debats i censurava? Sí, el feixisme, el feixisme que diuen combatre i que ara imiten en l'intent desesperat de desprestigiar i arraconar Aliança Catalana. La història ens demostra que quan es creen instruments per vigilar idees, acaben sent utilitzats tard o d'hora contra tothom.

Això d'emprar diners públics per finançar el seu relat, per imposar-lo a la societat i al conjunt de grups parlamentaris és repugnant i manifesta que les seves intencions no són identificar i resoldre els problemes que patim els catalans, sinó limitar opinions pel que fa a immigració, seguretat, feminisme, educació i altres temes sensibles i cabdals. Volen uniformitzar el pensament, criminalitzar la discrepància, i no se'n sortiran.

Que trist que Junts per Catalunya avui sigui indestruïble de l'extrema esquerra. La por de perdre cadires i càrrecs els fa cometre errors. I creguin-me, soc aquí per aprofitar-los.

Visca el lliurepensament i visca Catalunya!

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el feixisme, el racisme i els discursos d'odi.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre el feixisme, el racisme i els discursos d'odi ha estat aprovada per 106 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic

300-00186/15

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la desprotecció de la població davant dels efectes del canvi climàtic. És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bé, bon dia. Si els sembla, comencem. Aquesta proposta que presentem, aquesta interpellació sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic..., agraïm aquí la presència de la Consellera de Salut i també la de Territori. En aquest cas, va destinat més a la consellera de Salut, perquè entenem que les conseqüències directes del canvi climàtic estan afectant clarament la salut de la població, i tot i que també afecta Territori, que, de fet, moltes de les coses que parlarem, evidentment, afecten les dues, però en aquest cas volíem enfocar-ho més en el tema de salut. I per això primer cal posar una mica de context.

Catalunya actualment emet més gasos amb efecte hivernacle ara que el 1990, i més o menys es calcula que per persona se supera les cinc tones anuals, una quantitat molt alta. I per complir els acords de París hauríem de reduir la petjada de carboni *per capita* i les emissions en general prop del seixanta per cent abans de finalitzar el 2030. I nosaltres entenem que les polítiques públiques que s'estan fent no aconseguiran, en cap cas, aquests objectius.

El nostre sistema de vida a Catalunya multiplica per sis el nivell d'emissions compatible amb un escalfament climàtic que no superi el grau i mig respecte al principi de la revolució industrial. És a dir, estem en el llindar màxim d'emissions, segons l'IPCC de l'ONU. El volum d'emissions directes i indirectes que generem a Catalunya no només no baixa, sinó que augmenta. Per tant, tenim molts deures urgents a fer si volem complir els acords.

La nostra empremta de carboni excedeix de llarg la mitjana europea i, de fet, s'acosta molt a l'Alemanya i supera la de la Xina, el primer Estat en emissions absolutes a escala global, i quadruplica, per exemple, la de l'Índia, l'Estat més poblat del món. És a dir, si tots els països emetessin en el nostre mateix nivell de gasos, el canvi climàtic ara mateix seria irreversible i s'acceleraria encara molt més.

Per tant, cal que comencem a parlar alt i clar. I aquí, a Catalunya, hem de parlar de certs sectors, perquè no tots contaminen igual ni emeten els mateixos gasos d'efecte hivernacle que provoquen aquest escalfament global. I per això cal parlar de certs sectors, perquè les darreres dades indiquen clarament que la indústria i el transport són responsables a parts iguals de sis de cada deu tones emeses al país.

Per tant, la clau passa per afectar a la baixa dràsticament les emissions industrials, les del transport terrestre, però també de l'aeri i del marítim. La crisi climàtica ens ha de preocupar molt pels seus impactes en forma d'escalfament de les temperatures, les onades de calor que patim, la sequera, l'elevació del nivell del mar i la seva ebullició creixent o la desaparició de les glaceres. I tots aquests impactes també afecten la salut de les persones.

I li fem aquesta interpellació perquè, més enllà d'afectar el seu departament, creiem que vostè té una clara sensibilitat amb el tema, perquè a vostè li preocupa el benestar i la salut de tothom. I un exemple clar el trobem quan vostè es desmarca de la proposta per ampliar l'aeroport de Barcelona. De fet, creiem que és l'obligació d'una consellera de Salut, i l'hi agraïm.

Consellera Pané, compartim, i molt, la seva preocupació per aquesta gran proposta del seu Govern, la proposta estrella que abanderem des del primer dia de govern. Una proposta que saben que nosaltres pensem que va en línia contrària a la reducció d'emissions i a millorar el benestar i la salut de la ciutadania, perquè s'aposta clarament per continuar amb el mateix model de sempre que ens ha portat on estem ara, incrementant les emissions, destruint espais protegits i portant 20 milions més de turistes en un país que tots sabem que ja ha sobrepassat, i de llarg, el seu límit.

L'ampliació del Prat incrementarà la petjada climàtica al país, tenint en compte que un passatger en un vol interior europeu emet nou cops més que si agafés el tren. Tot i això, com si no existís la crisi climàtica, sembla que aquí hi ha una coalició catalana pel carboni –que hi ha, doncs, el PSC, Junts per Catalunya, el PP, VOX, Aliança Catalana–, que es prioritza l'ampliació del trànsit aeri al Prat, així com l'in-

crement també, per exemple, del transport privat al Vallès amb la ronda Nord de Terrassa a Sabadell, diguin-li Quart Cinturó.

Consellera, la crisi climàtica és una qüestió de salut urgent. Un informe, que suposem que ja el deu conèixer, de l'Imperial College de Londres situa la ciutat de Barcelona en el tercer lloc del rànquing de morts per calor a causa del canvi climàtic. A Barcelona van morir 786 persones entre el juny i l'agost d'aquest any a causa de les temperatures extremes. Altres estudis calculen, a escala mundial, mig milió de morts anuals per la calor extrema. Una xifra, per exemple, molt superior a les víctimes anuals en conflictes armats.

I tot i aquestes dades, tots els estudis continuen indicant que moltes morts no consten als registres oficials, ja que, sovint, la calor extrema actua com a agreujant a malalties ja prèvies, com poden ser cardiovasculars, respiratòries, renals. Per tant, aquests..., una part ni comptabilitza. I aquí també cal tenir en compte, més enllà de la mortalitat, que les temperatures elevades provoquen un augment d'ingressos hospitalaris, de riscos durant l'embaràs, afavoreixen trastorns mentals i d'altres. I també remarcar els efectes de la calor en l'empitjorament de la contaminació atmosfèrica o els incendis, que també afecten el sistema sanitari.

Per tant, el que demostren aquests estudis és que la calor de l'estiu, tan sols amb un augment de pocs graus, es marca la diferència entre la vida i la mort per a milers de persones a Catalunya i arreu. I també trobem un altre factor importantíssim: l'emergència climàtica afecta de manera diferent les persones amb menys recursos i les persones de la tercera edat.

I aquesta, diputats i diputades, és l'herència que estem deixant per al futur, una herència de mort. Però no només els deixem aquesta mala herència que ningú vol, sinó que altres estudis, com de *The Lancet*, alerten que l'escalfament del planeta té conseqüències en la salut física i mental dels joves. Per tant, no només els hi deixem una herència de mort, sinó que també els hi deixem una herència amb conseqüències per a la seva salut física i mental.

El jovent poc ha contribuït al canvi climàtic, però en pateix directament les conseqüències: augment de temperatures, fenòmens meteorològics extrems, sequeres, empitjorament de la qualitat d'aigua, pèrdua de la sobirania alimentària. I no en tenen cap culpa, però aquesta és l'herència que els hi deixem.

Per tant, cal que fem polítiques públiques per ajudar aquests joves a ser més resilient al canvi climàtic i donar-los les eines per afrontar l'angoixa i l'ansietat davant d'un futur incert. I cal invertir en la salut i en el benestar del nostre jovent davant d'aquesta herència enverinada que els hi estem deixant.

Aquí també, però, cal sumar-hi altres conseqüències del canvi climàtic: les inundacions, que ho coneixem perfectament, perquè aquests darrers mesos, per desgràcia, es van repetint constantment, i els fenòmens meteorològics extrems, que cada vegada són més violents i es repeteixen més sovint.

Per tant, ho tornem a afirmar: l'emergència climàtica és una autèntica crisi de salut pública. Les previsions són nefastes per als propers anys. S'espera un increment de les onades de calor. I a Barcelona, a Catalunya i a la Mediterrània en especial.

Això ens implica un escenari complicadíssim, on zones urbanes patiran encara més l'efecte d'illa de calor. Per això calen mesures urgents per adaptar les ciutats i protegir la salut pública. Pensin que a Barcelona o zones similars, l'efecte illa de calor pot suposar un increment entre cinc i set graus superiors comparat amb les zones rurals.

I tot i que s'està fent feina, no n'hi ha prou. S'ha d'accelerar i s'ha de prioritzar la salut pública com a garantia de justícia social que garanteixi espai climatitzat, recursos per als habitatges mal aïllats, l'accés a l'aigua i a l'energia, els serveis per a la gent gran i els col·lectius més vulnerables.

El canvi climàtic també està repercutint en les reserves d'aigua, en la seva qualitat, afavorint la contaminació química de l'aigua i el conseqüent augment de malal-

ties de transmissió hídrica. També està afectant els rius, els llacs, el mar, generant efectes perjudicials per a la salut; en el mar, per exemple, desequilibris clars ecològics amb la presència d'espècies i bacteris que no són d'aquesta zona.

I, per acabar, fins i tot pot afectar la seguretat alimentària: per un costat, amb les sequeres, amb menor producció; però també amb les plagues o per virus, bacteris o fongs que poden causar malalties de transmissió alimentària.

Per tot això, consellera, aquí cal que comencem a dir les coses clares i fer la feina que toca davant aquest futur, aquest present i aquest futur incert.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre, té la paraula l'honorable senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bon..., quasi bona tarda, senyors diputats i diputades. Bé, doncs moltes gràcies, senyor diputat Cornellà, per fer-me fer aquesta interpellació. No sé ben bé de què m'interpella, però lo que sí que li puc dir és que té tota la raó, cosa que em costa amb la CUP, eh? –cosa que em costa.

Escolti, efectivament, el canvi climàtic avui és una de les principals amenaces per a la salut de les persones, i ho indiquen totes les dades disponibles, la comunitat científica internacional, l'OMS. En fi, hi ha poc dubte.

I, a més, vull remarcar una cosa: no és una amenaça futura, és una realitat avui mateix. El canvi climàtic i la contaminació, que es potencien l'una a l'altre, vostè els ha assenyalat per separat, però interaccionen i es potencien, sobretot quan estem parlant de partícules fines i ultrafines i calor, d'acord amb l'Institut de l'Energia de Chicago fa perdre a la humanitat en el seu conjunt dos anys d'esperança de vida. Avui en dia ja provoca més morts que el tabaquisme. I, per descomptat, va per barri: no és lo mateix l'esperança de vida que perden a Bangladesh que l'esperança de vida que perdem aquí.

Aquesta realitat ens obliga a actuar des de tots els àmbits, també des de la salut, conscienciant el sector i la societat sobre la magnitud del repte i combatent la desinformació. Cal abordar-ho d'una manera transversal, que és almenys l'estratègia que nosaltres seguim, l'estratègia One Health, que és: no hi ha salut diferents, hi ha una sola salut per a les persones, per a l'entorn i per als animals.

Vull recordar, com diu l'OMS, que la millor mesura de salut pública d'aquest segle han sigut els acords de París. Efectivament, té impacte en les persones, en tots els sistemes, no només per l'afectació sobre la salut i sobre la biologia directament, sinó també per la inseguretat alimentària que provoca en molts entorns.

Cada grau d'increment de temperatura sobre la mitjana a l'estiu incrementa en un 4,8% el nombre d'ingressos per insuficiència renal. Aquestes afectacions no són uniformes, sinó que recauen amb més força en els col·lectius vulnerables: les persones grans, els nens, els pacients amb malalties cròniques.

Més del setanta per cent dels morts per calor extrema corresponen a majors de setanta-cinc anys. Tot això en un context d'envelliment de la població. Per tant, si ajuntem els dos vectors, veiem que el repte sobre la salut és important i no podem perdre més temps per posar-hi remei.

També, efectivament, té efectes, com vostè assenyalava, sobre la salut mental, sobre el son o la mateixa eficàcia dels medicaments. Aquestes conseqüències també les viuen de primera mà els professionals de la salut, que han de fer front a una major pressió assistencial, més riscos laborals o més complexitat en la gestió.

Per a aquest Govern, és una prioritat la lluita contra el canvi climàtic i ho abordem des d'uns objectius que tenim clars, marcats: assolir un cinquanta per cent d'autonomia energètica, descarbonitzar l'economia per reduir l'impacte del canvi cli-

màtic i impulsar un model de gestió sostenible de l'aigua que permeti fer front a la sequera i arribar al setanta per cent d'autonomia hídrica l'any 2027.

També, al mateix temps, hem de procurar, evidentment, millorar la competitivitat i avançar cap a un model més circular i sostenible. Tots els departaments hi estem implicats i tots tenim desplegades mesures al respecte. Jo li puc explicar, almenys, el que fem des de Salut, que és el que em conec més. I si em dona més temps, puc fer una repassada dels altres departaments.

El nostre sector fa front a un doble repte: per una banda, atenem les persones que estan afectades pels problemes derivats del canvi climàtic, i, per una altra banda, som grans emissors de gasos d'efecte hivernacle. De fet, emetem lo mateix que l'aviació, nosaltres. Es calcula que gairebé un cinc per cent són les emissions de CO₂ del sector sanitari. Però, de fet, allà on ho han mesurat i no ho han estimat –per exemple als Estats Units o Anglaterra, que es va mesurar–, són un vuit per cent, les emissions amb les que contribueix el sector sanitari.

Per tant, nosaltres tenim deures interns molt importants, que són els que jo en-foco. Com se sol dir, a més a més –i ho repetim molt els sanitaris–, no és possible tenir una vida sana en un planeta malalt. Per tant, hem d'enfocar els dos temes a la mateixa hora.

Què fem respecte de l'estrès tèrmic sobre les persones? L'estrès tèrmic per calor s'ha convertit en un dels reptes que afecta tota la població, però d'una manera més especial els treballadors i treballadores que treballen en segons quins àmbits més exposats.

Un informe de l'OMS i l'Organització Mundial de Meteorologia alerta que l'augment global de temperatures no només compromet la productivitat i la seguretat laboral, sinó que també agreuja les desigualtats socials i econòmiques. Recordin que Catalunya ja està 1,3 graus per sobre de la temperatura de l'etapa preindustrial.

Tenim una de les legislacions, afortunadament, en l'àmbit laboral, més avançades d'Europa, amb la publicació que hi va haver l'any 2023 del Reial decret 4/2023, que obliga les empreses a protegir les persones treballadores davant d'aquests episodis i han d'adoptar mesures per evitar efectes adversos. Pensin que una enquesta de condicions de treball a Europa va demostrar que un vint-i-tres per cent dels enquestats estaven exposats a altes temperatures: un trenta-sis per cent a l'agricultura i un trenta-vuit per cent a la construcció.

Per tant, aquí hem de prendre mesures, que en general tenen dos àmbits: de caire individual i de canvi organitzatiu. En aquest sentit, nosaltres hem emès recomanacions i treballem, junt amb Empresa i Treball, perquè aquestes recomanacions siguin recollides en els convenis col·lectius de cada un d'aquests sectors.

Addicionalment, Salut té publicat el pla operatiu per prevenir els efectes de la calor, que coneixem com a POCS, eh? És un pla estacional que s'activa l'1 de maig i tanquem el 30 de setembre. Però tracta de prevenir els efectes de la calor sobre la salut per predir amb la màxima anticipació possible les situacions meteorològiques de perill i fer els avisos oportuns. El POCS funciona coordinat amb el món local i activa fins a més de mil refugis climàtics arreu de Catalunya.

Addicionalment, deu haver vist que també treballem en campanyes, com la que hem fet aquest any, «L'ABC de la calor», que hem difós per diversos mitjans: la tele i tal.

En definitiva, és una batalla amb diversos fronts. I ho repeteixo: el canvi climàtic és una realitat, no és una amenaça.

També, adicionalment, dir que hi han iniciatives en el sector salut per reduir aquestes emissions que nosaltres fem. N'hi han algunes que són capdavanteres en l'entorn europeu, com les que es desenvolupen en alguns hospitals nostres. I ho vull remarcar aquí, i aprofitant que hi ha el president, perquè una de les iniciatives la va liderar ell a Mútua de Terrassa i està reconeguda amb diversos premis i publicacions

internacionals. Però l'Hospital de Mollet, l'Hospital de Bellvitge, l'Hospital del Mar, l'Hospital de la Vall d'Hebron han treballat en aquest mateix sentit.

L'objectiu és, evidentment, primer, saber què és el que estem emetent, perquè hi han molts centres que encara no ho saben. Hem posat aquest any aquest objectiu a tots els centres. I, segon, elaborar el pla per reduir emissions.

És evident que bona part de les emissions que emetem tenen a veure amb la mobilitat que provoquem; el sector salut provoca molta mobilitat. Per tant, eines com la tecnologia que permet que es puguin fer atencions no presencials ens ajuden molt; reduir burocràcia perquè la gent no es desplaci a recollir i a fer papers és un altre element important. En aquests moments hi han, aquí a Catalunya, en marxa actuacions a més de 55.000 metres quadrats per reduir el seixanta per cent en consum i emissions. Són projectes de rehabilitació energètica que des d'ara fins al 2030 ens requeriran una inversió de prop de..., una miqueta més de 2.000 milions d'euros.

Ho repeteixo: es treballa també en la mobilitat sostenible i la reducció de residus sanitaris. Perquè recordin també que, en cada intervenció quirúrgica, nosaltres generem catorze quilos de material no reciclable. Per tant, treballar també en la mesura de reduir la producció d'aquest material i que hi hagi molt més material reciclable i esterilitzable és un altre dels objectius.

I acabo aquesta part recordant-li els objectius del pla nacional per a l'erradicació de l'amiant, que és un contaminant dramàtic que en aquests moments estem portant tota una iniciativa per eliminar-lo, i que junt amb la calor provocaria encara més problemes dels que ja ens ha provocat fins ara.

El president

Gràcies, consellera. I per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, consellera, que els abanderats de l'extrema dreta no entenguin la relació que té el canvi climàtic amb la salut, doncs, ho entenc, perquè són negacionistes, no? VOX, Aliança Catalana... bé, que no hi són, com sempre; tampoc se'ls espera. Però d'ells ho puc arribar a entendre. Però vostè, que no entengui aquesta relació..., que finalment veig que sí que l'ha entès, perquè m'ha contestat, i molt, sobre els temes que li he posat sobre la taula.

I per continuar, doncs, una mica amb tot el que li posava sobre la taula. Al final, és una reflexió amb dades de que la crisi climàtica, l'emergència climàtica que vivim està afectant molt el sistema de salut. I aquí, en aquest país, cal fer molta més feina de la que es fa per garantir, per exemple, que a la salut, doncs, els CAP estiguin molt més ben dotats per evitar..., per fer aquesta prevenció i que ja no s'arribi als hospitals, que no s'arribi a tot el que vostè ens deia de que al segon estadi ja, no?, quan un pacient ja arriba que se l'ha d'operar, el que genera..., les tones que genera, etcètera. Doncs intentem no arribar-hi fent uns CAPs amb molta més dotació i adaptats a la nova realitat climàtica.

Però, bé, continuem. El tema de la qualitat de l'aire, per exemple, és un problema importantíssim. Vostès saben que hem passat del 1984 a 345 parts per milió de concentració de CO₂ a 430 aquest any. És a dir, estem fent..., cada any estem fent el rècord no només de temperatures, sinó també de concentració de CO₂ a l'atmosfera. I això posa en risc la salut directa. No només posa en risc la salut, sinó que si continua aquest augment exponencial, directament el que posem en risc és la vida.

Per tant, el repte que tenim és molt gran i l'adaptació climàtica ha de ser una prioritat política i ciutadana que ha de garantir no deixar a ningú enrere i que ha de ser fent polítiques transversals: des de Salut, amb les indicacions i tot el que vostès considerin necessari, recomanacions, etcètera, cap a les altres conselleries per donar resposta a aquesta nova realitat.

I quan parlo d'això, de què parlo, per exemple? Aquest estiu també hem sentit, per desgràcia, com diferents treballadors han mort a causa de les onades de calor. És evident que això no és el seu departament, però sí que vostès poden fer unes recomanacions o posar una normativa que després es pugui integrar en altres departaments o en els convenis laborals per obligar, siguin empreses públiques, siguin administracions públiques o empreses privades, a posar les bases perquè això no es repeteixi, tenint clar que aquestes onades de calor cada vegada es repeteixen més, són més dures i més extremes. Per tant, aquí hi ha molta feina a fer per tots els departaments.

I pel que el Departament de Salut i la consellera haurien de vetllar és precisament per fer polítiques d'adaptació i mitigació i fomentar als altres departaments aquestes polítiques, i denunciar totes les altres que el que fan és empitjorar el que estem vivint. I, per això, nosaltres el que li proposem –aviam què en pensa–..., nosaltres pensem que Catalunya hauria de disposar d'una agència catalana de salut i clima, per ajudar bàsicament a prevenir, a monitoritzar i a actuar amb els mitjans adequats davant l'escalfament global, les onades de calor i totes les conseqüències que té el canvi climàtic en la salut de les persones.

Pensem que aquesta agència, doncs, també pot intervenir fent les seves recomanacions, per exemple, amb els refugis climàtics, no?, que hem vist que s'ha convertit en una moda, i està molt bé, però, al final, la meitat són mentida, no tenen cap tipus de servei, tanquen a les nits, quan sabem que a les nits també estem patint moltes nits problemes de temperatura, no obren els caps de setmana, a l'agost tanca tot, etcètera. Per tant, una agència de salut climàtica podria servir per abanderar aquestes polítiques, tant a nivell municipal com a nivell més de treball, a nivell de tots els departaments de la Generalitat, per fer avançar en salut i prevenir la salut dels ciutadans i ciutadanes. I també en els centres escolars. Recordar que moltes escoles pateixen, estan patint cada vegada més els efectes climàtics, i aquí encara no sabem, no tenim un cens de quantes escoles, instituts i facultats estan preparades per afrontar aquest augment de les temperatures, ja no a l'estiu, sinó que cada vegada s'allarga més per un costat i l'altre.

Per tant, el Departament de Salut té molt a dir-hi, i per això les propostes aniran molt enfocades al seu departament, entenent, però, que la política després ha de ser transversal.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, jo crec que no m'ha escoltat gaire, eh?, perquè jo li he dit moltes de les coses que vostè diu que no he dit. Però, bé, l'hi repeteixo, perquè estem treballant conjuntament tots els departaments en diverses polítiques. I, precisament, en els temes de salut laboral, li he explicat que hem fet unes recomanacions que les estem treballant amb Empresa i, a més, que són recomanacions que necessiten més un dels decrets més avançats que hi ha a Europa, que va treure el Ministeri de Treball d'Espanya, que és el que va treure l'any 2023, el 4/2023. Fins llavors –fins llavors–, l'agricultura estava exclosa de cap mena de regulació sobre la calor. Va ser el Ministeri de Treball qui va posar una regulació específica sobre això i va incloure l'agricultura en aquest àmbit. I ara estem treballant en precisar fins i tot temperatures límits per a cada una d'aquestes coses.

Ara bé, escolti, nosaltres aquesta competència no la tenim, però és factible traspassar-ho a través dels convenis col·lectius. Per això, creiem que és útil fer aquestes recomanacions, que són les que estem fent. Vull dir que..., l'hi he dit abans, vaja.

Escolti, quatre-cents municipis de Catalunya han rebut 80 milions d'euros, a través de Territori, per crear encara més refugis climàtics. En tenim mil, de refugis climàtics; en tenim més de mil, una miqueta més. Però perquè en creïn encara més. Vull dir que això també va...

I en conjunt, l'Agència de Salut Pública de Catalunya, que ara, a finals d'aquest any o principis del que ve, pretenem presentar els seus estatuts, té una actuació transversal amb diversos departaments per treballar aquests efectes, quan estem parlant de mesures que afecten la salut pública. Jo no soc massa partidària de crear molts altres organismes, perquè, al final, tenim un embolic per coordinar tots els organismes que perdem la tira d'estona. Però, bé, no sé, si algú ho considera interessant, ho podem estudiar, però crec que amb els organismes que tenim a dia d'avui és suficient, de veritat, per donar una resposta correcta.

Ja li he explicat també abans que tant per a Educació com per a Salut, hi ha un inventari precís dels llocs on hem d'intervindre des del punt de vista del clima. Ara bé, també li vull assenyalar una cosa: no podem posar tots els esforços en aires condicionats. Hem de posar els esforços en mesures estructurals: de façanes, de sostres, de sistemes reflectants, perquè lo altre és disparar-nos un tret al peu.

I, després, hi ha una segona cosa que jo no em canso mai de dir: tot aquest tema del canvi climàtic no és només un tema de l'ajuntament, de la Generalitat o dels governs; és un tema que té a veure amb cada un de nosaltres, amb els consums que fem i de les maneres que els fem, amb la reutilització de diversos productes i sent sensats a l'hora d'utilitzar la mobilitat. Perquè estem batallant per millorar..., quan estem treballant les Rodalies, que s'està fent un esforç descomunal, cregui'm, estem treballant per millorar els efectes del canvi climàtic de la mobilitat. Perquè estem electrificant alguna cosa que avui en dia va amb combustió fòssil.

Per tant, tota aquesta sèrie de coses les hem de fer, però després els individus no hem d'agafar el cotxe, hem d'anar amb el tren. I quan elegim les vacances, no cal anar-nos-en a Malàisia, podem quedar-nos més a prop. Ho dic perquè tota aquesta sèrie d'elements també hi contribueixen i està al nostre abast poder-ho millorar.

Res més.

El president

Moltes gràcies. Abans de suspendre la sessió, els recordo que ara hi ha un minut de silenci, convocat per la Mesa, davant del Parlament, en record de les dues víctimes dels feminicidis que hi va haver a Torelló i a Barcelona.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a les quatre.

Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Interior i Seguretat Pública i la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya

300-00189/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit

Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició, ja veig que de manera diligent, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Buenas tardes, *consellera*, diputados. Buenas tardes seguramente para los que estamos aquí, pero no serán seguramente buenas tardes para los vecinos del barrio de la Marina, para los vecinos de Ca n'Anglada, en Tarrasa, para los vecinos de la Mina, San Adrián del Besós, que querrán salir a la calle sin que haya un tiroteo, para los vecinos del barrio de Rocafonda, en Mataró...

El president

Esperi's, esperi's un moment, senyor diputat, que tenim problemes amb el marcador. (*Remor de veus.*) Tenim un problema..., demano empara als serveis tècnics, perquè ens ha quedat encallat en temps positius. (*Remor de veus.*) Ara... Demano als serveis tècnics... Sí, em surt el temps positiu. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. Como decía, *consellera*, no serán buenas tardes para muchos vecinos en muchos barrios de Barcelona, también en el *barri* de Rocafonda, en Mataró, o los barrios de Sant Narcís i Santa Eugènia en Girona.

Para todos estos vecinos de la Marina en Barcelona, Ca n'Anglada en Tarrasa, la Mina –San Adrián–, Rocafonda en Mataró, Sant Narcís i Santa Eugènia en Girona..., esta interpelación en gran parte va por ellos. Hace un año hicimos una interpelación muy parecida a esta, sobre seguridad, y la delincuencia sigue estando muy presente y de forma muy agresiva en nuestras calles. ¿Qué ha cambiado? Pues posiblemente poco o nada, o muy poco.

Permítame que le comente algunos datos y luego algunas realidades que están sucediendo en el día a día. Datos del Ministerio de Interior. Seguimos con las mismas infracciones penales en el 24 que en el 23: 434.347 infracciones penales, que suman 1.200 delitos penales al día en Cataluña. Suben de forma preocupante los homicidios dolosos en grado de tentativa, los secuestros; aumentan los delitos contra la libertad sexual más de un cuatro por ciento, más de 4.400 en total –doce por día–, y más de 168.000 hurtos en Cataluña en un año.

Si vamos a las capitales de provincia, Lleida ha aumentado la criminalidad en un diez por ciento, Tarragona un 5,3, Girona un 8,5. Y Barcelona ha bajado un cinco por ciento, sí, pero ¿de dónde venimos, en Barcelona? Porque pasamos de 160.000 a 157.000 infracciones penales, lo que son 430 al día.

Pero, claro, si cojo los datos de los Mossos d'Esquadra..., son más escalofriantes, porque nos dicen que en hechos penales hay más de 520.000, lo que son 1.400 al día –1.400 delitos en Cataluña al día, hemos sufrido–; de estos solo se llegan a solventar el treinta y seis por ciento. Aquí hago una pregunta: ¿qué están haciendo para intentar ocupar todas las plazas vacantes, más de cuatrocientas, en las unidades de investigación?

Sobre las tendencias delictivas. En el tráfico de marihuana, los detenidos..., el treinta y cinco por ciento son de nacionalidad española; el sesenta y cinco por ciento, no. Delitos contra la libertad sexual: el cuarenta y nueve por ciento son de nacionalidad española; el cincuenta y uno por ciento de los detenidos, no. Robos con violencia e intimidación: el 34,2 por ciento son españoles; el 65,8 por ciento, no. En ocupaciones, 6.265 consumadas –consumadas–, en las cuales, en referencia a los okupas, solo el treinta y cuatro por ciento son de nacionalidad española. Es más, Mossos dice que personas con más de siete detenciones en el año 24..., el cincuenta y siete por ciento son de origen marroquí y argelino. Sí, la inmigración es una oportunidad, estaremos de acuerdo, pero sí que es verdad que, en temas de delincuencia, con una parte de la inmigración tenemos un problema.

Armas blancas, sube la incautación; armas de fuego, sube su incautación. Los vecinos de Cataluña en muchos barrios salen con miedo, algo que en el 2020 sería impensable. Solo en el 2025..., yo he contado –y me dejaré alguno– diecisiete tiroteos –diecisiete tiroteos–: dos en Tarrasa, dos en Sant Adrià, uno en Tarragona –con un muerto–, siete en Barcelona –con otro muerto–, uno en Sabadell, uno en Mollet –con otro muerto más–, dos en Girona, uno en Llagostera... Esto no son hechos puntuales, esto es una realidad. Estamos ante una delincuencia más organizada, más violenta, más agresiva y más peligrosa; más peligrosa porque el aumento de armas blancas y de armas de fuego va en aumento.

Mire, esta es la realidad con la que los cuerpos y fuerzas de seguridad se enfrentan cada día. Fotos del 2025. (*L'orador mostra unes fotografies a la cambra.*) De todos los cuerpos de policía: Mossos d'Esquadra, policías locales, Cuerpo Nacional de Policía... Esto no es casualidad. Esto no son hechos puntuales.

Y la gran pregunta es: ¿estamos preparando y dotando a nuestra policía, a los Mossos d'Esquadra, con los medios y la formación necesaria para poder actuar con garantías de eficacia y también con garantías de seguridad para su integridad física? ¿Sí o no? ¿Sí o no? Porque, visto lo visto, en muchas situaciones pueden estar en grave peligro. Sabe que en la Comisión de Interior presentamos una propuesta de resolución para aumentar la seguridad de los chalecos antibalas, y este es uno de los motivos.

Pregunta: ¿dónde está la policía de proximidad que ustedes anunciaron a bombo y platillo al principio del mandato? ¿Dónde está? Es importante, la policía de proximidad, para que el vecino se sienta más seguro y para poder disuadir de algunas actividades delictivas, pero a día de hoy no es una realidad. ¿Por qué? Porque no hay efectivos.

¿Han implantado alguna unidad para vigilar los puertos, que son competencia de la Generalitat? Porque por estos puertos entra de todo. Seguramente entre droga y entren armas de fuego. ¿Han realizado algún dispositivo? No. Yo le recomiendo que se fijen en lo que hacía la Guardia Civil en los puertos deportivos y pesqueros en Galicia.

¿Qué hace la famosa policía marítima de los Mossos d'Esquadra? Esa gran incógnita... ¿Qué es lo que hace? Mire, yo le doy una idea: que se vayan al río Ebro, que se adentren en el río Ebro, que seguramente van a encontrar cosas muy interesantes.

Estaremos de acuerdo en que hace falta llegar a los 25.000 policías o a los 25.000 agentes de Mossos d'Esquadra, pero esos 25.000 son para dar respuesta a lo que hoy necesitamos. En lugar de echar al Cuerpo Nacional de Policía y la Guardia Civil de los puertos y aeropuertos de Cataluña, aprovechen, creen sinergias; aprovechen su experiencia y sumen esfuerzos. No en vano, por ejemplo, en este mes de agosto desarticularon..., hicieron dos intervenciones contra el yihadismo terrorista aquí en Barcelona. Aprovechen la experiencia y no sean rehenes de los independentistas.

Y sí, hacen falta reformas legales, porque, si no, la labor de la policía va a caer en saco roto, caerá en saco roto. Y hacen falta reformas legales para luchar contra la ocupación, contra la multirreincidencia, y dar la autoridad a la policía, que la ha de tener, que se la han quitado, con la reforma de la ley de seguridad ciudadana. La policía necesita la autoridad que ha de tener. No es de recibo que se les prive del principio de veracidad y que insultar a un policía salga gratis.

Señora Parlon –voy finalizando–, no se deje llevar ni por la extrema izquierda –y luego le daré algunos ejemplos– ni por los independentistas. La seguridad no puede ser moneda de cambio a nivel político.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bona tarda. Moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, consellera, diputats i diputades... Està molt bé que tinguem debats sobre la seguretat aquí, a la seu del Parlament, i crec que són enriquidors i que totes les propostes són benvingudes, no?, però jo crec que també és important que quan fem aquests debats intentem abordar-ho des d'una dimensió..., no m'atreiria a dir constructiva, però sí el més pròxima possible a la realitat, sobretot per evitar segons quines distorsions que poden provocar l'explicació de les dades en fred, tal com s'han dit algunes dades, sense tenir en compte l'evolució d'aquestes dades; les millores, encara que siguin tímides, jo crec que s'han de tenir presents, perquè poden ser tímides però al darrere hi ha molt esforç, molt esforç per part dels cossos de seguretat, la coordinació de tots els cossos de seguretat –polícies locals, Mossos d'Esquadra, la resta de forces de l'Estat que operen en el territori i que fan la seva tasca d'acord amb les competències que tenen delegades. I, per tant, jo crec que això és important, i és el que intentaré fer amb la interpellació d'avui.

Si partim del mínim comú denominador de tots els que estem aquí, i, en aquest cas, interpellada com a consellera, la seguretat és una política pública de primer ordre. Per què? Perquè la resta de polítiques públiques que es despleguen i que estem duent a terme..., millora de les infraestructures, millora de l'èxit escolar, millora de les prestacions per a les persones grans, atenció als diferents col·lectius vulnerables..., tot això requereix la seguretat. I la seguretat és un bé comú que s'ha de preservar. I, com és tan important, jo crec que s'ha d'enfocar des d'una perspectiva realista i també acurada.

S'han fet algunes associacions sobre el percentatge de persones immigrades que cometien determinats delictes o no. A nosaltres aquí no ens hi trobaran. Nosaltres creiem que la delinqüència s'ha de combatre vingui d'on vingui i és igual qui estigui cometent els fets delictius, que el nostre model de convivència és sòlid en tot allò que hi garantim drets i deures per a tot aquell que ve a millorar el nostre país o que està ja aquí, i, per altra banda, compliment d'obligacions per a tots aquells que formen part de la nostra comunitat. I, per tant, la delinqüència s'ha de combatre, i s'ha de combatre independentment d'aquell qui comet el delictes, perquè, si no, podem abonar determinats plantejaments que no són constructius i, al contrari, el que poden fer és enfrontar les poblacions dels nostres barris i dels nostres territoris. I crec que el primer que hem de fer és centrar el debat en aquesta màxima, que per mi és important.

Els objectius que ens vam marcar, i els vaig explicar en la primera compareixença com a consellera, van ser dos, principals: reduir la corba delinqüencial i treballar per reduir-la, i també la percepció d'inseguretat. Jo ja sé que si jo dic que Catalunya és un país raonablement segur vostès em diran que no ho és, perquè hi ha fets puntuals molt punyents, als quals vostè ha fet referència, que es van repetint. Feia esment dels incidents amb armes de foc, feia esment de l'increment de les agressions sexuals. També hem de fer la lectura des del punt de vista que les agressions sexuals es poden incrementar, però en tenim constància gràcies a que es denuncien, que abans no es denunciaven; per tant... Tenim també una situació en la qual hi ha resistència a l'autoritat. És a dir, tot això és una realitat que s'està duent a terme, malauradament, per part d'algunes persones en la nostra societat, però també és ben cert que som un país raonablement segur, i això jo crec que també s'ha de dir, perquè, si no, la distorsió i la interpretació de la realitat ens poden portar a conclusions també errònies.

Partint de que som un país raonablement segur, tenim molts reptes en seguretat; un d'ells, millorar la percepció. Per millorar la percepció, què necessitem? Poder fer més política preventiva. També potser ens hem de posar d'acord per fer alguns canvis amb relació a la penositat d'alguns delictes, entre ells les armes de foc o la marihuana. I aquí hem d'arribar a grans acords, acords que no es prendran en aquesta

seu parlamentària, sinó en el Congrés. Però a mi em toca defensar la part, en aquest cas, que li toca fer a la consellera d'Interior i al Departament d'Interior.

Per tant, per reduir la corba de la delinqüència i per reduir la sensació d'inseguretat necessitem més efectius per fer més proximitat. I aquesta proximitat s'ha de poder fer en tot el territori. I per fer aquesta proximitat en tot el territori i en tots els barris i arreu, què necessitem? Més plantilla, perquè, si no, és inviable. I en això s'està treballant.

Es van pactar els 22.000 per part del Govern anterior; ara hem d'arribar als 25.000. Per poder reforçar què? Això ho contempla perfectament el pla estratègic amb el qual estem treballant, amb un horitzó del 2030. I aquí, quin és l'objectiu? Doncs reforçar l'atenció a la ciutadania i a les víctimes a partir d'un increment del 47,1 per cent en tot lo que té a veure amb una millor gestió de les denúncies, millorar també l'atenció a les víctimes i, sobretot, aconseguir que la relació que es dona entre els incidents que es poden patir en els barris i la capacitat que té la policia d'anticipar-s'hi sigui un dels actius amb els quals treballem; és a dir, prevenció per dissuadir, presència policial treballant amb la resta d'agents que estan al territori per dissuadir de la comissió de delictes. I per a això necessitem efectius.

Per a què necessitem més efectius? Per protegir les persones en situacions en les quals es dona una major violència social. I això les dades també ens ho deixen veure. I, per tant, hem de reforçar les unitats que fan aquesta tasca sobretot de suport operatiu als dispositius que es fan habitualment per part dels grups..., dels policies, de la USC –de les unitats de seguretat ciutadana– per poder fer grans dispositius. I això també és important. És important la coordinació amb les policies locals.

El pla contempla, el pla estratègic de Mossos, un creixement del quaranta-quatre per cent de la plantilla en investigació bàsica i del cinquanta-dos per cent en avançada per poder fer millors investigacions i poder obtenir més condemnes. Aquest és un dels elements fonamentals que contempla el pla, i el reforç en les unitats de seguretat ciutadana, i també el reforç de les unitats de trànsit. Perquè no ha sortit en la intervenció, però també és veritat que tenim més vulnerabilitat a les carreteres i més accidentalitat en les carreteres.

Aquests són elements que contempla el pla estratègic de Mossos d'Esquadra. Ja hem començat. Hem començat amb l'increment de la plantilla: tindrem un increment mitjà de 1.500 nous agents per any. Això és un esforç, no els fabriquem... És un esforç del país, no d'aquesta consellera ni del Govern; de tothom, és un esforç de tothom, perquè, malauradament, encara no fabriquem policies amb una impressora 3D, i això ho té clar tothom. Per tant, els policies, els mossos i les mosses, s'han de formar, han de passar un procés d'oposició, han de fer les pràctiques i els hem de posar a treballar, a reforçar la percepció i la millora de la seguretat ciutadana.

Per reduir la delinqüència, per evitar que es cometi, estem fent operatius del pla Kanpai arreu del territori. Són operatius que... No només és saturació –no només és saturació–; són dispositius, com ja he explicat en algunes de les intervencions que he fet, que s'hi treballa prèviament tota una estratègia també amb la fiscalia i també amb els estaments judicials. Des de la independència que cadascú ha de tenir, però treballant coordinadament davant d'aquelles casuístiques de multireincidència que generen moltes problemàtiques; davant d'aquelles ocupacions delictives que generen moltes problemàtiques a cadascun dels nostres barris, de les nostres ciutats. I això és un dels elements en els quals estem centrant part d'aquesta estratègia. O en el transport públic en aquelles zones metropolitanes on hi ha transport públic.

Per tant, més efectius per fer més prevenció; més efectius per treballar reforçant aquelles unitats que han de ser més eficaces en la seva feina, també en l'atenció a les víctimes, també en la investigació i també en el que fa referència a l'operativa habitual de trànsit.

Un altre aspecte important a remarcar: ens hem dotat d'un organisme transversal, que és el Comitè de Seguretat i Justícia, que és una eina estratègica que permet

desplegar i treballar, conjuntament amb la conselleria de Justícia, totes aquelles estratègies que hem d'aconseguir de cara al futur per dissuadir de la comissió de delictes i per ser més eficaços de cara a aconseguir condemnes dels multireincidents. I aquí s'està fent, crec, una feina important que començarà a donar els seus resultats.

Però tot requereix una mica de temps i també una mica de complicitat. Perquè hi ha dues maneres, crec jo, d'afrontar les problemàtiques que tenim amb la seguretat: amb una actitud decidida, amb una actitud corresponsable..., jo és la que em trobo en tots els alcaldes i alcaldesses del territori, independentment del seu color polític; tots volen treballar per millorar les condicions de seguretat. Aquí ens hem de trobar, tenim els instruments de les juntes de seguretat. No tot el que té a veure amb la seguretat s'arregla amb policia, i això també s'ha de tenir clar. És a dir, hem de treballar en una estratègia comunitària molt més transversal, però tot allò que afecta directament l'acció policial..., més efectius, més prevenció, més capacitat d'intervenció, millor coordinació i, sobretot, també millora de les percepcions.

I jo crec que aquí tots i totes també hi tenim certa responsabilitat, perquè està en joc la convivència dels nostres barris, dels nostres municipis i del nostre país.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Señora Parlon, diecisiete tiroteos en seis meses no es un tema de percepción, es una realidad.

Cuando le hablaba de que no sea rehén de la extrema izquierda..., yo le voy a poner dos ejemplos. Uno ya se lo he explicado antes, pasó en Madrid, donde el Partido Socialista, con los proetarras, quiso modificar la ley de seguridad ciudadana dejando en mal lugar a la policía, quitándoles el principio de veracidad, donde vale lo mismo la palabra del policía que la del delincuente, y el principio de autoridad.

Otro es esto –esto. (*L'orador mostra dues bales d'escuma diferents, una de negra i una de groga. A continuació, mostra només la bala negra.*) Esto es la bola de foam que sustituía a las bolas de goma, y gracias a la presión de la extrema izquierda estas las han cambiado por estas de aquí. (*L'orador mostra la bala groga a la cambra.*) ¿Y esto qué es? Esto puede pasar por una bola de paintball, esto puede pasar por una bola de chiquipark, esto puede pasar, como yo hago ahora, por una bola antiestrés. Esto, que ha de servir para disolver manifestaciones violentas, no disuelve ni una pelea de patio del colegio. Yo lo que espero es que la próxima compra al menos no la realicen por Aliexpress.

Señora Parlon, las realidades no son percepciones. Un fracaso del sistema es cuando se crean patrullas ciudadanas, y ha habido unas cuantas en este año 2025, desde una gran ciudad como Sabadell hasta municipios medianos como Sant Quirze. Y nosotros no estamos a favor de las patrullas ciudadanas, porque al final esto puede ir en peligro..., puede ir en contra de los ciudadanos, pero no los vamos a condenar. ¿Por qué? Porque son vecinos que se sienten desprotegidos. No los vamos a animar, pero no los vamos a condenar.

En el metro de Barcelona son los propios vecinos los que hacen huir a los cartelistas, los propios vecinos de la ciudad de Barcelona. ¿Qué está pasando en Torelló, un municipio de quince mil habitantes? Que hay una gran parte de la ciudadanía..., ¿qué está solicitando, en Torelló? Un toque de queda –un toque de queda.

Señora Parlon, yo creo que es hora de actuar. Cuando usted ha hablado de los 25.000 agentes de policía, que yo también he hablado, era porque ustedes querían llegar a esa cifra para echar a la Guardia Civil y a la Policía Nacional de puertos, aeropuertos y fronteras. Ese era el objetivo que ustedes pactaron con estos señores. Y los 25.000, que estaremos de acuerdo en la cifra, son para cubrir las actuales necesidades, que son urgentes en Cataluña. Si no se actúa con firmeza, el problema de esta situación a medio plazo va a ser mucho más grave, señora Parlon –va a ser mucho más grave.

Y sí, hacen falta reformas legales, hace falta que usted actúe con determinación. Y sí, le hago un ruego: yo la considero una persona íntegra y sé cómo actúa como alcaldesa, y yo quiero, y queremos, que la *consellera* Parlon sea la alcaldesa Parlon, que actuaba con firmeza y determinación contra la delincuencia, y que no sea rehén de la extrema izquierda. Si va por esa vía, nosotros le tenderemos la mano.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Determinació per combatre la delinqüència, tota; tota, per part del Govern, i jo crec que aquest és un objectiu que ens interpel·la a tots i a totes les institucions. I jo crec que s'ha de fer des d'una posició de temprança, de contundència, però també des del respecte. I, per tant, aquesta consellera no és ostatge de ningú, és ostatge de la responsabilitat que té per millorar la seguretat.

I, evidentment, jo vull una policia catalana, democràtica, referent i, sobretot, professional. I davant d'aquests tres elements, d'aquesta triangulació, jo crec que ens hem de trobar tots. I, per tant, les decisions que tenen unes derivades policials són policials, són professionals, s'han de respectar, i ens hem d'adequar a les normatives que ens interpel·len per garantir que les intervencions policials siguin proporcionals i proporcionades. I protegir els agents i les agents en situacions en les quals s'hi juguen el tipus quan fan determinades intervencions.

I aquest és un dels nostres objectius: una policia integral per a Catalunya, professional i, sobretot, en la qual els ciutadans i les ciutadanes hi confiïn. I aquí la consellera no és ostatge més que de la voluntat, en aquest cas, que té el Govern de complir amb aquests objectius.

Tornem a la feina que ha de fer la policia arreu. A mi em mereixen respecte tots els veïns i veïnes d'arreu, però jo no puc defensar les patrulles ciutadanes, perquè les patrulles ciutadanes no són una bona solució als problemes de seguretat. Jo, què he de defensar? Més mossos, més prevenció, les juntes de seguretat que tenim amb els ajuntaments que presideixen els alcaldes i les alcaldesses, l'instrument per resoldre els problemes.

Si a Torelló tenim un problema en un edifici ocupat, resollem aquesta problemàtica: siguem més eficients, treballem de la mà de la fiscalia perquè aquestes persones multireincidents, delinqüents, que estan generant problemes al veïnat i que, a més, molts d'ells poden contribuir a estigmatitzar el col·lectiu de bons veïns i veïnes que han immigrat en un determinat moment i que són veïns i veïnes com la resta, i que treballen perquè aquell poble sigui un poble decent, també... Això és construir convivència i fer-ho des d'una perspectiva de seguretat, abordant els problemes, no buscant exclusivament la confrontació o, si no governo jo, patrulles urbanes i que tingui un problema l'alcalde. No, tots a una per resoldre aquestes problemàtiques.

I, evidentment, la policia hi juga un paper fonamental. La prevenció és fonamental. Nosaltres hem revisat el PNT de Mossos davant d'aquest tipus d'ocupacions delictives, on hi ha tràfic de drogues, on hi ha problemes, on hi ha persones que estan robant dia sí i dia també, i cal actuar. Mai ens hem amagat davant d'això, ni ho farem. Treballarem amb determinació.

Què pot fer la policia davant d'això? Tenir una bona estratègia, una estratègia coordinada amb la fiscalia, per fer bones acusacions, per tenir bona càrrega de prova, per poder ficar a presó aquestes persones que distorsionen la convivència arreu del territori. I aquesta feina s'està fent, i s'està fent de la mà dels ajuntaments i a través dels instruments que tenim, que són la Junta de Seguretat, i a través del comitè de Justícia i Interior contra la multireincidència.

Però jo també vull insistir en que en un any estem millorant dades, i s'han de posar en valor. Que són resultats discrets? Sí, però volen dir que la feina, almenys, que

estem enfocant, que estem planificant, comença a donar certs bons resultats. Anem a l'aeroport: fins fa dos dies ens preocupava molt que l'aeroport, que és l'entrada a Catalunya de molts visitants, que teníem queixes, en aquest cas, de les ambaixades, dels consolats..., doncs hi hem tingut una disminució de la delinqüència en els mesos de juny, juliol i agost, que s'ha reduït en més d'un seixanta per cent. I això també s'ha de posar en valor, perquè és feina que s'està fent, i s'està fent precisament per complir amb l'objectiu de reduir la delinqüència i de millorar també les percepcions.

Per tant, la recepta... Tant de bo arribéssim a un pacte de tota Catalunya, un pacte nacional per a la seguretat i ens poséssim uns objectius i unes estratègies i anéssim de la mà. No sé si això serà possible. Mentre no sigui possible –perquè, evidentment, no podem jugar amb la convivència, no podem jugar a dividir veïns i veïnes per la seva procedència o estigmatitzar determinats col·lectius–, què continuarà fent el Govern? Més mossos, més prevenció, més coordinació, més presència, més saturació, més coordinació amb l'estament judicial, més coordinació amb la fiscalia, perquè no hi hagi impunitat i perquè els veïns i veïnes se sentin protegits per les seves institucions. Perquè situar-nos al marge de les institucions en polítiques públiques tan importants com la seguretat és assumir riscos democràtics que aquest Govern no vol assumir.

I també li dic que, dintre de la seva intervenció, que ha estat constructiva, sap perfectament que ens podem trobar en qualsevol moment per incorporar les propostes que vostès vulguin fer en aquesta línia de treball.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpел·lació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar

300-00190/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpел·lació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos per a garantir l'estat del benestar. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, conselleres, diputats, diputades. Avui interpello el Govern sobre una qüestió que considero central per al futur del nostre país, la necessitat que Catalunya disposi de totes les competències i recursos per garantir plenament l'estat del benestar.

Quan parlem d'estat del benestar no parlem d'una idea abstracta, parlem de coses molt concretes: l'escola on els nostres fills i filles aprenen i creixen, els hospitals i CAPs que ens cuiden quan estem malalts, les residències on les nostres mares i pares poden envellir amb dignitat, l'habitatge que permet a un jove emancipar-se i començar el seu projecte de vida, els serveis socials que acompanyen una família quan té dificultat... Tot això és l'estat del benestar.

Aquest model que avui defensem no ha caigut del cel. És el fruit de dècades de lluites socials, de sindicats que van reclamar jornades laborals dignes, de mestres que van creure en una educació universal, de metges i infermeres que van aixecar el sistema de salut públic. L'estat del benestar no és un regal, és una conquesta col·lectiva que cal protegir i reforçar cada dia. I també ho és la manera com gestionem la diversitat social i cultural i les onades migratòries que formen part indestriable de la nostra societat i del nostre futur.

Catalunya ha estat sempre un país de migracions. Aquesta és una realitat històrica que ens defineix. Sense les grans onades migratòries, Catalunya no seria el que és avui. Als anys seixanta i setanta van arribar milers de persones d'Andalusia, Extremadura, Múrcia. Van ajudar a aixecar fàbriques, van ajudar a construir barris; van omplir escoles amb fills i filles que volien un futur millor.

Aquesta realitat l'hem pogut veure reflectida en la cultura popular, al cinema, a la literatura, a la memòria col·lectiva. La pel·lícula *El 47*, guardonada amb un Goya, ens recorda la lluita quotidiana d'aquells veïns de Torre Baró que havien de reclamar fins i tot un autobús per poder arribar a casa seva. Històries com aquesta es repeteixen arreu del país i ens recorden que el progrés col·lectiu de Catalunya ha estat possible gràcies a l'esforç compartit de persones vingudes d'arreu.

Quan una infermera que ha arribat de Colòmbia cuida la nostra mare a l'hospital, quan un pagès vingut del Marroc treballa colze a colze amb un català de tota la vida per collir fruita a Lleida, quan una noia que va néixer al Senegal comparteix aula amb els nostres fills i filles i esdevé enginyera..., tot això és Catalunya. La Catalunya d'avui és fruit d'aquesta diversitat, i la Catalunya del futur només pot ser una societat cohesionada i plural.

Ara bé, hem de ser honestos sobre la realitat global. Migrar és un dret, però no hauria de ser el primer dret; el primer dret hauria de ser viure en pau i dignitat al país on has nascut. (*Alguns aplaudiments.*) Però, mentre això no sigui possible, la nostra responsabilitat és garantir que tothom qui arriba aquí pugui fer-ho amb dignitat, amb polítiques d'acollida responsables i efectives. Per això, quan alguns discursos assenyalen les persones migrades com a culpables dels problemes socials o econòmics, cal respondre amb contundència: menteixen.

El veritable problema no és qui arriba, sinó la manca de recursos i d'eines per gestionar bé aquesta realitat, i aquí hi ha la contradicció. Les necessitats es gestionen des de la proximitat, ajuntaments i Generalitat. Quan arriba una família nova no truca a cap ministeri, truca a l'ajuntament o a la Generalitat. Som nosaltres qui atenem les escoles, els CAPs, els serveis socials, l'habitatge. Però les competències en residència, asil, regularitzacions i permisos de treball continuen a Madrid. El resultat és un desequilibri greu: més població, més necessitats, però sense recursos ni competències adequades per donar-hi resposta.

Això ho pateix tothom: la família que veu menys reforç escolar per al seu fill, la persona gran que espera mesos per visitar l'especialista, la mare que no ha pogut pagar un lloguer digne... I aquí és on alguns fan trampes: quan hi ha llistes d'espera a l'hospital o quan falten mestres, assenyalen amb el dit les persones migrades. Però la realitat és clara, el que realment satura els serveis públics és un finançament injust i insuficient.

I aquí és on entra el finançament singular. No volem només traspassos de competències sense dotació, no volem engrunes ni subvencions puntuals. El que reclamem és que el finançament de Catalunya reconegui també l'esforç que fem en acollida i integració. Si gestionem les escoles, els hospitals, els serveis socials i l'ocupació, també ens correspon gestionar i finançar les polítiques migratòries. Perquè les competències, sense recursos –conseller, ho sap– són paper mullat. La convivència no es construeix sola, s'ha de treballar cada dia. Les persones que arriben han de tenir els mateixos drets, educació, salut i feina digna, però també els mateixos deures i responsabilitats. Així es crea cohesió.

Quan aquesta equació és equilibrada, la cohesió social es reforça. Ho veiem als barris, a les escoles, a la feina. La diversitat, quan es gestiona amb responsabilitat, és una fortalesa. Però perquè això sigui possible calen eines i recursos, i aquestes eines avui encara ens són negades.

El debat sobre immigració sovint s'ha volgut presentar com un debat sobre sous, oportunitats o saturació de serveis, però això és una trampa: el veritable problema és que tenim un model econòmic fràgil i un sistema de finançament injust. El país creix, però ho fa amb desigualtats, amb una pressió enorme sobre els nostres ser-

veis públics. I això no és conseqüència de les persones que arriben, sinó de la manca d'inversió i d'un model que encara depèn massa de salaris baixos, de temporalitat i d'una competitivitat basada en el cost i no en el talent.

Per això, el debat que hem de fer no és si volem més o menys immigració, sinó quin país volem construir. Volem un país que inverteixi en innovació, recerca, transició verda i digital; un país que generi ocupació estable i digna, un país que transformi la diversitat en una palanca de progrés compartit.

Conseller, aquí és on esperem claredat. La pregunta és directa: defensaran els drets de Catalunya amb fermesa o es conformaran a ser la crossa del Gobierno a Madrid? Acceptaran que els seus socis de coalició, que van votar en contra del traspass de competències, condicionin el futur del nostre país?

Catalunya no pot esperar més. Cada any que passa sense competències i sense recursos, és un any més de llistes d'espera, de mestres sobrecarregats, de famílies sense habitatge digne. No és només una qüestió de gestió, és una qüestió de dignitat i de justícia per a la nostra gent.

El futur de Catalunya no és dividir-nos entre els d'aquí i els de fora. El futur és compartir un projecte comú, on el fill d'un treballador vingut de Granada, la filla d'una infermera de Colòmbia, el fill de la botiguera i el noi arribat de Gàmbia puguin créixer junts i aixecar plegats el país de demà. Més competències volen dir més benestar; més benestar vol dir més cohesió, i més cohesió vol dir més justícia i més dignitat.

Tenim el deure de pensar en les generacions que vindran. Quan d'aquí a uns anys mirem enrere, volem que puguin dir que vam ser valents, que no ens vam resignar, que vam posar les bases d'un país més just i més cohesionat; que vam saber, en definitiva, transformar les dificultats en oportunitats i que vam entendre que la millor manera de defensar Catalunya era defensar el benestar de tota la seva gent.

Per això, conseller, li demano que avui sigui clar: pensa defensar les competències i els recursos que ens corresponen o pensa continuar sotmès a la inèrcia d'un sistema que ens condemna a la insuficiència? Té el Govern el coratge d'alçar la veu, encara que això incomodi els seus socis a Madrid? La ciutadania necessita respostes, no evasives. Aquesta és la Catalunya que volem i la que tenim l'obligació de defensar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Per respondre, és el torn ara del conseller. Té la paraula l'honorable Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Moltes gràcies, diputat. La veritat és que li agraeixo el to de la seva intervenció, perquè crec que en la descripció del país que ha fet, dels reptes i fins i tot dels valors, podríem estar en gran mesura d'acord. Demostra la visió d'un país plural, ambicions, que ha fet de la capacitat d'acollida i integració motiu de la seva força i de creixement.

Crec que ha tocat vostè àmpliament els reptes que el país té avui, i crec que compartim de fons algunes de les receptes, tot i que també crec que tenim divergències en algunes de les qüestions, en les que intentaré entrar. Porta, a més, de fons, acompanyada..., una reflexió que vostè fa que segurament plana en alguns dels debats que aquests dies estem tenint a la cambra sobre el famós país dels 10 milions. I m'agrada sempre recordar alguna frase de la consellera Paneque, que moltes vegades recorda que el nostre país en poc temps va passar dels 6 milions als 8 milions i que avui tenim una realitat de 8 milions de ciutadans amb unes infraestructures i uns serveis públics encara pensats per a 6 milions. I això ens porta a mirar què ha passat durant aquests darrers anys i si hem estat capaços d'estar a l'alçada de gestionar un país que creixia i de poder-lo dotar de les infraestructures i els serveis bàsics que necessitava per poder acomplir els reptes que la nostra societat té avui.

Però com que comparteixo de fons el motiu que ha dit vostè, que ha dit que el nostre país el que el defineix és quin tipus de país volem ser, quin tipus de model productiu nosaltres volem tenir i quin tipus de societat volem construir, i, sobretot, que enfortir i cohesionar la nostra convivència i la capacitat de saber integrar les persones que venen de fora a contribuir al nostre país –aquests dies celebràvem l'aniversari de Paco Candel, que ens recorda quina ha estat la força que ha tingut el nostre país a saber integrar les persones que venen de fora i, a la vegada, fer-les partícips de les lluites compartides que té Catalunya–..., em permeto dir-li que crec en les receptes que tenim, apuntem de fons algunes de les qüestions que vostè apunta, no?

Recordo, l'altre dia, el director de l'Institut d'Estudis de l'Autogovern..., li preguntaven si millorar l'autogovern era el mateix que ampliar-lo, i deia que si l'ampliàvem però no el milloràvem, doncs, faríem un mal negoci. I li puc assegurar que el nostre compromís no només està en ampliar l'autogovern de Catalunya, sinó en fer tot el possible perquè de debò l'exercim i l'exercim bé, d'acord?

En aquest sentit, li he de dir que el Govern, en aquest primer any de legislatura, ha estat centrat. Ha estat centrat en desenvolupar les polítiques socials que vagin encaminades a no només dotar-nos de la major ambició per poder tenir els serveis públics que el nostre país necessita, sinó també per a cohesionar la nostra societat. Perquè sabem que el millor antídoto davant dels discursos d'odi, dels discursos populistes, dels discursos extremistes, és la força d'una societat que està cohesionada, la força d'una societat que no té por a la diferència, que se sent segura en si mateixa.

I és en aquest sentit que varem explicar fa un any, en el debat d'orientació política general, el pla 50.000 per poder mobilitzar tots els recursos, 4.400 milions –la política més ambiciosa d'una comunitat autònoma al conjunt d'Espanya–, per arribar a la construcció de cinquanta mil habitatges públics. Sabent que el repte de l'habitatge és avui la principal barrera de desigualtat a casa nostra, sabent que l'exclusió residencial és avui el principal element que pot trencar la cohesió social al nostre país. Si al nostre país, a Catalunya, no som capaços d'assegurar que una persona que treballa les seves quaranta hores, que fa la seva jornada laboral, es pot pagar un habitatge, estarem fracassant com a societat.

I, per tant, per poder garantir els drets de les famílies treballadores i les classes mitjanes del nostre país, sabem que l'habitatge és un element central i que, per tant, exercir també l'autogovern significa posar al centre de les nostres polítiques les polítiques d'habitatge. Ho hem fet posant, per exemple, ajuts en l'àmbit financer, com el crèdit d'emancipació, per poder ajudar els joves del nostre país que volen accedir a la compra d'un habitatge, facilitant-los el vint per cent per poder-ne abonar l'entrada, que avui és el principal repte del nostre país.

Ho hem fet posant, per exemple, i recuperant el pla de barris amb una convocatòria de 1.000 milions d'euros –la primera convocatòria des de l'any 2010, des dels governs de progrés–, que va encaminada a cohesionar la nostra societat a través de les polítiques públiques, que enforteixin la cohesió social en els barris més vulnerables del nostre país, que allà és, com deia ahir en la sessió de control al Govern, on ens estem jugant la veritable batalla per la convivència en el nostre país.

Ho hem fet posant projectes que vostès coneixen, com les més de 260 mesures del pacte nacional pels drets de les persones amb discapacitat; l'increment de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, a partir de l'1 de gener, que ha beneficiat més de 235.000 persones; tirant endavant l'aprovació del pacte nacional de salut mental; avançant amb vostès en el desplegament dels acords en matèria de rodalies, o en l'equiparació dels graus universitaris.

També, l'hi vull dir –i com bé ha dit la consellera Parlon en la interpellació que m'ha procedit–, abonant les polítiques de seguretat com unes polítiques que tenen a veure..., com la primera política social, garantint els drets i la convivència i la llibertat en els nostres barris, ampliant la plantilla de Mossos d'Esquadra, amb un acord

a la comissió bilateral, o ampliant la planta judicial a casa nostra en un combat que estem fent concretament contra la multireincidència.

Això és fer polítiques socials. Això és desenvolupar el nostre autogovern. Sobretot això vol dir exercir el nostre autogovern. Per fer-ho, no hi arribem sols –no hi arribem sols. L'hi hem dit, i jo ho he expressat honestament..., crec que el nostre país ha aprovat moltes coses en els darrers anys. Jo vaig dir, humilment: «Crec que és hora d'intentar demostrar que per la via de la col·laboració i l'acord arribarem més lluny que per la via de la confrontació.» Moltes vegades entre els propis grups de la cambra, que hem sigut valents d'arribar a acords. Les mesures que he explicat avui –aquestes, les mesures de suport al món local, on també donem els recursos necessaris perquè els ajuntaments puguin afrontar els reptes socials que vostè descrivia– són fruit d'acords valents entre grups de la cambra que moltes vegades ens han fet moure posicions, però que sobretot moltes vegades el que ens han fet és compartir acords. I així ho he dit i ho he reconegut. L'autoria de moltes d'aquestes mesures, que venen derivades dels acords dels suplements de crèdit –que jo hauria preferit que fossin de pressupostos–, de suplements de crèdit amb el seu grup i amb els Comuns. Així és com es fa avançar el país.

Aleshores, quan vostè parla d'algunes estratègies per a la defensa del nostre autogovern, per a l'ampliació del nostre autogovern, li dic: «És cert.» Aquest Govern comparteix que cal tenir una màxima ambició nacional per desplegar el nostre autogovern, per ampliar el nostre autogovern, sobretot per exercir-lo. I per exercir-lo calen acords. Calen acords aquí a Catalunya, calen acords entre les diferents formacions polítiques d'aquesta cambra. I ho hem fet possible. Hem demostrat que, quan ens posem d'acord..., en matèria d'habitatge, fins i tot amb grups que li asseguro que estan lluny de les meves posicions ideològiques..., hem estat capaços d'arribar a acords valents en matèria d'habitatge, com he dit, la principal barrera d'exclusió a casa nostra.

I també ens caldran acords amb el Govern d'Espanya. Jo, quan dic que, humilment, volem demostrar que per la via de la col·laboració arribarem més lluny que per la via de la confrontació..., no seria possible l'ampliació de plantilla en el Cos de Mossos d'Esquadra sense els acords a que vam arribar a l'última comissió bilateral. No serien possibles els acords en matèria d'ampliació de la planta judicial a casa nostra, que han permès que la multireincidència, que s'hauria de jutjar en quinze dies, que s'estava jutjant en divuit mesos a casa nostra, s'estigui citant a quatre mesos i mig allà on hem desplegat l'ampliació de la planta judicial. S'ha fet gràcies a que hem arribat a acords amb el Govern d'Espanya. I, per tant, li dic: «Sí, hi ha una agenda compartida de fons de poder arribar a acords.»

I vostè em planteja, finalment, la qüestió del finançament. L'hi he dit, aquest Govern honrarà els seus acords. Avançar no sempre és fàcil. A vegades trobem obstacles, a vegades autoimposats i a vegades boicotejadors que apareixen..., naturals. Jo el que li he de dir és que tinc confiança –tinc confiança. És l'hora de que el nostre país tingui un nou sistema de finançament singular, tal com vàrem acordar amb el seu grup. És essencial perquè..., no volem arribar a la Catalunya dels 10; si volem donar els serveis públics que necessita la Catalunya dels 8 milions, la Catalunya actual, requerim un nou sistema de finançament que ens permeti abordar allò que és la columna vertebral de l'estat del benestar, que és el sistema de salut, educació i de drets socials a casa nostra.

I és en aquest sentit que, un any després, estem treballant. I li he de dir que crec que soc optimista –crec que soc optimista. Que hem sigut capaços d'arribar a un acord a l'última comissió bilateral que dibuixa una arquitectura de quin ha de ser aquest esquema de finançament, que ha estat acordat de forma bilateral amb el Govern d'Espanya, i que espero que es pugui materialitzar amb un acord en els propers mesos. Com ha sigut possible i ha sigut positiva per a Catalunya la condonació del deute del FLA, que el seu grup, amb un acord amb el Partit Socialista Obrer Espa-

nyol a les Corts Generals, van aconseguir, que beneficiarà les finances de la Generalitat i, per tant, ha de servir per enfortir els serveis públics del nostre país.

Així que reprenc la meua intervenció com l'he començada. Crec que compartim de fons una anàlisi de quins són els reptes del país. Podem fins i tot tenir discrepàncies sobre algunes de les mesures, sobre si hem d'anar més enllà o no, però crec que compartim una qüestió de fons sobre quins són els reptes del país, sobre com arribem de tard –com arribem de tard– en poder dotar-se, el país, de les infraestructures i serveis que necessita per donar resposta a la població que som avui.

I em permetrà, ho torno a repetir, que després de provar diverses coses ens toca demostrar que per la via de l'acord entre els diferents grups de la cambra –i li he de dir que el debat de pressupostos serà una primera demostració d'això–..., que per la via d'arribar a acords el nostre país és capaç d'avançar –i aquest és el millor missatge que podem enviar– perquè el país funcioni, i serà la millor garantia de que lluitem contra els discursos d'odi i el populisme.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Gràcies, conseller, per la intervenció. Vostè ha parlat d'acords, i em sembla molt bé, però els acords cal complir-los, conseller, els acords s'han de complir. I no posem en dubte que el Govern treballa pel desenvolupament de polítiques socials en temes d'habitatge, però precisament aquí ens falten recursos per poder gestionar això bé i millor i poder donar resposta a tota la ciutadania.

Miri, conseller, no podem continuar amb un model en què les decisions es prenen a Madrid, i, de fet..., i lluny de la realitat –i lluny de la realitat. I els costos i les responsabilitats cauen, al final, sobre els municipis i sobre la Generalitat. I això, des del meu punt de vista, és injust i, sobretot, és insostenible a mitjà termini. Ho sabem tots. I per això cal dir-ho clar, conseller, cal un canvi de paradigma.

Vostè ha parlat de voluntat i de compromís. I, com li deia, les voluntats i els compromisos estan molt bé i són molt importants, però la voluntat per si sola no paga professors, no contracta metges i no reforça serveis socials. (*Alguns aplaudiments.*) El que necessitem, conseller, són eines, recursos i competències plenes, i això només serà possible si Catalunya té la capacitat real de decidir i de gestionar la política migratòria.

Perquè, hi insisteixo, quan una família arriba, no truca a cap ministeri; truca a l'escola del barri per inscriure els seus fills, truca al CAP per tenir cobertura sanitària, truca als serveis socials de l'ajuntament per demanar orientació i suport... Aquesta és la proximitat que fa possible la convivència. Aquesta és la realitat quotidiana que als ajuntaments ens toca gestionar.

Per això li torno a preguntar, conseller: està disposat a defensar aquest traspàs davant dels seus socis a Madrid? Està disposat a plantar-se i a reclamar el que ens pertoca encara que sigui incòmode –ho entenc–, o prefereixen quedar bé amb el Govern i mirar cap a una altra banda? Aquesta és la decisió de fons que han de prendre.

La migració no pot ser un camp de batalla partidista; ha de ser el contrari, una política de país. I li diré més, a Catalunya ja hem demostrat amb fets que sabem gestionar amb responsabilitat i amb humanitat. Els nostres barris en són testimoni: els projectes comunitaris. Tot això construeix inclusió cada dia. No parlem de teories ni d'eslògans; parlem de realitats de les que ens hem de sentir, jo crec, orgullosos.

Ara bé, sense competències i sense recursos tot això té un límit. I aquí entra en joc, com deia abans, el finançament singular, perquè no volem només traspassos de competències sense dotació econòmica, no volem engrunes ni subvencions puntuals que depenguin de la voluntat política del moment. El que reclamem és un sistema de finançament que reconegui també l'esforç que fem en acollida i integració.

Si som nosaltres qui gestionem les escoles, els hospitals i els serveis socials, com he dit abans, també ens correspon gestionar i finançar les polítiques migratòries. És tan senzill i tan just, crec, com això. Perquè sense recursos podem tenir totes les voluntats possibles, però les competències són paper mullat, i no ens en podem permetre més, conseller, de papers mullats.

Nosaltres, des dels ajuntaments i des d'aquest Parlament, continuarem fent la nostra feina: treballar per la convivència, per la inclusió, per la dignitat de tothom. Ara els toca a vostès, a vostè i al seu Govern, demostrar que també estan disposats a fer la seva. Que quan parlin de finançament singular no sigui només un lema o una frase en un discurs, sinó una eina efectiva per garantir drets i oportunitats a tota la ciutadania a Catalunya. Això és el que ens demana la gent, i això és el que el país necessita.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputat, insisteixo en el que he dit a l'inici de la meua intervenció, que li agraiï el to i la diagnosi dels problemes. Crec que són compartits. Crec que compartim un sistema de valors que expressa la necessitat d'enfortir l'estat del benestar, que entenc que és el que està a darrere, sobretot, de la seva intervenció, enfortir l'estat del benestar per enfortir la convivència com la forma de barrar el pas als discursos d'odi d'extrema dreta que intenten dividir la nostra societat catalana, i, per tant, també de recordar davant de tots aquests que som un sol poble, no?

Sí que em permetrà que li digui..., vostè em parla molta estona de voluntats o de les decisions..., un sistema de decisions que no es prenguin a Madrid. Jo li he dit que ja em conformo amb que, de moment, les decisions que s'hagin de prendre a Catalunya es prenguin –es prenguin–, que hem passat molt de temps en el que teníem decisions importants a prendre com a país i hem estat incapaços d'arribar a acords rellevants per fer que les coses passin a casa nostra. Més lluny, l'aeroport. I, per tant, prendre la decisió de desbloquejar la situació de l'ampliació de l'aeroport a casa nostra és exercir l'autogovern, és fer que les decisions que s'han de prendre a casa nostra es prenguin.

Si volem un model productiu que ens connecti amb els principals centres de recerca del món, si volem no anar a volar a través de Madrid, cal tenir un aeroport ampliat. I, per tant, li dic «sí». Vostè em diu que no es prenguin les decisions a Madrid. Jo ho comparteixo, però sobretot el que m'interessa és que les decisions que depenen del Govern de Catalunya..., passem d'un bloqueig històric que s'ha viscut a casa nostra a tenir un govern que és capaç de prendre decisions per tirar el país endavant. *(Alguns aplaudiments.)*

Em permetrà que li digui que ampliar el Trueta, construir el nou Trueta, és prendre decisions. Desbloquejar la situació per a la construcció del Clínic és prendre decisions, que sé que compartim amb el seu grup. Tirar endavant l'estudi informatiu i d'impacte ambiental per tirar endavant la B-40 entre Sabadell i Terrassa és prendre decisions. Desdoblar la C-55 és prendre decisions. Ampliar en set mil places l'oferta de formació professional al nostre país és prendre decisions.

I, en aquest sentit, doncs, l'hi deia, crec que això és exercir l'autogovern. No tinguí cap dubte que acompanyarem la reivindicació sobre la plena gestió en les competències migratòries, perquè creiem que l'enfortiment de l'autogovern requereix un govern exigent per poder gestionar des de la proximitat les competències que van en línia, com deia, a poder enfortir la convivència en el nostre país. A vegades no ha estat possible. Les coses no són fàcils. La situació política al conjunt d'Espanya –no cal que l'hi expliqui, a vostè– és complexa, però li he de dir que compartim de fons la necessitat..., que les polítiques es gestionen millor des de la proximitat, de la

mateixa manera que amb vostès estem tirant endavant els acords per al traspàs de rodalies.

I en finançament, doncs, no aniré més lluny del que he dit. L'hi torno a dir, crec que tenim una oportunitat. Crec que tenim una oportunitat històrica, que cal abordar-la. Que el nostre país, si abordem una solució de finançament singular, té per davant l'oportunitat de blindar el finançament dels serveis públics essencials a casa nostra per a la propera dècada. I, per tant, confiar en que aquest treball sigui possible.

Li he de dir que, a vegades, molta gent ha promès el pa sencer i després hem mirat i no hi havia el pa. A vegades hem promès que faríem cinc passes però n'hem fet zero. Jo li he de dir que crec que dos és millor que zero, tres és millor que dos, i quatre, millor que tres. I aquesta és la nostra forma.

Dirà: «Vostès són pragmàtics. Vostès no sé si són els del peix al cove.» L'hi dic, miri, pas a pas, el nostre país avança. I intentem que quan mirem enrere, al final d'aquesta legislatura, puguem veure que hem recorregut un camí llarg de l'autogovern no només per demanar-lo, sinó per aconseguir-lo i per prendre decisions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics

300-00188/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Bona tarda, president. Consellers... Nosaltres som fills de l'U d'Octubre. Aquell dia vam defensar urnes i democràcia. Vostès, en canvi, eren a l'altre costat, amb els qui abanderaven les porres. No dic que el Partit Socialista prengués la decisió, la van prendre el PP, Ciutadans i VOX, però vostès s'hi van afegir sense gaires dubtes, sense gaires reserves, i des d'aleshores, cada vegada que han tingut l'oportunitat han intentat blanquejar aquell error històric, recomanant-nos «mirin el futur, mirin el futur». Ja ens hauria agradat que defensessin els catalans independentistes amb la mateixa passió que defensen altres causes.

Avui la repressió s'ha transformat en una desnacionalització suau, més discreta que els cops de porra, però més efectiva, una mena de pluja fina que mina la consciència col·lectiva. La subordinació i la renúncia són norma. El primer símptoma és la incapacitat de defensar les reivindicacions bàsiques nacionals. Acabem de veure aquí un exemple ben clar de les disputes que tenen: Rodalies, aeroport sense gestió catalana, un salari mínim català que tampoc existeix, un finançament..., no singular, just, no? L'agenda del Govern seu és l'agenda del Govern de Pedro Sánchez. Els interessos de Catalunya estan subordinats als de Madrid –en això no hi ha cap mena de dubte. I això no és governar per a Catalunya, és administrar una autonomia sota tutela.

Una de les seqüeles de la crisi del 2008 i de les solucions que es van prendre, que van ser bastant errònies –retallades, precarització del treball, privatització–..., va obrir la porta a l'extrema dreta; això ho sap tothom, perquè va passar aquí i arreu del món. Però el 2017 s'hi va afegir un capteniment més greu: la claudicació moral dels socialistes manifestant-se al costat de l'extrema dreta i de la dreta extrema espanyola per pur espanyolisme, per pur nacionalisme. I això ha tingut dos efectes: ha normalitzat el discurs i les pràctiques de l'extrema dreta espanyolista, que gaudeixen, a més a més, tot el dia malparlant dels mitjans de comunicació públics catalans, i ha provocat que antics octubristes desorientats abracin avui posicions contràries a la dignitat humana.

Així que la pregunta que vostès s'haurien de fer és que si no van tenir vergonya d'anar de bracet amb l'extrema dreta el 2017, per què ara s'indignen tant amb els discursos d'odi que hi han i proliferen les mateixes persones que els acompanyaven?

Nosaltres vam posar, l'U d'Octubre, per damunt de qualsevol cosa, la llibertat i la dignitat, i va ser per a nosaltres un punt d'inflexió. En canvi, vostès el que fan és proliferar el nacionalisme banal: banderes espanyoles arreu; rituals que es presenten com a neutres, però que no ho són, que releguen la catalanitat; degradació de la llengua als mitjans públics, que farceixen de neologismes... I això no és innocu, això té unes conseqüències evidents, no?

Als mitjans de comunicació, claríssim, la desnacionalització es fa evident. En el cas de TV3 és paradigmàtic. La presidenta de la CCMA vol desconstruir quaranta anys d'història, primer amb el canvi de nom; un canvi aparentment menor, però carregat de simbolisme. Entrin al portal del 3Cat i veurà que, en la roda de premsa que va fer el 23, deia claríssimament –ho diu aquí, eh?–: «De la fusió de TV3 i Catalunya Ràdio neix 3Cat, la nova marca del futur.» Aquest matí deia el contrari, però ho ha fet, i si no arriba a ser per la pressió popular, estariem molt malament. Després, degraden la televisió amb programes com el de l'altre dia, *Bestial*, que costa 700.000 euros deu capítols. Dels 4 milions que dona Cultura..., van a parar també en aquest programa; un programa que sí que és bestial, com diu la Mònica Planas, no?

Diu la senyora Romà: «Tot va bé!» Sap què passa? Cap contingut nou de la senyora Rosa Romà ha triomfat –cap ni un. Viu del passat, d'*El foraster*, de *Crimis*, d'*Eufòria*, de *Com si fos ahir*... Tot és fet per altres persones que no eren ella. Es penja moltes medalles, però l'única cosa que ha fet és crear un conflicte, que és crear el conflicte de les marques; que és crear un conflicte que, en definitiva, divideix l'opinió pública, i ho fa, a més a més, sense tenir-ne potestat, perquè la potestat, en tot cas, és del Parlament de Catalunya.

Jo em pregunto: tenen signat un acord marc. Aquest acord marc diu que el Govern ha de preservar els objectius, que són la catalanitat, que són la llengua, etcètera, no? Però també vol dir les marques. La senyora Romà no pot venir a la comissió i dir-nos que ella canvia la CCMA per 3Cat. No és la seva competència, ni molt menys. Això, en tot cas, és un debat parlamentari que hem de tenir aquí, però no pot ser que ella faci el que li doni la gana.

Mirin, si el comitè professional i el comitè d'empresa es posen com una moto, per dir-ho així col·loquialment, per les decisions que ha pres la senyora Romà; si antics responsables de TV3, com Salvador Alsius, per exemple, no?, s'indignen per la deriva que té TV3; si la població en general també s'indigna sobre el que està passant, i si un bon nombre de grups parlamentaris ho fan, o com a mínim el nostre segur, doncs vol dir que alguna cosa passa, no?, i que ho hem de discutir.

Jo, la veritat, aquest contracte programa, ja l'hi dic, si el Govern n'accepta l'incompliment, és còmplice de la desnacionalització. Bé, còmplice no, n'és el promotor; els còmplices són els Comuns i Esquerra Republicana, que són els seus socis. No és una dèria nostra. (*Remor de veus*) Se'n queixen els treballadors, ja li he dit, no? –se'n queixen els treballadors–, i nosaltres l'única cosa que fem és posar altaveu a una reivindicació que no podem tolerar de cap de les maneres. És el mínim que podem fer. Ho fem cada vegada que ens toca fer-ho a la comissió parlamentària, i ho hem portat aquí al Ple, precisament, perquè creiem que això és important i és una eina de país.

Nosaltres creiem que la dignitat de l'U d'Octubre és l'únic antídoto contra l'espanyolització, ho tenim claríssim; però també contra l'extrema dreta, contra la submissió, contra l'erosió lenta d'allò que som. L'ombra del 155 continua molt allargada, des del nostre punt de vista. Però som aquí; no tan sols per resistir, sinó per esdevenir l'alternativa al seu Govern, per recuperar la vitalitat nacional, per tornar a posar damunt la taula, damunt de la política, la dignitat per damunt del càlcul electoral, per damunt de les baixeses polítiques, que és el que dona ales a l'extrema dreta.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyor Colomines. Li he de dir que ja el trobava a faltar després d'aquesta aturada estival, però li he de dir que vostès em tenen molt preocupat –molt preocupat. A mi em tenen preocupat i li he de dir que a la societat catalana els tenen desconcertats, que ja no sabem on estan vostès. Li he de dir que em té preocupat perquè l'he vist amb dificultat per defensar aquesta tesi, i jo a vostè, que el tinc per una persona molt intelligent, crec que no comparteix moltes de les qüestions de fons de les que vostè ha dit avui. Crec que vostè no comparteix moltes de les qüestions de fons de les que vostè ha dit avui.

Però li he de dir, primer, que em té desconcertat, perquè, l'hi he de dir, hi han molts problemes al país –i jo no vull menystenir l'element dels mitjans de comunicació, als quals entraré ara–, però jo dic: aquest és el tema que vostès han trobat per fer d'oposició al primer Ple de retorn al Parlament? L'altre dia vaig escoltar el senyor Batet dirigir-se al president, i avui els mitjans públics?

La segona: li he de dir, fins ara, dels mitjans públics en aquest Ple només m'ha via preguntat el Partit Popular i VOX; avui, Junts. Partit Popular, VOX, i avui Junts.

I tercera, li he de dir que crec que és el tema més de fons, més de fons de la pregunta que fa vostè. Vostè sap perfectament quin és el sistema de governança de la Corporació Catalana de Mitjans –vostè ho sap perfectament. Vostè sap perfectament que en aquest país hem treballat per tenir uns mitjans públics independents que depenen del Parlament i no del Govern. I portant-los vostè aquí al Ple, crec que demostra quin és el seu model. Que a vostès els veig molt nerviosos –a vostès els veig molt nerviosos–, perquè crec que senten que han perdut el control dels mitjans públics del país.

Miri, el Govern, per sort –per sort; per sort per a la nostra democràcia i per al sistema d'arquitectura institucional a Catalunya–, dic, per sort, no ostenta el control dels mitjans públics del país; l'ostenta aquesta cambra a la Comissió de Control de la Corporació de Mitjans Audiovisuals. I, l'hi he de dir, crec que de fons vostès li fan un molt mal favor –molt mal favor– als mitjans, i sobretot als seus treballadors –i sobretot als seus treballadors–, convertint els mitjans públics en un element de confrontació política, com si fos responsabilitat del Govern una cosa que saben perfectament que no ho és –que saben perfectament que no ho és. I crec que de fons, en el mitjà i en el llarg termini, estarem fent un mal servei als professionals dels mitjans de comunicació d'aquest país, quan vostès porten a les sessions de control al Govern la qüestió sobre el control dels mitjans públics de comunicació, perquè demostra quina és la visió que vostès tenen dels mitjans de comunicació en aquest país. L'hi he de dir, demostra quina és la visió que tenen vostès dels mitjans de comunicació públics en aquest país.

Que, l'hi he de dir, per cert –també em sorprèn–, cada vegada que parla dels mitjans de comunicació –ahir també li va passar al president del seu grup–..., només parlen de la tele, de la ràdio no els escolto mai. Vostè només ha parlat de la televisió; de la ràdio, no. Potser és que no s'hi senten interpellats, o se senten interpellats per algun altre. Però dic, de la ràdio, no; de la ràdio, mai. Aleshores dic, escolti, aquest Govern, que fa una defensa dels mitjans públics de Catalunya, que crec que ens ha costat molt a tots construir-los, crec que fariem tots plegats bé d'intentar no utilitzar-los com una arma llancívola, que és al que ens tenien acostumats fins ara en aquesta cambra el Partit Popular i VOX.

Per què fem una defensa dels mitjans públics nosaltres? Per què fem una defensa com a govern dels mitjans públics? La primera, perquè creiem que en democràcia, a les nostres institucions li van bé, necessitem un sistema d'informació veraç, plural,

de qualitat, que ens ajudi a combatre la desinformació, que ens ajudi a entendre els reptes que hi ha en el nostre món. I dos, necessitem uns mitjans públics de comunicació, amb televisió i amb ràdio, amb TV3 i amb Catalunya Ràdio, per poder protegir i promocionar l'ús de la nostra llengua. És un dels principals elements que tenim per poder promocionar, protegir i potenciar l'ús de la nostra llengua, dels nostres creadors, de les nostres creadores, i donar continguts; i donar continguts a la societat catalana, que seria molt difícil, si no, de poder tenir continguts en català. Aquest és l'element central que ens porta a nosaltres a defensar els mitjans públics.

Li he de dir que hauríem d'analitzar-los per la seva qualitat i per la seva audiència. Que és cert que la nostra llengua té moments de dificultat, i és cert que això obliga a canviar l'orientació de determinades coses. L'hi he de dir, no és responsabilitat del Govern, és responsabilitat de la corporació i dels seus organismes de control, però crec que ha estat una bona aposta –crec que ha estat una bona aposta– fer una aposta per fer el salt a la plataforma i als continguts digitals. Crec que en un moment on el consum de televisió i el consum de ràdio es veuen moltes vegades superats pels consums que fem de les plataformes digitals, crec que és una eina de país –crec que és una eina de país– que hi hagi una bona plataforma per poder veure continguts digitals audiovisuals en català. Crec que és una bona aposta. I crec i celebrego que així hagi sigut.

L'hi he de dir, crec que el nou model d'informatius, doncs, em sembla una bona aposta, que crec que ha estat ben reconeguda fins i tot pel seu propi consell professional, l'hi he de dir, perquè ajudi a tenir un sistema d'informació, com he dit, independent, de qualitat, plural, veraç, i que ajudi en un moment de moltíssima desinformació –de moltíssima desinformació– a entendre quins són els reptes de la societat catalana.

Crec que és bo que la televisió plantegi una renovació de continguts; però, l'hi he de dir, és que no em correspon a mi decidir què ha de passar a la graella de TV3 o de Catalunya Ràdio. No ens correspon al Govern. A nosaltres ens toca vetllar pel seu control financer i pel seguiment del contracte programa, que, per cert, és heretat dels governs anteriors. I, per tant, l'hi he de dir, alguna responsabilitat deuen tenir. Li he de dir que veig que, en les xifres d'audiència, aquesta estratègia ha estat ben recolzada –ha estat ben recolzada. I, per tant, el que vostè hauria de celebrar és que hi hagin més oients a Catalunya Radio i més telespectadors a TV3, que miren i s'informen a través dels canals en català del nostre país. M'agradaria que vostès formes sin part d'aquest consens.

Ara, si jo li he de dir que he de fer d'opinador dels diferents programes –que, per cert, l'hi he de dir, algun dels que m'ha mencionat ni tan sols l'he vist; crec que a aquella hora devia estar dormint –, li he de dir «no ho faré». No ho faré per respecte al sistema d'arquitectura institucional que tenim de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i perquè crec que no és el meu rol com a conseller de la Presidència. Ara, com tot –com tot–, hi han programes que funcionen i programes que no funcionen. I li he de dir que vull tenir un sistema..., perquè, també, escolti, quan hi havien comentaris, com havia sentit, d'insults als espanyols i a les persones d'Espanya, a vostè no el vaig sentir tan al·larmat, aquella vegada. Aquella vegada, vostès ni piu. Doncs, escolti, jo no faré de comentarista dels programes de televisió. El que vull i el que em toca vetllar és perquè el sistema que hi hagi a TV3 proporcioni continguts de qualitat, en català, plurals, diversos. Aquesta és la nostra funció.

Ara, l'hi he de dir, hi han coses que m'agraden i coses que no m'agraden? Doncs l'hi he de dir, el mapa de color gris del temps em semblava espantós. Bé, crec que ha sigut un encert tornar a tenir el mapa del temps de color verd. Però, l'hi he de dir, no és obra del Govern. Crec que ha sigut un senyal d'intel·ligència de la Corporació Catalana de Mitjans prendre la decisió de que, quan un sistema s'està transformant per poder tenir més audiència, per poder tenir més oients, es pugui adaptar i, sobretot, que faci cas i escolti què diu la seva audiència.

Sobre les marques, crec que el canvi de la corporació pel 3Cat és una bona decisió, però soc un defensor claríssim de les marques, l'hi torno a dir, de TV3 i de Catalunya Ràdio, que vostè se n'oblida –de TV3 i de Catalunya Ràdio. Perquè crec que les marques, en el moment en el que estem, en un moment en el que tots plegats, moltes vegades, necessitem arrels que ens facin sentir sentit de pertinença, que som d'un lloc, unes marques que ha costat molt construir durant molt de temps, crec que són un valor de tots que cal preservar. I crec que és bo que aquest debat s'hagi obert en l'audiència. Que s'hagi obert aquest debat en l'audiència és positiu, perquè vol dir que la gent les estima –que la gent les estima– i que la gent valora el valor de TV3 i de Catalunya Ràdio.

Així que, l'hi he de dir, de totes les coses que vostè ha dit barrejades sobre els mitjans de comunicació, doncs em torno a refermar en el mateix. Jo no sé quina concepció tenen vostès dels mitjans de comunicació en aquest país, i si vostès tenen una idea de que el que li tocava al Govern és controlar els mitjans de comunicació d'aquest país. Això, aquí, no passa –això aquí no passa. I el que a nosaltres ens toca vetllar és perquè el sistema de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, amb TV3 i amb Catalunya Ràdio, sigui un sistema plural i independent –i independent–, que es guiï per un sentit de qualitat i que, sobretot, treballi per promocionar la nostra llengua –sobretot, treballi per promocionar la nostra llengua–.

Ara bé, vostè, abans de parlar dels mitjans de comunicació, l'hi he de dir, ha fet algunes afirmacions... Home! Home! Què li he de dir? Que vinculi la meua formació política amb els discursos d'odi i d'extrema dreta... Vostès sí que estan desconcertats sobre aquest tema, eh? –vostès sí que estan desconcertats sobre aquest tema–, perquè el que nosaltres fem i el conjunt de forces progressistes d'aquest hemicicle fem és treballar per la cohesió social del nostre país –treballar per la cohesió social del nostre país– per permetre que tothom que ve a Catalunya es pugui guanyar el seu futur amb dignitat i formi part de la societat catalana sense exclusió. (*Alguns aplaudiments.*)

Ara bé, vostès –vostès–, que venien de ser centrats i persones moderades, que van acabar defensant tesis, l'hi he de dir, gairebé radicals, que van provocar una gran frustració en aquest país i que ara es quedin astorats de per què hi ha tanta gent que, després d'una enorme frustració, abraça tesis d'extrema dreta independentista..., lliçons, ninguna.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Silenci. (*Pausa.*) Silenci. No intercanviïn retrets. Senyor Colomines, té la paraula.

Agustí Colomines i Companys

Jo no fa falta que li digui que li tinc molt de respecte, no?, i espero que vostè me'n tingui a mi i no em tracti de «tontet», per entendre'ns, eh? Miri, allà hi han dos llaços, i això ho han provocat vostès. Ho sento molt. (*Aplaudiments.*) Això és una evidència. (*Veus de fons.*) No se'n volen recordar? D'acord. Diuen que mirem al futur? D'acord. Però no em vingui amb «tonteries», perquè això és així. Perquè, si no, no haver votat el 155. Perquè no es van atrevir amb TV3 amb el 155, però ara van a la desnacionalització de TV3.

Per cert, jo no parlo mai de control. Jo parlo de fiscalització. Sap què és el control? Sap què és el control? El que han fet vostès amb un reportatge, com diuen al comitè d'empresa, a la senyora Paneque, amb un reportatge sobre l'aigua. Això és el control. Això és la censura. Això és el no voler. Perquè vostè diu que no es fica enlloc, però resulta que acaben trucant, eh? Per tant, no em vingui amb «tonteries», que ja ens coneixem.

Jo només li he dit una cosa que és certa, absolutament certa, que és que el Govern té una obligació sobre els mitjans de comunicació públics, que una senyora ha

emprèn unes accions que van a eliminar no només Catalunya Ràdio, TV3, el 3/24, Catalunya Informació i *tutti quanti*, sinó que s'inventa una cosa que, a més a més... Escolti, sap què ens ha costat canviar les carxofes per aquesta cosa horrible de color vermell amb les veles d'Aliança Catalana? Sap quant ens ha costat això? Dos-cents mil euros –200.000 euros–, que no són una tonteria. Perquè si ara fem marxa enrere, com ha dit que faria aquest matí, ens costarà 200.000 euros més, perquè no crec que les vagi a buscar a la brossa.

Per tant, jo el que li dic, senzillament, és que, si vol parlar d'això seriosament, cap problema, parlem-ne seriosament. Però jo també li adverteixo que nosaltres ja estem una mica cansats dels consensos que no serveixen de re. Els consells del XXI..., segurament està arribant a la seva fi –vull dir, amb els mitjans de comunicació– i potser haurem de començar a pensar en una altra cosa. I no juguïn amb nosaltres. No ens vagin qualificant, perquè prou feina tenen vostès. A nosaltres no ens qualifiqui, perquè nosaltres som un grup que, en definitiva, vam néixer el 2017 producte de la repressió i que estem intentant reconstruir el moviment independentista perquè és el nostre ideari. Nosaltres som un grup independentista i no deixarem de ser independentistes, i defensarem els mitjans de comunicació públics amb ungles i dents, contra l'espanyolisme de VOX i contra el que faci falta. Però nosaltres amb VOX no ens hi hem manifestat mai. Vostès sí, de bracet. (*Aplaudiments.*) De bracet! Nosaltres mai. Nosaltres mai!

Després poden anar a la flotilla o el que els doni la gana, però nosaltres, amb VOX, mai a la vida. I amb Aliança, tampoc. (*L'orador pica amb el puny a la tribuna.*) Perquè és l'altra extrema dreta. Ja està; és així de fàcil. La nostra línia està claríssima: la defensa de Catalunya, de la independència de Catalunya, de la sobirania de Catalunya i dels drets socials dels catalans. I res més.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Senyor diputat, miri, al llarg d'aquesta legislatura vostè i jo hem tingut debats de moltes coses, moltes d'elles de funció pública, per la responsabilitat que jo tinc i pels temes que vostè defensa en comissió, i hem sigut capaços de compartir acords i, moltes vegades, expressar diferències. No sempre estem d'acord. Amb el seu grup, tenim –en algunes posicions queda manifest– importants diferències.

Però, l'hi he dit, vostè ha fet una pregunta sobre els mitjans de comunicació públics i ha començat la seva intervenció parlant sobre quina és la posició política del meu grup. El meu grup sempre ha defensat la convivència i sempre la defensarà. Ho va dir el president de la Generalitat en la sessió de control l'altre dia, per enèsima vegada. Perquè vostè m'ha assenyalat dues vegades els escons buits que hi han en el Parlament, i li he dit que el meu grup està plenament compromès i que estem plenament compromesos amb que es faci efectiva la llei d'amnistia. Li recordo que el grup amb diputats de Catalunya que més va contribuir o que més diputats va aportar a la votació per la llei d'amnistia va ser el nostre, al costat del seu –al costat del seu. (*Aplaudiments.*)

I, per tant, crec que acusacions com la que vostè ha fet –crec que acusacions com la que vostè ha fet– no corresponen. Crec que acusacions com la que vostè ha fet no corresponen. Pel respecte que ens tenim entre totes les persones que estem en aquesta cambra. Que no dubto que vostès també treballin per la convivència –que no dubto que vostès també treballin per la convivència. Ara bé, l'hi torno a dir: el missatge que vostè fa sobre els mitjans públics, crec que s'equivoca en dirigir-lo al Govern. I crec que ens fem un mal favor com a país si portem a la responsabilitat del Govern la gestió i el control sobre els mitjans públics, que l'ostenta aquesta cambra,

on vostès també tenen responsabilitat. I jo en faig una defensa, dels seus professionals, dels seus directors, que han estat escollits per concurs, i de la presidenta de la corporació. En faig una defensa, perquè ha sigut fruit d'acords a què s'ha arribat en aquesta cambra.

I li torno a defensar la necessitat de, quan parlem d'un ecosistema de mitjans públics a Catalunya i en català..., la necessitat no només de preservar la seva independència, sinó també la seva qualitat, i de poder abordar –i de poder abordar– els reptes de fons que té la nostra societat, especialment en matèria de llengua. I de la necessitat de renovar-ne els continguts i els accessos i els canals de comunicació, no només a través de TV3 i de Catalunya Ràdio, sinó també a través de la seva plataforma. I li dic que en faig una defensa, de les marques. Crec que avui ha quedat expressat. Així ho han expressat els responsables de la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació. Però ens fariem un favor tots –ens fariem un favor tots– si no convertim els mitjans de comunicació en una arma llancívola en aquest país.

I sobre la resta de coses que vostè ha dit, li he de dir que no tinc res més a dir.
Moltes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per garantir l'accés a l'habitatge.

Interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge

300-00185/15

És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; bona tarda, consellera. Bé, avui portem una interpellació, perquè des de VOX volem denunciar la urgent necessitat d'afrontar un dels majors reptes i problemes que patim avui dia, no només a Catalunya, sinó a tot Espanya, que és l'habitatge.

Aquest desafiament és conseqüència directa..., en alguns casos, degut a la inacció; en altres, degut a la deixadesa, i considerem també que, en masses ocasions, degut a la irresponsabilitat d'una classe política que, durant dècades, ha condemnat milers de famílies i joves a una greu crisi habitacional i a la incapacitat d'accedir a una llar digna. I tot això és fruit del bipartidisme del PP i del Partit Socialista que encara patim, i que malauradament a Catalunya s'ha vist agreujat per unes polítiques més obsessionades pel separatisme que no pas en garantir el benestar dels catalans.

I les conseqüències d'aquestes polítiques, doncs, són ben clares, no? Tenim una realitat, i és que hi ha poc habitatge i l'habitatge que hi ha és car. I no és car per casualitat; no és car per art de màgia. També ens trobem que el volum de noves llars de promoció privada ha baixat, senzillament, doncs, perquè es construeix menys i les coses passen per alguna cosa. De fet, a Catalunya ens trobem que, en l'última dècada, s'han fet més de quaranta canvis normatius que afecten el sector de l'habitatge que han generat més inseguretat jurídica, inversors que marxen, menys construcció, i propietaris que han acabat retirant els seus pisos del mercat de lloguer.

En segon lloc, ens trobem amb unes traves burocràtiques que ofeguen tot el procés edificador i constructiu per a la construcció d'un habitatge, implicant així la creació de noves llars. De fet, el 2024 es van iniciar 15.604 habitatges a tot Catalunya, un 8,2 per cent més, però només se'n van acabar 13.210 unitats, un quatre per cent menys que el 2023. I a sobre ens trobem, doncs, amb unes polítiques intervencionistes que no han fet més que posar pals a les rodes. I aquí parlem de la limitació dels preus de lloguer, que ha fet que molts propietaris retirin els habitatges del mercat;

l'obligació del sector privat de construir habitatge protegit, i després la declaració de zones tensionades, no?, que ha reduït l'oferta de lloguer en lloc d'ampliar-la. I, de fet, a Catalunya en l'últim any hem perdut quaranta mil habitatges de lloguer, l'oferta ha caigut un vint-i-sis per cent i els preus han pujat ja un disset per cent.

I després, doncs, per acabar d'adobar tot això, ens trobem amb uns impostos abusius. Jo crec, de fet, que poc se'n parla de tota la fiscalitat que hi ha entorn de l'habitatge i és una peça clau. Sí que és cert que no és l'única, però és una peça clau, perquè, de fet, la fiscalitat és una de les principals lloses que expliquen per què l'habitatge avui dia és inassumible. I a mi m'agradaria, consellera, entre d'altres coses, lògicament, que vostè tingui pensades, però que em parlés de fiscalitat, perquè jo crec..., i la gent no n'és conscient, però el tema de la fiscalitat és una cosa que acaba encarint el preu final d'un habitatge; el preu final d'un habitatge que, lògicament, acaba pagant el consumidor i, per tant, el català de peu de carrer. *(Alguns aplaudiments.)*

Després ens trobem també, per a més inri –i això ho porto veient des de fa molts anys–, que veig com el debat sobre l'habitatge, no?, s'ha portat a un extrem ideològic que considero que no té ni cap ni peus. I a sobre també veiem amb qui pacten tots els temes relacionats en matèria d'habitatge, amb els comunistes d'En Comú Podem, que crec que no aporten precisament res beneficis per a la nostra societat. De fet, l'última ocurrència que hem pogut veure és la creació d'aquest cos d'inspectors per vigilar i multar totes aquelles persones, tots aquells propietaris que volen posar els seus habitatges en el mercat de lloguer. De fet, jo em pregunto: de debò vostès, com a govern, creuen necessari invertir 5,9 milions d'euros a més despesa, 5,9 milions d'euros a més burocràcia, en comptes d'invertir això precisament per incentivar solucions reals i no perseguir els propietaris, que el que fan és posar els seus habitatges a disposició del mercat de lloguer?

Jo crec sincerament que lo trist de tot això és que totes aquestes polítiques no són innocents. Totes aquestes polítiques acaben afectant la gent, acaben afectant tothom en general, i sobretot una generació que el que hauria d'estar fent ara mateix és estar construint un futur, que són els joves. I és que la realitat dels nostres joves és una condemna silenciosa, no? A dia d'avui ens trobem que, per poder llogar un pis, han de deixar-se nou de cada deu euros que guanyen i, fins i tot, quan comparteixen pis, més d'un terç del sou ja vola només amb el lloguer. Com volem que facin projectes de vida si el sol fet de viure ja s'ha convertit en un luxe? No és d'estranyar llavors, que vuit de cada deu joves catalans menors de trenta-cinc anys no s'hagin pogut emancipar a Catalunya. De fet, només el 17,6 per cent dels joves a Catalunya s'han pogut emancipar, quan la mitjana europea és precisament del 31,9 per cent.

Què vull dir amb això? Doncs que alguna coseta devem estar fent malament. Jo crec que, de fet, són dades que ens haurien de donar el Govern per a una reflexió profunda. I és que això vol dir que milers de joves catalans, tot i esforçar-se, tot i treballar, no poden marxar de casa i, de fet, segueixen dormint a l'habitació de quan eren adolescents. I ells volen, volen emancipar-se. I això és degut a un sistema que vostès han creat, no?, i que els joves es veuen atrapats en una espècie de cercle viciós, com jo li dic: sous baixos, lloguers impossibles i uns impostos que fan pràcticament impossible la compra d'un habitatge. I és que això és com un peix que es mossega la cua. Com vols estalviar si pràcticament la totalitat del teu sou se te'n va en el lloguer? I com vols deixar de llogar si comprar s'ha convertit en una cosa pràcticament inassumible? Per tant, estem parlant de la generació més preparada de la història, però la que menys oportunitats té.

Què vull dir amb això? Que és una realitat que hem de mirar a la cara. Els nostres avis i els nostres pares, inclús amb tan sols un sou, podien comprar-se un habitatge, ara ni tan sols amb dos salaris. I això és una realitat que hem de mirar la cara i que hem de fer-hi front, precisament perquè els nostres joves puguin tenir un futur i puguin crear els seus projectes de vida. *(Alguns aplaudiments.)*

I, després, una cosa que veig és que la situació dels joves és molt dramàtica, però també la situació que tenim actualment en el parc públic d'habitatge, perquè a Catalunya amb prou feines representa, aproximadament, el tres per cent del total, segons llegia l'altre dia en una entrevista que li van fer, mentre la demanda no para de créixer; inclús ens trobem amb mesos d'emergència que estan col·lapsades. Sobretot els que venim del municipalisme som molt conscients que això està passant, no?

Inclús, aquí només fa falta veure què està passant en alguns municipis aquestes setmanes. Molts de vostès, i inclús vostè, consellera, potser sabrà el cas de Mataró. Ens trobem amb més de cent famílies que estan sense llar, que estan sense sostre. Ens trobem en un moment on tenim els serveis socials col·lapsats, famílies dormint en vehicles amb nens menors d'edat, i l'única resposta que han tingut per part de l'Administració són uns dies en un hotel o en un hostel i després abandonar-los al carrer.

I a mi m'indigna, això. M'indigna, perquè després veig persones que tenen allotjament i se'ls ha acomodat a pensió completa en hotels de primera línia de mar a la meua comarca del Maresme, a municipis com Calella, a persones que acaben d'arribar. Per què per a la immigració il·legal tenen hotels a pensió completa a primera línia de mar, i famílies que s'han quedat al carrer..., i, a més, són famílies que poden pagar un lloguer social –són famílies que poden pagar un lloguer social. Per què dic això? Perquè aquesta és la realitat que estan patint avui dia molts catalans: que es veuen expulsats del propi sistema; famílies que són expulsades del mercat de l'habitatge, i en aquest cas de lloguer. I estic parlant de famílies, d'unes cent seixanta famílies que poden pagar un lloguer social.

Què vull dir amb això? Per anar acabant. Jo crec que hi ha una qüestió que és fonamental: quan l'habitatge social, l'habitatge protegit, és un bé tan escàs, qui hauria de tenir prioritat? I això és una qüestió de sentit comú. I sí, des de VOX defensem que enfront d'un bé tan escàs actualment –habitatge protegit, lloguer social i inclús les ajudes al lloguer–, doncs, lògicament, s'ha de mirar principalment per la gent de casa, perquè si no mirem nosaltres primer per la gent de casa, qui ho farà? I això no és ni qüestió de racisme ni de xenofòbia, sinó de sentit comú.

I el que li pregaria en aquest sentit és que tinguin valentia i afrontin aquests temes amb sentit comú, perquè això és el que hem de fer. I amb això no s'està dient que es deixi a tothom al carrer, sinó simplement que primer s'ha de mirar per la gent de casa, perquè no podem permetre que hi hagin joves, que hi hagin famílies que estiguin dormint en vehicles. I això està passant actualment pels carrers de Mataró. I el que no podem seguir permetent és que des del Govern de la Generalitat es continuï donant uns privilegis a persones que acaben d'arribar, quan tenim catalans dormint en un vehicle.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Faré un esforç per centrar-me en la qüestió de l'habitatge. La veritat és que li haig de dir que fins i tot en algunes parts de la diagnosi..., de fet han estat deu minuts de diagnosi. També és ben trist, diputada, que en deu minuts no sigui capaç de fer ni una sola proposta en matèria d'habitatge. Una diagnosi encertada, certament; especialment els joves, com vostè deia, en aquests moments tenen dificultats greus per accedir a un habitatge i a un lloguer assequible.

Vostè feia esment d'una entrevista recent que em van fer en matèria d'habitatge i em preguntaven com hem arribat a aquesta situació. Nosaltres, la veritat és que des

del Govern i jo mateixa podríem fer moltes anàlisis, però ens hem estimat més, en la situació del present, veure quines polítiques podríem desplegar. Jo ara l'hi explicaré breument. Ja em dirà vostè quines d'aquestes considera que són irresponsables o quines poden compartir o quines no.

Però, en qualsevol cas, el Govern, des del primer moment, més enllà de fer anàlisis de com havíem arribat al moment actual, on certament el parc d'habitatge públic protegit a Catalunya és clarament insuficient, havíem de posar tots els esforços a moure recursos econòmics, recursos humans i polítiques, per començar a donar solucions als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I sí, ho hem fet de la mà de les forces de progrés d'aquest Parlament, que comparteixen, efectivament, que el dret a l'habitatge ha de ser un dret que estigui per sobre de qualsevol altre interès.

Miri, vostès tendeixen molt a parlar de qui es pot o no es pot ajudar. Hi ha un concepte que determina la fortalesa d'una comunitat, d'un país, que és el capital moral. És a dir, el respecte als valors, els valors que compartim vinguem d'on vinguem, a les institucions i a les autoritats. I en els valors que compartim els catalans i catalanes, n'hi ha un que, des del meu punt de vista, té un protagonisme especial. I és que el benefici que generem, la riquesa, el progrés que generem sigui compartit, per tothom, qualsevol persona que visqui i treballi a Catalunya. Tolerem malament els tramposos que es volen aprofitar dels guanys de tota la societat o fer una acumulació de riquesa. I, per això, pel valor compartit de benefici compartit, el Govern insisteix –i ho ha dit el conseller Dalmau, n'ha parlat també la consellera Parlon aquesta tarda–, insistim que l'habitatge és una qüestió que interpella el conjunt de la ciutadania i que, a més a més, és l'element fonamental per lluitar contra l'escletxa social.

A Catalunya hem de poder viure a un preu raonable –lloguer, adquisició... I, per tant, hem de poder oferir i transmetre aquest principi als nostres fills i filles. No es pot perdre de vista que l'economia és un factor molt influent que enforteix la nostra comunitat. I en aquesta realitat hem de saber explicar que l'esforç i el treball generen progrés i afavoreixen el creixement, i també que la concentració de la propietat dificulta l'accés d'una part de la societat a l'habitatge. La concentració de propietat i riquesa dificulta l'accés a l'habitatge d'aquestes classes treballadores que vostès diuen defensar.

Per tant, cal corregir aquesta distorsió. Quan vostès parlen d'intervencionisme estem corregint aquesta distorsió que en aquests moments ens trobem a Catalunya i que cal fer-ho trobant l'equilibri entre el dret a la propietat privada i el dret a tenir un sostre digne i a viure amb dignitat a Catalunya. I avui és evident que el preu que costa viure a Catalunya fa que l'esforç i el treball no tinguin, en aquests moments, la recompensa que correspon a les classes treballadores. El Govern fa, com li deia, un esforç enorme per canviar aquesta situació; entre d'altres raons, com li deia, perquè pensem que és un element fonamental per a la cohesió al nostre país.

Vostè utilitzava l'expressió «la gent de casa». Qui considera vostè que és la gent de casa, diputada? Nosaltres treballem per a tots els catalans i catalanes, del país, de la nació, de com vostè..., per a tots els catalans i catalanes, vinguin d'on vinguin. Jo ara li diré quins requisits tenim a Catalunya per accedir a un habitatge. Són exigents. És bo que ho siguin, però són exigents.

Primer, s'ha d'acreditar la residència a Catalunya. És obligatori també no superar uns ingressos màxims que estan establerts per normativa. Es fa un càlcul personalitzat d'acord a l'impost de renda de la persona sol·licitant, que ens consta com a administració, i es tenen en compte els ingressos d'una unitat de convivència, que són la suma dels que perceben totes les persones que viuen en aquell habitatge. Aquests són els requisits. Això és el que el Govern i aquesta consellera entén per atendre a tots els catalans i catalanes. No sé com ho definiria vostè o a què es referia vostè amb aquesta afirmació.

Polítiques que estem desplegant des del Govern per, efectivament, donar solucions a aquesta situació que vostè dibuixava. Construcció i compra. Pla 50.000, d'aquí al 2030. Promoció directa i compra selectiva, també, per ampliar el parc pú-

blic. Tanteig i retracte. Des de que vàrem iniciar aquesta legislatura fins al setembre d'enguany –per tant, fins ahir–, 1.800 habitatges adquirits per tanteig i retracte que venen a augmentar el parc d'habitatge públic protegit de lloguer.

Ajuts al lloguer. Ajuts específics per a joves, que vostè detectava encertadament com un dels sectors amb més problemàtica, llars vulnerables i gent gran: seixanta mil famílies. Ajuts al lloguer a seixanta mil famílies. Aquesta és una quantitat també important dels recursos que destinem, precisament, pel que deia vostè, per intentar mantenir les famílies en les seves llars i complementar. No és una solució estructural, en som ben conscients, però almenys som capaços de mantenir les famílies en els habitatges que, en aquests moments, estan ocupant i que no es vegin abocats a aquestes situacions de pèrdua de l'habitatge.

Préstec d'emancipació. Cobrir el vint per cent de l'entrada en l'adquisició. Joves menors de trenta-cinc anys, el seu primer habitatge, sempre que sigui de segona mà, i, efectivament, queda protegit pel preu limitat.

Això sí que l'hi dic: qualsevol recurs públic, qualsevol euro que surti del departament i que dirigeixi aquest Govern, anirà sempre destinat a habitatge de protecció permanent. Ja hem après bé la lliçó de destinar recursos públics a un parc d'habitatge que després va perdent la seva protecció.

D'aquest préstec d'emancipació, hem rebut, la veritat, molt bona resposta per part dels joves. Més de tres mil sol·licituds. I, per tant, l'any que ve tornem a obrir convocatòria, i així fins al 2030.

Reserva pública de solars. Convocatòries anuals. Més de 2.000 milions d'euros activats, per acord de govern, a l'Institut Català de Finances, per tal de fer rendibles, al sector privat, al sector públic i al tercer sector, les promocions d'aquests habitatges de protecció pública, de protecció per al lloguer assequible. Sis-cents setanta solars a disposició de construir. Dos mil milions d'euros ja activats per poder-los construir i que tinguin una rendibilitat d'entre el quatre i el sis per cent o, dit d'una altra manera, que tant els privats, com el tercer sector, com els promotors socials, com els promotors públics tinguin la rendibilitat assegurada i, per tant, sigui atractiu.

Marc normatiu i d'inspecció. Les zones de mercat tensat, diputada, de cap manera donen aquestes dades que vostè ha dit, que jo no sé d'on les ha tret. Les dades oficials el que ens diuen és que des de que s'ha implementat, s'han determinat les zones de mercat tensionat i el topall en el lloguer, la reducció en les zones tensionades a Barcelona, pràcticament un nou per cent de reducció del lloguer, i a la resta de zones tensionades de Catalunya, un cinc.

Escolti, això són dades oficials, no són dades del departament. Són dades oficials que comparteix tothom. No sé d'on ha tret aquests increments que deia en les zones tensionades. Altra cosa és que en les zones no declarades tensionades sí que hi ha hagut increments de lloguer, la qual cosa demostra el benefici de les zones de mercat tensat i de la limitació de rendes.

Els inspectors. Escolti, els inspectors no s'han fet per perseguir a ningú. S'han fet per assegurar el compliment de la normativa que sorgeix d'aquest Parlament i on rau la sobirania del poble, per tant, on rau, on es diposita la confiança dels ciutadans i ciutadanes en les majories que aquí es conformen.

Per tant, per assegurar que aquest marc normatiu que aprovem al Parlament es compleix, sí, efectivament, hi ha un cos d'inspectors que s'aniran incorporant abans de finalitzar l'any, sancions que han de ser efectives quan no es compleix.

Però també l'hi dic, això es fa també per donar seguretat jurídica a la gran majoria de tenidors d'un, dos, els que siguin, habitatges que posen a lloguer i que ho fan bé, i que ho volen fer bé, i que, efectivament, hem d'assegurar que es manté aquest marc normatiu.

Pla territorial d'habitatge. Són els instruments i objectius quinquennals.

I, finalment, rehabilitació de barris i viles. El pla de barris i la convocatòria de rehabilitació. En aquests moments fons Next Generation és el que estem treballant per al 2026.

Ja em dirà, diputada, de totes aquestes polítiques que li he descrit, exactament quina comparteix, quina no, i, en qualsevol cas, quina és l'aportació que fa, esperem que en aquests cinc minuts, de les propostes de VOX a la situació que vostè ha descrit.

El president

Gràcies, senyora consellera. I per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Bé, abans de tot, quan un vol afrontar un problema, doncs, el que primer ha de fer és un diagnòstic, saber d'on venim, saber què ha passat, precisament, per no repetir errors, i després fer propostes.

Fer propostes com les que farem nosaltres a la moció, fer propostes com el pla d'habitatge, que el vaig fer jo mateixa amb l'equip d'aquí del Parlament. Un pla d'habitatge per a Catalunya 2024-2028 amb més de vint mesures. I això és lo que trobaran a la moció, per exemple, del següent Ple.

Per exemple, un pla d'habitatge que contempla quatre *ejes principales* per al dret a l'habitatge i a la propietat privada, perquè no podem pretendre que només la gent visqui de lloguer. La gent també té dret a poder comprar-se un habitatge si vol. «Vi-venda» en llibertat, fiscalitat i «vivenda» social: pla d'habitatge de VOX a Catalunya. I si vol, l'hi puc enviar per correu electrònic.

I, bé, no m'ha parlat d'una cosa que jo crec que és fonamental, que és el tema de la fiscalitat, i que, de fet, li he demanat especialment que parléssim de fiscalitat, perquè és un drama a dia d'avui.

De fet, s'ha de tenir en compte una dada molt clarificadora, que en només un any, a Espanya, el preu de l'habitatge ha pujat quatre vegades més del que han pujat els salaris durant les últimes tres dècades. I alguns encara es deuen preguntar què fan els governs o què fa el Govern de la Generalitat, que si fa alguna cosa.

Jo quan hi ha gent que em pregunta això, els hi dic: «Sí, sí que fa el Govern de la Generalitat. El que fa és molestar, posar pals a les rodes i tocar els nassos en la construcció d'habitatge assequible. I no només això, sinó també treure profit dels habitatges que es fan a Catalunya.»

Perquè, mirin, el preu final d'un habitatge d'obra nova porta incorporat aproximadament un trenta per cent de càrregues fiscals de les diferents administracions.

Què vull dir amb això? Que no té cap sentit que un bé de primera necessitat estigui gravat per sobre d'un article de luxe. De fet, li aportaré dades. L'any 2023, les administracions públiques a Catalunya van recaptar prop de 5.000 milions d'euros en impostos vinculats a l'habitatge, i només un vint-i-cinc per cent es van revertir, precisament, en polítiques habitacionals. I pel que fa concretament al Govern de la Generalitat, només un 13,3 per cent.

I per posar una dada molt clara, perquè resulta que l'habitatge s'ha convertit en una màquina recaptadora per part de l'Administració. De fet, ho podem veure amb impostos com els actes jurídics documentats, no? –l'AJD–, que es pot arribar a pagar en múltiples vegades en un procés d'obra nova.

Jo no sé si ho sap, si vostè n'és conscient. Si parla amb persones del sector, ho sabrà. S'arriba a pagar, primer, en la compra del solar; després, a la constitució de la hipoteca promotora; després, a la declaració d'obra nova; però després segueix pagant una quarta vegada la divisió horitzontal. Però és que després es poden generar dues vegades més, depèn de les circumstàncies de la compravenda. Estaríem parlant de sis vegades que es pot arribar a pagar, en un mateix procés d'obra nova, un mateix impost.

Què vull dir amb això? Que, a més, estic parlant de l'AJD, però després no es té en compte altres fiscalitats, com podria ser l'ICIO dels ajuntaments; les taxes ur-

banístiques; les ocupacions a la via pública que van relacionades amb les obres; les llicències de primera ocupació, que també és una nova moda ara dels ajuntaments o les plusvàlues municipals.

Què vull dir amb això? Que jo crec que és molt important el tema de la fiscalitat, perquè totes aquestes coses –i segur que me n'he deixat moltes– acaben afectant el preu final d'un habitatge, i acaben encarint l'habitatge, perquè, lògicament, doncs, repercuteix al preu a l'habitatge.

I de fiscalitat també en parlarem a la nostra proposta. I després, sobre mesures que m'han parlat, que jo les conec perquè, sincerament, segueixo l'activitat del Govern en matèria d'habitatge. Jo crec que fer algunes coses no justifica fer algunes coses malament. I en fan diverses, de malament, perquè, precisament, segueixen un full erràtic en matèria d'habitatge. I els pregaria que deixin de pactar, precisament, amb En Comú Podem, que són l'antagonisme de garantir l'accés a l'habitatge.

Continuen avançant amb la nefasta llei *por el derecho a la vivienda*, que es va aprovar al Congrés dels Diputats l'any 2023. Fins i tot, amb el tema del cos d'inspectors dedicats a vigilar i a sancionar els propietaris, com si fossin delinqüents, per voler posar els seus pisos en el mercat de lloguer.

I després segueixen apostant per polítiques intervencionistes, que el que han provocat... És que vostès són culpables. El que han provocat, precisament, és que es modifiqui el comportament del mercat de lloguer. Això és lo que provoquen les polítiques intervencionistes i el que ha provocat que molts habitatges es retirin del mercat de lloguer. I no només això, sinó habitatges que se'n vagin, doncs, a altres modalitats de lloguer, com puguin ser, doncs, pisos turístics o per habitacions. I això és lo que provoquen aquestes polítiques.

Després, el tema dels cinquanta mil habitatges. Bé, inclús el mateix pla territorial sectorial d'habitatge ja va admetre que era una xifra que no cobria ni tan sols el trenta per cent de la necessitat real que tenim avui dia d'habitatge.

Bé, i després podem seguir parlant molta estona més, però ja ho deixaré aquí, perquè també hi ha una qüestió molt important, no?, que ja en podem debatre –i acabo– en una altra ocasió, i és que l'habitatge i la immigració són dues qüestions que van íntimament lligades. I d'això ja en parlarem en una altra ocasió.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Doncs amb molt de gust, si em fa arribar aquest document que ensenyava, del qual només m'ha mostrat l'índex, potser sí que en podem fer alguna valoració, perquè han passat cinc minuts més i tampoc ha tingut a bé d'explicar ni una sola mesura per fer front al problema de l'habitatge.

Miri, respecte a l'àmbit de la fiscalitat, en el qual veurem les propostes que vostès fan en la moció, però sap que, en alguns àmbits, la discussió, en qualsevol cas, s'hauria de fer al Congrés, i algunes competències estan vinculades al Govern d'Espanya, però ho veurem.

Però sí que hi ha una divergència de fons entre el model fiscal que vostès defensen..., crec que aquest matí també en parlava la consellera Romero. Vostès defensen un sistema capitalista especulatiu o rendista; és a dir, vostès..., tots els missatges van directes a assenyalar beneficis per a les persones, però defensen un capitalisme que es fonamenta en el patrimoni, el que coneixem com a rendista, que aquest sí que està perjudicant directament les classes treballadores i els nostres joves.

I, efectivament, molts continuen vivint amb els seus pares. De fet, tenim una de les edats d'emancipació més tardanes del nostre entorn europeu. I, efectivament, l'any 87 calien tres anys de salari per avançar l'entrada d'un pis, i ara en calen catorze.

Però el problema estructural que tenim a Catalunya és la manca de parc d'habitatge públic de lloguer assequible. És aquest el problema de fons i estructural. En tenim només un tres per cent, i hem d'arribar a un quinze. Aquest és el problema estructural que tenim. I per això vostè podrà dir moltes coses de les polítiques del Govern, ara, erràtica en habitatge no, perquè des del primer dia estem desplegant unes polítiques molt concretes. I estem dient, des del primer dia, que el que cal és construir aquest parc d'habitatge i intervenir el mercat, sí, per assegurar el que vostè deia.

Si està tan preocupada perquè alguns contractes de lloguer, de manera irregular, s'estiguin desviant a usos que no són d'habitatge residencial, utilitzant fórmules de lloguer de contracte que no són adequades per a l'habitatge residencial habitual, suposo que els trobarem votant a favor de la regulació que el propi Parlament, en aquests moments, està treballant, si aquesta és la seva preocupació.

Per tant, respecte a l'àmbit fiscal, com li dic, hi ha un problema de fons, i vostès defensen un tipus de model d'acumulació de riquesa per una part de la societat que nosaltres no defensem.

Vosaltres..., vostès contínuament –perdonin– estan parlant d'eliminar impostos, i alhora parlen de protegir les classes populars o les classes treballadores. Encara ens han d'explicar la recepta màgica de tot això.

Per tant, és veritat que aquí difícilment ens posarem d'acord, perquè el model de societat que vostès defensen està molt lluny del que nosaltres defensem, i els discursos populistes, en aquest sentit, no ajuden.

Jo els hi demanaria, almenys en l'àmbit de l'habitatge, un discurs més seriós i més farcit de propostes. Si volem ajudar els joves treballadors, que vostès ho afirmen, o els universitaris, jo crec que ens equivoquem quan situem al debat el focus en dilemes falsos com pensions o habitatge, generacions passades o joves, o discutir sobre els orígens de cadascú.

Finalment, no m'ha respost la pregunta que li he fet: saber què considerava vostè «els de casa». Però, en qualsevol cas, ja li dic quins són els criteris: qualsevol persona que viu i treballa a Catalunya és català, i, per tant, es pot acollir a qualsevol dels serveis públics que aquest Govern i d'altres despleguen.

Són un tipus de discursos que potser donen profit momentani, temporal, electoral a qui els practica; però el que és segur és que no aporten cap mena de benefici ni a la cohesió, ni al país, ni al futur dels joves, ja que vostè s'hi mostrava tan preocupada.

Per tant, escolti, si estem tots d'acord que els valors del treball, del respecte, de l'honestedat són importants per a aquesta societat, més enllà d'assenyalar l'origen de l'un o l'altre, facin un esforç, almenys en matèria d'habitatge, de buscar aquests punts de coincidència per veure si hi ha possibilitats de col·laboració en alguna de les polítiques que s'estan desplegant o que vostès pensin que poden resoldre el problema de l'habitatge. No diagnosticar-lo –també–, però ajudar a solucionar-ho, més enllà d'aquests discursos populistes que atien l'odi i que no ajuden en absolut ni a les classes treballadores, ni als joves que diuen defensar, i de ben segur que ni als catalans i catalanes en el seu conjunt.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda.